KESTER GRANT

CURTEA MIRACOLELOR

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

Cuprins

KESTER GRANT

CURTEA MIRACOLELOR

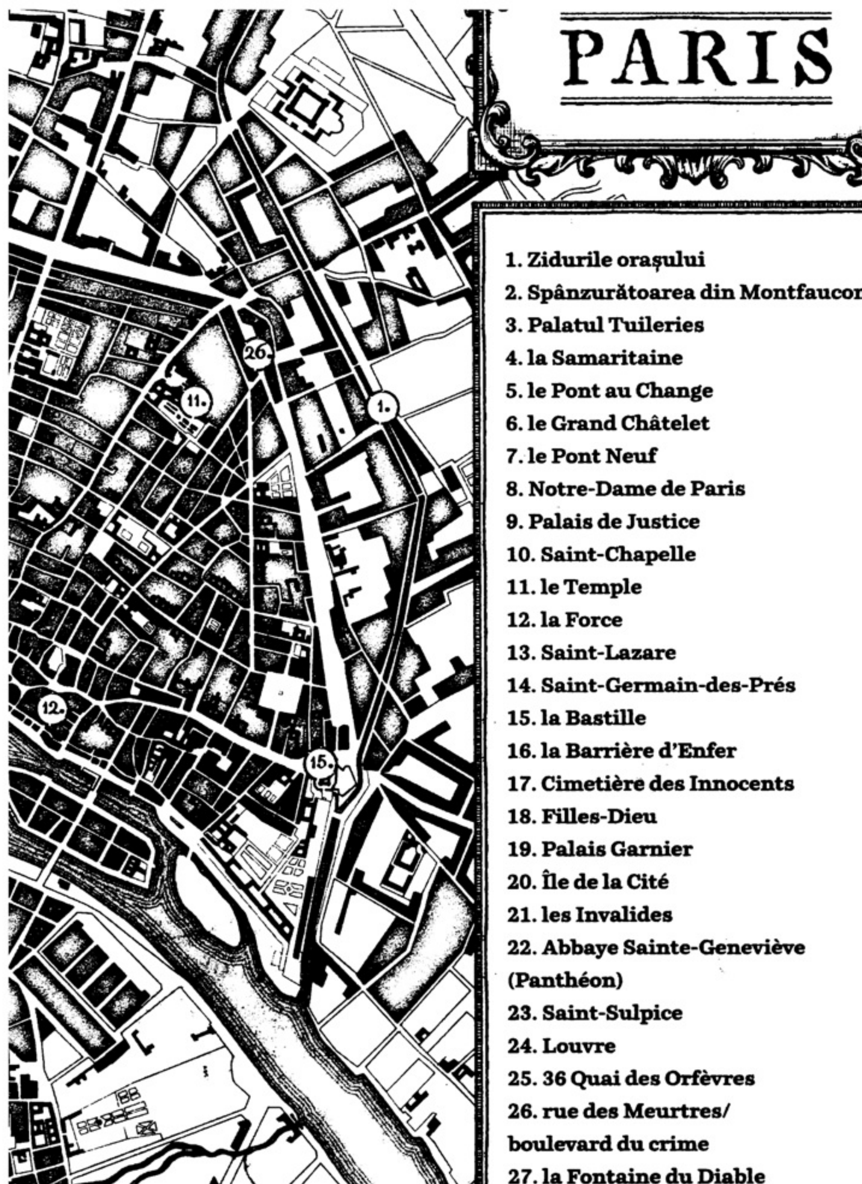
Traducere din engleză de
Simona Ștefana Stoica

Titlul original: *The Court of Miracles*

Storia Books, 2021

Pentru mama, care mi-a umplut lumea
cu povești, și pentru Babu, care mi-a oferit
cuvintele ca să le împărtășesc


13.
19.
18.
27.
3.
La Seine
24.
4.
17.
6.
7.
5.
21.
20.
9.
25.
10.
14.
8.
23.
22.
N
16.


PARIS
26.
11.
1.
12.
15.
1. Zidurile orașului
2. Spânzurătoarea din Montfaucon
3. Palatul Tuileries
4. la Samaritaine
5. le Pont au Change
6. le Grand Châtelet
7. le Pont Neuf
8. Notre-Dame de Paris
9. Palais de Justice
10. Saint-Chapelle
11. le Temple
12. la Force
13. Saint-Lazare
14. Saint-Germain-des-Prés
15. la Bastille
16. la Barrière d'Enfer
17. Cimetière des Innocents
18. Filles-Dieu
19. Palais Garnier
20. Île de la Cité
21. les Invalides
22. Abbaye Sainte-Geneviève (Panthéon)
23. Saint-Sulpice
24. Louvre
25. 36 Quai des Orfèvres
26. rue des Meurtres/ boulevard du crime
27. la Fontaine du Diable

NOROCUL ȚINE CU PUNGAȘII



Lord Ocan Maloni
Maoko Fujiwara, Maestru al Zarurilor

LEGIUNEA FANTOMELOR



Lord Orso
Loup, Maestru al Fantomelor

SOMN DE VECI



Lady Charlotte Corday
Col-Blanch, Maestru al Otrăvurilor
Montparnasse, Maestru al Cuțitelor

MUȘCĂ RĂU CÂINELE TURBAT?



Lord Rime Temam
Kais Sansal, Maestru al Forței Brute
Gan Khenbish, Maestru al Armelor

MAMA NĂVOADELOR, FRATELE ȘOBOLAN



GHILDA CONTRABANDIȘTILOR

Lady Nihuang
Tamar l'Aure, Maestru al Mareelor

ÎN CERNEALĂ ESTE ADEVĂR



GHILDA LITERELOR

Lady Gayatri Komayd
Artemon Bansele, Maestru al Hârtiei

IA ORICE POFTEȘTI



GHILDA HOȚILOR

Lord Tomasis Vano
Thénardier, Maestru al Fiarelor

TRUP ÎN LANȚURI



GHILDA TRUPULUI

Lord Kaplan
Lenoir, Maestru al Trupurilor

VISĂTORI AI VISULUI



GHILDA VISĂTORILOR

Lord Adlen Yelles
Kitoko Eyenga, Maestru al Viziunilor

LEGEA CURȚII MIRACOLULUI

Iată dară legile Curții Miracolului, la fel de vechi și de adevărate precum cerul; Mizerabilii care le respectă pot prospera, iar Mizerabilii care le încalcă trebuie să piară.

Toți Mizerabilii sunt egali în fața Curții Miracolului; nu sunt recunoscute nici sângele, nici rasa, religia, rangul sau numele.

Toți Mizerabilii sunt liberi; sclavia este interzisă în Curtea Miracolului.

O Lady sau un Lord al unei Ghilde este Mama/Tatăl acesteia. Cuvântul lor este lege în Ghildă.

Fii loial Ghildei pentru protecție și putere.

Lasă-i pe conducătorii Ghildelor să ducă tratative înainte de a risca bunăstarea Ghildei lor sau a Curții Miracolului.

Atacul fizic asupra unui membru care aparține altei Ghilde este considerat o declarație de război.

Dacă prin faptele tale pui în pericol existența Curții Miracolului, conducătorul Ghildei din care faci parte te va pedepsi în consecință, cu scopul protecției Curții.

Copiii din Curtea Miracolului sunt protejați în primul rând de conducătorii Ghildei lor, apoi de Curte.

Ziua este momentul vrăjmașilor Curții: Cei Care Umblă Ziua, poliția și nobilimea. Copiii Curții Miracolului lucrează

cel mai bine noaptea.

Ca să poți intra în Casele altor Ghilde trebuie să ai permisiune.

Săvârșește infracțiuni pentru supraviețuire și prosperitate, dar și în folosul Ghildelor, însă niciodată din plăcere.

Fiecare persoană își poate împărți prada numai după ce repartizează o parte Lordului Ghildei sale.

Nu uita de cei mai slabi dintre voi. Ghilda trebuie să aibă grijă de toți copiii săi.

Respectă legile sau pedeapsa va fi grabnică și sigură.

Partea I

Cum a apărut frica

1823

La urechi i-a ajuns un strigăt cum nu mai auzise din zilele întunecate… Un țipăt oarecum hidos… Un amestec de ură, triumf, frică și deznădejde… care s-a înălțat și s-a stins, care a șovăit și a vibrat până departe.

— *Cartea junglei*

ÎNTEMEIEREA CURȚII MIRACOLULUI
DIN L'HISTOIRE DE PARIS, *DE LORDUL MORȚII*

În 1160, Mistrețul Ysengrim[1] *„a fost numit* grand prévôt[2]*". Misiunea sa era să păstreze ordinea pe străzile Parisului, un loc întunecat și lipsit de legi. A condus atacuri violente asupra celor mai sărace zone ale orașului și asupra bandelor de cerșetori, hoți și proscriși de aici, ucigându-i sau întemnițându-i pe toți în calea sa. Oamenii lui aveau o legiune de spioni care acționau alături de ofițerii corupți ai acestuia, astfel că persoanele care supraviețuiau persecuțiilor nu cunoșteau pe nimeni de încredere.*

Pentru a se proteja, Mizerabilii orașului au format nouă ghilde: a Hoților, a Cerșetorilor, a Asasinilor, a Cartoforilor, a Mercenarilor, a Contrabandiștilor, a Prostituatelor, a Devoratorilor de Opiu și a Oamenilor de Litere. Lorzii acestora s-au adunat la sfat pentru a întemeia Curtea Miracolului, devenind frați prin legile pe care le întocmiseră.

Printre proscrișii orașului se numărau longobarzi, corsicani, mauri, africani, maghrebieni, moguli, romi, manciurieni, evrei, otomani, beninezi, dar și leproși, schilozi, bolnavi, bătrâni și cei acuzați de vrăjitorie. Erau disprețuiți și respinși de prévôt, *rege și țară. Dar toți au fost primiți în adăpostul Curții Miracolului, sub acoperișul căreia toți erau egali și liberi.*

1

Le Debut de l'Histoire

Este un timp al foametei, un timp al dorinței flămânde care amenință să te mănânce din interior, lăsându-te bun doar să aștepți venirea morții. Iar Moartea Nesfârșită vine întotdeauna.

Este întuneric și liniște, înainte de ivirea zorilor. Cadavrele celor răpuși de foamete au fost întinse peste noapte pe caldarâm, în așteptarea căruțurilor care le vor ridica și le vor duce departe. Morții au ochii larg deschiși, nu aud, nu le pasă, nu se tem. Îmi amintesc de sora mea, Azelma.

Ea, care nu plânge niciodată, a bocit două zile fără întrerupere. Nu a vrut nici să mănânce, nici să doarmă. Am încercat totul, spunându-i până și că o să vină tata cu două sticle de whisky la bord și cu furie în ochi. Dar ea a rămas nemișcată; nu a auzit, nu i-a păsat, nu s-a temut.

Acum în sfârșit s-a oprit din plâns. Stă întinsă pe patul ei de câteva ore, cu privirea pierdută în depărtare. Nu vrea să-mi răspundă, nici măcar să se uite la mine. Cred că prefer să plângă.

Sora mea obișnuia să mă trezească cu o șoaptă – *„Viens, ma petite chatonne*[3]*"* –, iar eu mă lăsam învăluită de căldura ei în timp ce îmi pieptăna părul și mă ajuta să-mi pun hainele.

Acum mă strecor singură din pat și mă schimb în frig, îmbrăcând o rochie care îmi rămâne mică. Îmi trec peria prin păr, trăgând de câteva ori cu putere, apoi îl împletesc într-o coadă lejeră. Îmi stropesc fața cu apă rece ca gheața, turnată dintr-un urcior greu de porțelan, și mă uit pe furiș la Azelma. Stă pe partea ei de pat, cu ochii deschiși, dar fără să vadă nimic.

Hanul este cufundat în liniște la această oră. Mai zăbovesc o clipă și, pentru că nu se mișcă, cobor scările, iau o căldare și înhaț un șal decolorat dintr-un cui de lângă ușă. Îi aparține Azelmei și este prea mare pentru mine, însă fântâna se află la mai multe străzi distanță de han și drumul va fi prin frig. Urăsc să fac călătoria singură, în întuneric, dar n-am încotro.

Aerul înghețat îmi arde gâtul. Măresc pasul, încercând să nu mă uit la trupurile pe lângă care trec pe stradă. Ajunsă la fântână, cobor căldarea, apoi o ridic cu efort, fiindcă e plină, dar și fiindcă degetele îmi sunt de-acum amorțite și încordate din pricina greutății acesteia.

Drumul de întoarcere este periculos și, cu fiecare pas precaut pe care îl fac, din gură mi se înalță nori sidefii. Cu fiecare răsuflare mă gândesc la sora mea, iar frica mă răscolește pe dinăuntru.

Când ajung la han, brațele mele tremurânde sunt ușurate să pună căldarea jos. Torn o parte din apă într-o oală și o pun la fiert, apoi mă uit împrejur. Podeaua trebuie curățată, chiar dacă asta nu înlătură niciodată mirosul de vin vărsat, iar în lumina slabă odaia principală este o învălmășeală de farfurii, halbe goale și urcioare; și toate trebuie să fie spălate.

Am șters sute de farfurii în timp ce Azelma trimitea baloane de săpun spre mine. Eu mă feream și mă văitam. Ea strâmba din nas și-mi spunea: „Pisicuțele urăsc apa".

Oftez și mă hotărăsc să încep cu podeaua. Mopul este greu și îmi face brațele deja obosite să doară înfiorător, dar îl împing cu putere înainte și înapoi. Dacă reușesc să înlătur petele, poate că pot să scap și de sentimentul rău-prevestitor care îmi crește în adâncul stomacului.

Sora mea, sora mea.

Aseară, tata nu a spus nimic când Azelma nu a ieșit din camera ei pentru a treia noapte la rând. A fost de parcă uitase că exista. A fredonat ceva, bătând vesel cu degetele în masă. În plus, mi-a aruncat o bucată dintr-o brioșă caldă, lucru care nu-i stătea deloc în fire, așa că nici nu am putut s-o mănânc. În oraș abia există făină pentru pâine, darămite pentru brioșe, așa că nu știu de unde a luat-o. Tatăl meu este hoț; a furat bijuterii mai strălucitoare sau pungi cu aur mai valoroase decât această bucată de aluat. Dar la ce folosesc bijuteriile sau aurul pe timp de foamete?

Când simt mirosul de patiserie, stomacul îmi chiorăie, scoțând un sunet jos și intens. Dar frica îmi sfredelește stomacul mai cumplit decât foamea, așa că i-am dus Azelmei bucata de brioșă, care acum se învechește pe o farfurie ciobită de lângă patul ei.

Mâinile mi s-au înroșit de la curățenie și am pe frunte o peliculă de

transpirație, dar tremur chiar și așa. Dacă nu mănâncă, Azelma va zăcea în curând afară, în frig, alături de celelalte cadavre, așteptându-l pe cioclu să-i ridice trupul. Dar nu are febră, am verificat; altceva este în neregulă cu ea, ceva îngrozitor. Partea cea mai rea este că nu pot face nimic pentru a o vindeca. Mă simt precum pisicuța cu care mă aseamănă ea – micuță, fragilă, agitându-mi neputincioasă labele.

Se aude un sunet în susul scării și, când mă întorc, o văd acolo pe Azelma: îmbrăcată, cu părul împletit, uitându-se direct la mine. Ar trebui să mă simt ușurată, dar expresia ei este tulburătoare.

— Voi termina eu aici, îmi spune cu o voce plată. Tu trebuie să-l găsești pe Femi.

Ar trebui să fiu fericită să scap de curățenie, dar degetele mi se încleștează în jurul mânerului mopului și mă încrunt. De ce ar trebui să-l aduc pe Femi Veno, cel numit Mesagerul? Vine și pleacă după bunul plac, șoptindu-i tatei lucruri la ureche. Vorbește molcom cu Azelma și o face să râdă. Dar încă nu s-a crăpat de ziuă, hanul este gol, iar tata sforăie în patul lui. De ce trebuie să-l aduc pe Femi acum? Nu putem face curat ca de obicei, umăr lângă umăr?

Azelma coboară scările și-mi ia mopul din mână. Sora mea are darul vorbirii: vocea ei este ca o mângâiere, dulce ca mierea. Din acest motiv o plac clienții, dar și pentru că este drăguță, blândă. Însă acum, chiar dacă șoptește, vocea îi este tăioasă ca un pumnal.

— Adu-l în spate și nu spune nimănui. M-ai înțeles?

Încuviințez din cap, îndreptându-mă fără tragere de inimă spre ușă.

Azelma mă întreabă mereu dacă mi-am luat șalul sau îmi amintește că am nevoie de haină. Îmi spune să fiu atentă și să nu tândălesc. Dar acum se întoarce cu spatele, fără să spună nimic. Nu o cunosc pe fata asta dură. Nu este sora mea. Este altceva, o ființă goală, care-i poartă chipul.

* * *

Îl chem pe Femi, fluierând așa cum m-a învățat, iar el apare brusc, plonjând de nicăieri.

— Pisicuță, rostește el cu o plecăciune adâncă, dar nu am timp

pentru galanteriile lui, așa că îl trag de braț până la han.

Azelma ne privește cu ochii morți și-mi spune să răzuiesc ceara de pe mese și să o pun în oală, ca s-o topim pentru lumânări noi. După ce se strecoară pe ușa din spate pentru a vorbi cu Femi, mă îndrept tiptil spre bucătărie și mă urc pe scaunul roșu pe care stau când spăl vasele. Prin fereastră le pot distinge doar vârfurile capetelor. Stau lipiți de zid.

— El vine după tine, îl aud pe Femi spunând.

Urmează o tăcere îndelungată. Când vorbește, Azelma are un ton aspru:

— Tata va negocia. Mereu o face. Cât timp sunt ocupați, tu trebuie s-o duci de aici. Nu vor observa că a dispărut.

— Putem să fugim, spune Femi, iar vocea lui răsună din ce în ce mai tare, trădându-i disperarea. Putem să ne ascundem.

— A scăpat vreodată cineva de el? Cât de departe crezi că am ajunge înainte să ne găsească? Și, chiar dacă am reuși să scăpăm acum prin cine știe ce miracol, am condamna-o dacă am lua-o cu noi, pentru că el sigur ne va găsi. Iar dacă o lăsăm în urmă, cine crezi că va îndura furia tatei? Te-ai gândit pe cine ar putea sacrifica pentru Kaplan, ca să-l liniștească? Sau ca să mă pedepsească pe mine?

Azelma clatină din cap, apoi se întoarce spre fereastră, de parcă simte că-i urmăresc. Mă las în jos ca să nu mă vadă.

— Mi-ai oferit șoapte și povești încântătoare, Femi Veno, spune ea, în timp ce eu înalț capul la timp pentru a o vedea atingându-i ușor obrazul. Dar cuvintele vor păli acolo unde mă duc. Dacă sunt norocoasă, nu-mi voi aminti nimic. Dă-mi jurământul tău în os și fier că vei găsi un protector pentru ea.

Femi ridică mâna și, cu o singură mișcare a cuțitului său cu lama strălucitoare, în palma opusă apare o linie lungă și întunecată și încep să se prelingă picături de sânge ca niște diamante negre.

— Cuvântul meu, sângele meu, rostește el. Iată jurământul meu în os și fier.

Azelma își sprijină capul pe pieptul lui și vocea îi devine mai caldă.

— Ții la mine?

— Știi că da.

— Atunci să nu plângi pentru mine, spune ea. Sunt deja moartă.
— Nu, nu ești moartă. Morții, cel puțin, sunt liberi…

***

Când se întoarce, are chipul ca o mască. Femi vine în urma ei. Asemenea strămoșilor săi maghrebieni, originari din nordul Africii, își ține părul des în împletituri răsucite. Indiferent de vreme, întotdeauna poartă o mantie greoaie și maro, brăzdată de urme de ploaie și zdrențuită la margini, creând iluzia că are două aripi mari, strânse. Pielea lui închisă la culoare este ca arama lustruită, nasul, ușor coroiat, iar în ochi are sclipiri feroce, în nuanțe aurii – acum sunt înconjurați de cercuri roșii.

Azelma îmi face semn să mă apropii. O iau de mână – a mea este mică, iar a ei, rece; mă conduce în sus pe scări, înapoi în camera noastră.

Pe pat sunt întinse niște haine vechi: veșminte pentru băieți, foarte mari și mult prea uzate.

Ochii ei îmi cercetează fără milă silueta subțire. Apoi se opresc pe față și mă studiază ca și când ar căuta ceva.

— *Dieu soit loue*[4] cel puțin nu ești frumoasă, spune ea și, pentru o clipă, îi tremură glasul.

Are dreptate. În timp ce Azelma înseamnă finețe și forme, eu sunt numai oase și colțuri. Singurul lucru pe care îl avem în comun este pielea măslinie, moștenirea femeii *pied-noir*[5] care ne-a dat naștere. Când eram mică, iar vânturile de iarnă zguduiau obloanele de la geamuri ca niște spirite răzbunătoare care încercau să intre, sora mea își punea brațele moi în jurul meu și-mi spunea povești.

— Ce vrei să afli, pisicuță? mă întreba ea.

— Povestește-mi despre mama noastră.

Tata spune că nu a fost decât o lașă care ne-a părăsit și ne-a lăsat cu el.

— Femeia care ne-a născut nu este mama noastră adevărată, spunea Azelma. Mama noastră este Orașul.

Dar până și eu știam că nu Orașul ne dăruise pielea măslinie și părul negru ca pana corbului.

Acum, privirea Azelmei alunecă spre cosița groasă pe care mă chinui să o împletesc singură. Întinde mâna și mă duc la ea. Desface cosița cu degetele ei fine și îndemânatice, apoi începe să-mi perie părul.

— Orașul, Mama noastră, nu este o mamă milostivă, spune ea în timp ce-mi strânge părul într-o singură mână. Să fii fată în acest oraș înseamnă să fii slabă. Înseamnă să atragi lucruri necurate asupra ta. Iar Orașul nu este blând cu ființele slabe. Trimite Moartea Nesfârșită ca să-i separe pe cei fragili de cei puternici. Știi asta.

Aud sunetul înainte să-mi dau seama ce se întâmplă: un *hărșt* ascuțit, ca de foarfecă. Apoi simt dintr-odată că am ceafa liberă. Ochii mi se măresc, dar nu apuc să rostesc niciun cuvânt și o coadă de păr închis la culoare îmi aterizează delicat la picioare. Azelma îndreaptă foarfecă spre ce mi-a mai rămas din păr, tăindu-l aproape de scalp.

— Păstrează-l scurt, mă sfătuiește ea. Și scoate-ți rochia aia.

Mă supun curioasă și simt cum îmi tremură mâinile când încerc să desfac nasturii cusuți de ea. Obișnuia să mă forțeze să stau ca o statuie, cu brațele cât mai întinse, în timp ce ajusta una dintre rochiile ei vechi ca să se potrivească pe silueta mea, cu gura plină de ace de gămălie îndoite și ruginite. Întotdeauna închideam strâns ochii, temându-mă că m-ar putea înțepa până la sânge. Ea râdea de mine cu buzele strânse: „Încă nu te-am înțepat, pisicuță."

Îmi scot rochia și i-o dau. Stau în fața ei într-o lenjerie de pânză cârpită de prea multe ori.

— Și aia.

Teama și frigul îmi înțeapă pielea.

— Ia aminte la cuvintele mele, pentru că sunt tot ce mi-a mai rămas de oferit. Înfășoară-le în jurul trupului ca și când ai avea o armură. Poate că-mi vei uita chipul și vocea, dar să nu uiți niciodată lucrurile pe care urmează să ți le spun.

— N-o să le uit, zic eu și încerc să nu tremur.

— Mănâncă doar cât să rămâi în viață. Trebuie să te obișnuiești cu foamea, ca să nu te învingă. Menține-te firavă, ca să încapi în spații

înguste, și ei vor avea mereu nevoie de tine.

Vreau să o întreb cine sunt „ei" și de ce ar avea nevoie de mine, dar are un ton solemn, astfel că vorbele îmi rămân în gât.

— Fără rochii. Nu lăsa bărbații să se uite la tine cu dorință.

Îmi înfășoară o bucată de pânză transparentă în jurul pieptului, strângând-o tare.

Abia mai pot respira.

— Înfășoară bandaje în jurul oricărei părți moi din tine.

Îmi întinde o pereche de pantaloni supradimensionați și atât de decolorați, încât nu puteam distinge exact ce culoare au. Îi trag repede pe mine, apoi trec la o cămașă largă.

— Poartă hainele ca pe o mască, să nu te vadă nimeni, înțelegi? Poartă-le pentru a-ți ascunde adevărata față. Nu ești pisicuța Nina, ci Pisica Neagră. Arată-ți colții și ghearele cu fiecare ocazie, ca să nu uite că ești periculoasă. Abia atunci vei fi câștigat o fărâmă de siguranță. Și vei putea dormi măcar iepurește.

Îmi leg șireturile de la o pereche de ghete grosolane, care au fost purtate de alte câteva persoane, apoi îmi pun o beretă mare, care îmi acoperă complet capul mic.

— Poate că tata mi-a dăruit mie limba lui de argint, dar ție ți-a dăruit mintea lui ascuțită. Ești isteață, Nina. Asta este o armă. În plus ești mică și agilă, iar acestea sunt tot arme.

Mă apucă de încheieturi și îmi cercetează chipul cu atenție.

— Fă-te utilă, fii isteață și pășește cu un pas înaintea tuturor. Fii curajoasă chiar și când îți este teamă. Amintește-ți că toată lumea se teme.

Mă tem și acum; de ea. De cele două zile în care a plâns înfiorător, de privirile goale și de focul care arde în ochii ei de obicei blânzi. Ce i s-a întâmplat surorii mele?

— Când ți se pare că întunericul vine după tine, când ești mică și vulnerabilă și te temi că Mama noastră, Orașul, încearcă să te distrugă, nu *trebuie* să o lași. Mă auzi? Trebuie să supraviețuiești!

— O v-voi face, jur! zic cu vocea tremurândă.

Coborâm la parter, unde Femi Veno așteaptă învăluit în umbre.

— Vei merge cu Femi și vei face ce-ți spune el, mă instruiește

Azelma.

Inima mi-o ia la galop, cuprinsă de o panică nouă.

— D-dar vreau să rămân cu tine!

Această ființă care poartă chipul surorii mele se apleacă și mă privește în ochi. Are o voce inumană.

— Uneori trebuie să plătim un preț îngrozitor pentru a proteja lucrurile pe care le iubim.

Nu înțeleg la ce se referă. Vreau să-i pun o sută de întrebări, dar nu-mi găsesc cuvintele; sunt gâtuită, iar lacrimile îmi alunecă pe obraji. Azelma le ignoră.

— Acum trebuie să ai grijă de tine.

Îi aruncă o privire scurtă lui Femi, cu ochii ca niște așchii de gheață.

— E timpul s-o iei.

Niciun rămas-bun, nicio îmbrățișare, nicio dovadă a iubirii ei pentru mine. În schimb, mă împinge ca și când nu mă mai vrea.

— Zelle?

Sora mea începe să se strecoare printre mese și să facă ordine.

— Zelle… spun eu și dau s-o iau spre ea, dar Femi mă ține pe loc.

— *Taci.*

Glasul lui trădează neliniștea. Este speriat și nu știu de ce.

Apoi îl aud. Peste bătăile rapide ale inimii mele, disting afară voci și scârțâitul unor bocanci pe pietriș.

— Plecați acum! șuieră Azelma.

Femi mă ia în brațe și mă strânge cu putere; simt cum teama care îi sfredelește oasele mă cuprinde și pe mine.

Mă târăște spre bucătărie, departe de Azelma, care pentru o fracțiune de secundă ne aruncă o privire îndurerată peste umăr. Apoi se întoarce și își îndreaptă spatele. Ridică sus capul și încleștează pumnii, lăsând mâinile de-o parte și de alta a trupului.

Încep să-i strig numele, dar mâna lui Femi îmi apasă gura.

— Thénardier!

Un răcnet care vine din fața hanului spulberă tăcerea, un ordin grav și pătrunzător.

Femi încremenește. Aud tropăituri și bufnituri deasupra capului; se pare că urletul l-a trezit până și pe tata. Mă mir că persoana asta,

oricine ar fi ea, a reușit cu un singur cuvânt să-l trezească din amorțeala unui somn indus de aburii alcoolului.

Femi îndrăznește să arunce o privire pe fereastră, iar ochii i se mișcă înainte și înapoi, în timp ce verifică dacă nu cumva este cineva în curte.

Ușa din față se deschide.

Glasul mieros al lui tata, dar nesigur din cauza mahmurelii, răsună din capătul scărilor, trădând incertitudine.

— Lord Kaplan?

Vizitatorul intră și-n timpul ăsta, în întunericul bucătăriei, Femi se apropie tiptil de ușa din spate, într-o tăcere deplină.

— Iertați-mă, continuă tata. Nu credeam că vă veți ocupa personal de această chestiune neînsemnată.

— O chestiune neînsemnată, Maestre al Fiarelor? se aude vocea mârâind, părând să zguduie din temelii acoperișul hanului. Uiți cine sunt? Uiți cum am devenit omul care sunt? Am vrut să văd dacă ai merge până la capăt – dacă până și un om ca tine și-ar vinde cu adevărat o rudă de sânge.

Să-și vândă o rudă de sânge? Înțeleg în cele din urmă și simt cum asta mă lovește ca un pumn, lăsându-mă fără aer.

Azelma… *Tata o va vinde pe Azelma?*

— Am douăsprezece monede de aur aici, Thénardier.

— Douăsprezece… repetă tata, însă are o voce circumspectă, lingușitoare.

Furia fierbe în mine, pentru că recunosc acel ton: face ce-a făcut dintotdeauna. El chiar *negociază,* de data aceasta pentru a obține un preț mai bun pentru propria fiică.

Îl mușc pe Femi de mână, dar Mesagerul nu-și slăbește strânsoarea și, după ce mai bâjbâie puțin în căutarea ușii, mă trage afară, în noapte.

2

Păzitorii Porților

Nu-mi amintesc cât i-a luat lui Femi să mă smulgă de acolo, ci doar că l-am zgâriat ca o ființă sălbatică, urlând până când mi-am pierdut vocea, implorându-l cu glasul meu răgușit să mă aducă înapoi la Azelma, dar el nu și-a slăbit strânsoarea nici măcar o singură dată.

„Te duc într-un loc în care trebuie să te strecori”, mi-a șoptit cu o voce nesigură. „În aripa de vest vei găsi o cameră. În acea cameră se află un băiat care are în jurul gâtului ceva ce trebuie să iei sau totul va fi pierdut.”

Acestea au fost instrucțiunile pe care mi le-a dat în timp ce m-au năpădit emoțiile. Poate că, dacă făceam cum îmi spunea, puteam să mă duc acasă.

Mă uit în sus la porțile gigantice de fier, unde șase capete au fost înfipte în țepușe. Sunt Păzitorii Porților, cu privirile împietrite. Capetele au fost tratate cu ulei ca să nu putrezească, dar vântul și ploaia le-au degradat chiar și așa, transformându-le în ceva deplorabil și hidos. Este un avertisment macabru destinat tuturor, demonstrând ce li se întâmplă celor care se împotrivesc nobilimii.

Acesta este locul în care trebuie să mă strecor.

Palatul Tuileries, o cușcă de aur din fier forjat.

Simt în piept un junghi de frică.

Amintește-ți că toată lumea se teme.

Închid ochii și mă gândesc la cuvintele Azelmei, la poveștile pe care le-a țesut în jurul meu.

Il était *une fois*[6] *… șase șoareci, care trăiau într-un oraș al pisicilor, într-un timp de mare suferință și teroare. Într-o zi au început să vorbească și să pună întrebări pe care niciun șoarece dinaintea lor nu îndrăznise să le rostească vreodată.*

Deschid ochii și număr din nou capetele înfipte în țepușe, rostindu-le în tăcere numele în timp ce trec pe lângă ele.

Și acestea au fost numele date șoarecilor: Robespierre cel Incoruptibil,

Marat cel Hidos, Danton cel cu Limba de Aur, Mirabeau cel înțelept, Desmoulins cel Curajos și Saint-Just cel Frumos[7]*, Arhanghelul Morții.*

Deja a trecut mai mult de un an de când tata mă ia cu el în jafurile sale, așa că știu bine cum să mă cațăr fără să fac zgomot și cum să mă strecor în spații mici. Până la urmă, sunt mai mult o fantomă decât o fată, mai mult o umbră decât o ființă vie.

Mi-e frică să mă furișez în palat. Dar mi-e mai frică de ce se va întâmpla dacă nu o fac. Tot ce știu este că trebuie să mă întorc la sora mea – prin urmare, cu cât îndeplinesc mai repede ceea ce mi se cere, cu atât mă întorc mai repede la ea. Motiv pentru care mă arunc între roțile unei trăsuri în mișcare și mă prind de osie, intrând astfel pe domeniul palatului, dincolo de paznici. Rămân agățată acolo până când văd picioarele încălțate cu pantofi incrustați cu nestemate cum coboară din trăsură și pășesc pe pietrișul alb ca oasele și până când servitorii care poartă pantofi de piele și cizme rezistente închid ușile cu o bufnitură răsunătoare. Trăsura o ia spre clădirea uriașă și diformă, iar eu slăbesc în cele din urmă prinsoarea.

Reușesc cumva să mă furișez prin amestecul de zgomote – chiar și la această oră răsună tumultul provocat de paznici, trăsuri și servitori – și să escaladez zidul care mă va conduce spre aripa de vest.

Când ajung la balconul corect și mă trag peste balustradă, prăbușindu-mă grămadă pe podea, degetele îmi sângerează.

Îmi ia câteva minute ca să mă uit în jur. Există o ușă mare, cu obloanele trase. Însă tata mi-a arătat cum să sparg o încuietoare cu mult înainte să învăț să merg. Bag mâna în buzunarele pantalonilor și găsesc acele pe care Azelma le-a pus aici special. Mulțumindu-i în tăcere, le scot și mă apuc de treabă. Tata a fost un mentor iscusit. Ușa se deschide în câteva secunde, alunecând spre exterior și lăsându-mă cu privirea pironită într-o încăpere uriașă, cufundată în întuneric. Teama mă gâtuie și mă îndrumă mereu înainte. Fac un pas în față și-mi las ochii să se adapteze.

În acea cameră se află un băiat..

Este în capătul îndepărtat al încăperii și doarme într-un pat imens.

Ignor toate ornamentele, mobilierul scump, globurile care strălucesc într-un mod straniu în lumina palã a lunii ce pătrunde în încăpere.

Perdelele din jurul patului nu sunt trase. Mă întreb de ce ar vrea un băiat ca el să privească vreodată în întuneric.

Mă apropii cu răsuflarea întretăiată și în vârful picioarelor, cu mișcări fluide, înlăturând forțat panica. Mă întreb cine este. Cu siguranță că este un nobil de seamă, din moment ce camera lui este de mărimea întregului han al tatei.

În jurul gâtului are ceva ce trebuie să iei…

O cămașă de noapte cu guler lasă la vedere un centimetru de piele palidă. Dar nu văd nimic la gât.

Tata mă trimite să urc pe ziduri și să cobor pe coșuri pentru a înșfăca orice lucru pe care mi-l cere, dar nu am furat niciodată de la cineva prezent efectiv la locul jafului. Regula este să te ascunzi întotdeauna până când pleacă. Dar nu și în seara aceasta.

Îmi frec mâinile pentru a le încălzi și mă aplec asupra băiatului. Are gene lungi și păr ondulat și închis la culoare. Pare liniștit și, în lumina argintie a lunii, mi se pare foarte chipeș, ca un băiat din una dintre poveștile Azelmei.

Îmi cobor cu grijă degetele spre cămașa lui – ideal este să nu te miști nici prea încet, nici prea iute. Stau aproape de țesătura veșmântului, încercând să-i evit pielea. Iată-l! Un lanț lung și greu, acesta fiind motivul pentru care nu era vizibil chiar de la baza gâtului. Lungimea și greutatea denotă că este ușor de scos. Baza colierului iese puțin de sub cuverturi și mă opresc o fracțiune de secundă când îl văd strălucind în lumina lunii. Este cea mai mare piatră prețioasă pe care am văzut-o vreodată, un safir cu o montură de aur, împodobită cu perle și bijuterii mai mici. Îl apasă cu putere pe piept. Mai mult ca sigur se va trezi dacă îl ridic sau, dacă nu atunci, probabil când voi încerca să i-l trec peste cap.

Ești mică și agilă, iar acestea sunt tot arme.

Număr până la trei și apoi acționez. Colierul este înlăturat la fel de lin precum apa, dar lanțul metalic îi mângâie o clipită pielea. Când deschide ochii, se uită direct în ai mei.

Ești isteață, Nina, iar asta este o armă.

Dacă strigă după ajutor, mă va priva de secundele vitale de care am nevoie ca să evadez. S-ar putea să ajung până la balcon, dar nu mai

departe de acesta.

Cuvintele lui Femi îmi răsună în urechi: *Asta este arta hoției… Surzii sunt distrași și orbii sunt surprinși. Cei vrăjiți de un chip nu bagă de seamă pe unde s-ar putea furișa mâinile.*

Trebuie să-l distrag, să-l mențin în continuare surprins – sau cel puțin mai surprins decât este deja. Deschide gura, așa că fac primul lucru care îmi trece prin cap: îl sărut, apăsându-mi buzele peste ale lui într-un fel pe care l-am văzut de prea multe ori în colțurile întunecate ale hanului tatei. Are gust de ciocolată. Și acesta este ultimul gând care îmi răvășește mintea în timp ce mă îndepărtez de el și încep să alerg, sărind spre balcon.

Sunt peste margine, în noaptea înghețată, și buzele încă îmi ard. Aud un sunet înăbușit când cad și mă rostogolesc pe balcon, apoi încep coborârea pe zid.

— Așteaptă! Te rog!

Nu ar trebui să-mi ridic privirea, dar o fac, chiar dacă am degetele încordate și simt cum vântul îmi flutură pe la spate. Două etaje mai sus, băiatul se uită la mine cu ochii larg deschiși. Va striga după paznici; îmi va cere să-i dau înapoi colierul; va pune să fiu arestată și îi voi fi dezamăgit pe Femi și Azelma.

— Cine ești? întreabă el.

Mă opresc pentru o singură secundă înainte să-i zâmbesc.

— Pisica Neagră, spun.

Apoi îmi dau drumul de pe zid și dispar ca o umbră în noapte.

***

Învăluiți de întuneric, eu și Femi mergem pe acoperișuri, cu mult deasupra străzilor aglomerate și pline de zarvă, departe de centrul orașului și dincolo de mahalalele îngrozitoare și de aleile cufundate în beznă. Femi pare că zboară, mișcându-se cu neînfricare și grație. Din când în când fluieră, scoțând de fiecare dată un sunet diferit, la fel de clar precum clopotele de la Notre-Dame. Mi se pare că aud un răspuns, un ecou purtat de vânt, dar nu pot fi sigură că nu-mi joacă feste imaginația mea bogată.

— Ține pasul, pisicuță! strigă Femi cu o voce blândă și cu ochii scânteind în lumina lunii. Nu gândi, nu ezita, doar sari când sar și eu.

Fiecare pas pe care-l fac este o teroare: nu știu niciodată dacă piciorul îmi va ateriza pe ceva solid sau dacă nu cumva voi rămâne în urmă. Tata m-a învățat cum să mă cațăr pe clădiri, dar nu și cum să zbor, sărind ca o pasăre de pe un acoperiș pe altul. La fiecare salt mă gândesc la sora mea și simt cum mi se strânge stomacul.

Când ne oprim ca să-mi trag sufletul, Femi îmi șoptește pe un ton imperios motivul misiunii noastre, cuvintele pe care sunt nevoită să le repet, gesturile pe care trebuie să le fac. Învălmășeala de lucruri pe care trebuie să le țin minte este înfricoșătoare. Panica se întețește și-mi taie respirația, dar chipul Azelmei îmi răsare în minte și îmi mușc buza, forțându-mă să mă concentrez. Apoi pornim iar la drum. Din nou în întuneric, repet la nesfârșit cuvintele lui Femi, până când le știu pe dinafară. Voi face tot ce trebuie pentru a mă întoarce la Azelma.

Într-un final se oprește, iar eu aproape că scâncesc în semn de ușurare, vlăguită în urma călătoriei. Urechile îmi țiuie de la instrucțiunile primite. În zorii argintii observ că suntem la periferia unui cartier abandonat, unde clădirile au fost devastate de timp. Coborâm iute pe laterala unui edificiu năruit și trecem pe lângă o poartă semideschisă, aflată în umbra unei biserici dărăpănate. Suntem întâmpinați de două uși masive, iar apariția noastră stârnește un stol de ciori cuibărite pe acoperiș. Înăuntru, ceea ce nu a putrezit a fost de mult furat: de-a lungul pereților care amenință să se prăbușească, băncile, altarul și vitraliile par un șir de răni deschise și întunecate.

— *L'église de l`évêque*[8] Myriel, spune Femi, iar vocea lui joasă răsună printre ruine. Se spune că este bântuită de fantoma fondatorului său, un om convertit brutal după o viață de infracțiuni infame.

Întinde mâna spre mine și mă trage după el în întuneric.

— Și sunt alții care afirmă că *l`évêque* Myriel nu a renunțat niciodată la apucăturile sale de infractor. Faptul că a devenit „un om al lui Dumnezeu” a fost acoperirea perfectă pentru cariera sa ilustră.

Femi mă trage ușor spre o mică ușă laterală, care sigur trebuie să fi dus în trecut la o sacristie. Intrăm, pășim printr-o altă încăpere năruită

și coborâm pe o scară cufundată în beznă. Încetinește puțin ca să-l ajung, arătându-mi pietrele care se pot mișca sub picioarele noastre. În partea de jos a scării, în semiobscuritate, se află un monstru de ușă, chiar mai întunecată decât întunericul însuși ce învăluie acest loc lipsit de lumină. Femi pune o mână pe aceasta, la fel și eu. E rece la atingere. Fier, care nu putrezește, nu arde, nu pălește…

Ușa uriașă se deschide în fața noastră. O rază strălucitoare de lumină mă orbește.

— Bine ai venit în Ghilda Hoților, murmură Femi.

3

Lordul Hoților

De cum intrăm, Femi îmi zice:

— Să n-ai teamă, micuțo. Thénardier nu este aici în seara aceasta.

Tremur la auzul numelui tatălui meu, însă îmi dă un mic ghiont în umăr.

— Privește în sus!

Arată deasupra capului, iar eu întind gâtul ca să văd. Tavanul boltit scânteiază ca o plasă țesută din lumină pură, sclipitoare.

— Acolo se află adevărata frumusețe a Ghildei Hoților, continuă el. O dată pe an, în timpul sărbătorii episcopului Myriel, sfântul protector al Hoților, fiecare membru al Ghildei dăruiește o piatră prețioasă, un cristal sau o monedă de aur strălucitoare. Fiecărei Pisici i se oferă o parte și toate se întrec, escaladând ziduri și cățărându-se pe frânghiile aruncate de la ferestrele înalte. Prima Pisică din Ghildă care ajunge sus are onoarea de a incrusta darul în tavan.

Stratul de ceață și fum care învăluie Orașul, Mama noastră, este atât de gros, încât nu am văzut niciodată stelele pe cerul nopții, dar îmi imaginez că așa arată. Simt în piept ceva care vibrează la vederea unei asemenea frumuseți. Dar nu am prea mult timp să o admir, pentru că Femi mă conduce în altă direcție. Clipesc și sesizez haosul zgomotos al sălii.

Este ca un palat, dacă un palat ar fi lipsit de orânduire și pretutindeni ar fi răspândite comori neprețuite. Este un haos alcătuit din statui grațioase, făurite din marmură albă, și garguie înnegrite și străvechi, care mai mult ca sigur că provin chiar de la Catedrala Notre-Dame. Podelele sunt ascunse sub covoare suprapuse, din mătăsuri groase și colorate, fără îndoială luate din cele mai bune reședințe din oraș. Picturi mari și mici, cu rame aurite, acoperă în întregime pereții, înfățișând bătălii, nave pe mare, peisaje, reprezentări romanțate ale miturilor, icoane religioase și portrete.

Sala strălucește, însuflețită de vin, căldură și conversații triviale. Dar

sub toate acestea pulsează o senzație stranie de pericol. Locul este viu, ticsit cu oameni de toate vârstele, formele și dimensiunile, de toate culorile pielii și în toate ținutele. Întrezăresc fețe cu ochi alungiți, femei bătrâne înfășurate în nenumărate straturi, bărbați din teapa negustorilor, înveșmântați în mantii rigide, precum și un preot ciudat.

— Nu există nume de familie în Curtea Miracolului. Nu există rasă sau religie, mă informează Femi. Credință, castă, sânge – acestea nu sunt legături care îi unesc pe Mizerabili, căci așa ne vede lumea, ca pe niște *mizerabili*. Și astfel acesta este numele dat tuturor copiilor Curții Miracolului. Ceea ce ne leagă este Ghilda noastră. Este o legătură mai puternică decât familia, mai importantă decât sângele. Toți cei pe care îi vezi aici sunt frații și surorile din Ghilda Hoților.

Femi arată înspre o hoardă de fete și băieți zdrențăroși și desculți, cu doar câțiva ani mai mari decât mine.

— Aceia sunt Câinii: Hoții care își desfășoară activitatea la nivelul străzii. Pe lângă ei mai sunt și Caii – tâlharii –, deși au mai rămas doar doi în întreaga Ghildă, asta pentru că Gentilomul nu mai călărește.

Pentru oricare dintre Mizerabilii care par a fi oameni obișnuiți de pe străzile orașului există alți zece care poartă haine extrem de țipătoare și bijuterii care sclipesc de-ți iau ochii. Bărbați și femei cu diamante și rubine care le atârnă ca niște lacrimi la gât, nas, încheieturile mâinilor, urechi și la degetele de la mâini și de la picioare, fiecare articulație fiindu-le acoperită efectiv cu pietre prețioase scăpărătoare.

— Acelea sunt Pisicile, bombăne Femi, indicând siluetele îmbrăcate în haine deschise la culoare. Hoții care preferă să se furișeze de-a lungul acoperișurilor și să se strecoare pe ferestre și prin coșurile de fum.

Își îngustează ochii în direcția unui domn deosebit de dolofan, înveșmântat în mov, auriu și roz. Fiecare parte din el strălucește de la câte bijuterii poartă, atât de grele, încât trebuie să-i fie imposibil să-și ridice mâinile.

— Pisicile se dau mereu în spectacol.

De-a lungul unei părți a sălii se află un șir lung și strâmb de oameni. Femi face semn spre ei.

— Toții Hoții își predau prada Oamenilor Condeiului – grefieri

închiriați de la Ghilda Literelor. Ei servesc drept contabili, avocați și auditori pentru toate cele nouă Ghilde ale Curții Miracolului.

Mijesc ochii la un rând de femei și bărbați palizi și inexpresivi, așezați la o masă lungă și înveșmântați cu robe de culori incerte. Au capetele plecate; toți iau de zor notițe, abia rostind vreun cuvânt.

— Oamenii Condeiului sunt obsedați de informații, șoptește Femi. Devotamentul lor față de disciplină și detalii este mai puternic decât voința lor de a săvârși fapte necinstite. Sunt în egală măsură temuți și respectați de toți Mizerabilii, din moment ce nu există ceva despre noi pe care ei să nu-l știe deja. Locul în care se află fiecare Casă a Ghildelor este un secret foarte bine păstrat, cunoscut doar de mine, ca Mesager pentru toate cele nouă Ghilde, și de Ghilda Literelor. Când Oamenii Condeiului bat la o ușă pentru un audit, până și cel mai înfricoșător conducător le dă voie să intre.

Odată ce sunt inventariate și validate prin semnături, prăzile sunt înmânate grefierilor dotați cu lupe și monocluri, instrumente care le conferă strania înfățișare a unor bufnițe. Aceștia inspectează fiecare obiect, testează argintul și aurul, le trec prin foc, le lovesc cu ciocane și chiar le mușcă înainte de a-și anunța verdictul, uneori însoțit de râsete pe seama Hoților sau de murmure de gelozie la unele dintre prăzile mai valoroase.

În centrul încăperii se află un scaun negru, minuțios sculptat. De spătarul său înalt, cu vârful ascuțit, stau agățate nenumărate coliere strălucitoare, o diademă scânteietoare, poate chiar două, și mai multe tapiserii fin brodate. Pe scaunul ăsta asemănător unui tron stă un bărbat puțin mai în vârstă decât tata. Are aceeași piele cafenie și aceiași ochi aurii vicleni ca Femi.

Trebuie să fie înrudiți, îmi spun în sinea mea.

Este îmbrăcat mai modest decât mulți dintre Hoții din jurul său, cu o haină atent croită și o cămașă de o culoare comună. De fapt, totul este comun la el, cu excepția a două lanțuri de lungimi diferite care îi înconjoară gâtul: un șirag scânteietor de diamante pure și un colier de rubine care strălucesc în lumina a o sută de lumânări aprinse.

— Tomasis, Lord al Hoților, spune Femi, dând din cap spre bărbat.

Lângă scaunul Lordului stă un domn mai în vârstă. Chipul îi este ca

o hartă a ridurilor intens pudrate, iar părul îi este ascuns sub o perucă. Poartă niște veșminte uzate, cu tiv auriu, demne de un nobil ponosit.

Femi înclină capul spre bărbatul pudrat.

— Mai există doar trei *Merveilles* – Minuni – care trăiesc la Curtea Miracolului. Sunt criminali de o asemenea faimă și notorietate, că au devenit legende vii. După moartea lor, orice copil al Curții poate spera cel mult ca toate cântecele despre ei să fie cântate iar și iar, iar poveștile, mereu împărtășite. Dar *Merveilles* – faptele lor sunt relatate fiecărui copil al Ghildei în timp ce încă sunt în viață. Cele trei *Merveilles* rămase sunt *le Maire*[9], Pescarul și Gentilomul. *Le Maire* este membru al Ghildei Literelor și e dat dispărut de mai bine de un deceniu. Pescarul este Nihuang, Lady a Ghildei Contrabandiștilor. Ultima *Merveille* este bărbatul care stă lângă Lordul Hoților. „Gentilomul" George, un tâlhar notoriu. Iar dacă îi intri în grații, există multe lucruri pe care le poți învăța de la el.

Gentilomul ne vede și coboară capul ca să-i șoptească ceva la ureche lui Tomasis, Lordul Hoților, iar acesta se întoarce și privește leneș în direcția noastră. Femi mă strânge de braț.

— Este timpul, Nina. Amintește-ți tot ce ți-am spus. Nu există cale de întoarcere.

Femi mă îndrumă spre cei doi bărbați. Oamenii se dau la o parte pentru a ne permite să trecem, uitându-se la mine cu un interes feroce, care nu-mi prea place.

Ajungem la tron și Femi se așază într-un genunchi, trăgându-mă după el.

— *Monseigneur.* Veno, Lord al celor furate, Tată al hoției și al jafurilor…

— Te ascult, *mon frère,* spune Tomasis.

Mă trezesc din nou în picioare când se ridică Femi.

Tomasis îi aruncă o privire gentilomului pudrat, care dă din cap înspre Femi.

— Mesageriile, rostește bărbatul cu o voce mieroasă.

— Gentilomule, răspunde Femi, înclinând ușor capul, după care se întoarce din nou spre Tomasis. Am un copil nou pentru tine, *Monseigneur.*

Cobor imediat privirea la covoarele de mătase cu modele complicate care acoperă podeaua. Femi mi-a spus că trebuie să fiu pregătită să urmăresc o mare parte dintre evenimente pe sub gene, dar risc și arunc o privire în sus.

Tomasis afișează un zâmbet forțat, luând o înghițitură de vin dintr-un pocal incrustat cu pietre.

— Un copil? întreabă Lordul Hoților, punând pocalul pe o masă delicată de sidef, așezată în apropiere, apoi mă țintuiește cu privirea.

Ce-am crezut mai devreme? Că are ochi leneși? Acum efectiv mă înghit cu totul! Lângă el, gentilomul înclină capul spre mine ca o pasăre, evaluându-mi potențialul.

— Este o Pisică, *Monseigneur,* spuse Femi.

Tomasis îl studiază atent și nu mă pot abține să văd asemănarea clară dintre ei: trebuie să fie frați.

— Recrutarea pisicuțelor nu este treaba Maestrului Fiarelor? Ultima oară când am verificat, încă erai Aves[10], Zmeul[11] – Mesagerul Curții Miracolului. Găsesc așadar că e straniu ca persoana care transmite mesaje să-și asume brusc această nouă responsabilitate, cu atât mai mult când nu ai manifestat niciodată un interes aparte pentru Pisicile Ghildei.

Toți știu că Tomasis este foarte suspicios, m-a informat Femi în timp ce ne strecuram pe acoperișuri. *Trebuie să fii suspicios pentru a deveni conducătorul unei Ghilde și trebuie să continui să fii suspicios dacă vrei să-ți păstrezi poziția.*

Tomasis revine cu privirea asupra mea, iar cuvintele îi sunt înșelător de blânde când vorbește.

— Și cine ești tu, micuțo, de însuși Mesagerul Curții Miracolului pledează pentru tine?

Înghit în sec; gâtul mi s-a uscat brusc. În ciuda freamătului neîncetat care mă înconjoară, simt apăsarea arzătoare a sute de ochi lipiți de spatele meu.

— Numele meu este Eponine Thénardier, rostesc eu.

În jurul nostru, șocul crește zumzetul conversațiilor.

La auzul acestor vorbe, Tomasis îngustează ochii, analizându-mi liniile feței în căutarea unei asemănări

— Thénardier este Maestru al Fiarelor. Se află sub comanda mea și se ocupă de toți copiii mei, Câini, Pisici și Cai. Îmi cunoaște toate afacerile și deține o putere imensă în interiorul Sălii Strălucitoare.

O putere pe care a câștigat-o după ce mai mulți Maeștri au murit într-o succesiune misterioasă, mi-a spus Femi. *Thénardier nu s-a sfiit niciodată să taie un gât sau două când situația o cerea.*

— Explică-mi ce motiv aș putea avea pentru a-i lua pe ascuns fiica? întreabă Tomasis, întorcându-se spre Femi și sfredelindu-l cu privirea lui arzătoare.

Însă Mesagerul nu tresare.

— Sunt deja doi ani de când Thénardier își folosește copilul, sânge din sângele lui, pentru a săvârși cele mai bune jafuri – poate chiar toate jafurile. Ofrandele pe care ți le-a înmânat nu au fost prăzile lui.

— Vorbim despre un *hoț?* De asta îl acuzi? Hoția este o practică destul de obișnuită între aceste ziduri.

Auzind așa ceva, sala se trezește la viață, zguduită de râsete. Tomasis zâmbește într-un mod agreabil, dar nu poți ignora privirea dură sau buzele crispate.

— Și dacă darurile pe care mi le oferă reprezintă o zeciuială însemnată, ce-mi pasă mie cum au ajuns în posesia lui? continuă Tomasis.

— Ea nu este unul dintre Mizerabili. Nu este un copil al Curții Miracolului, nu este legată de nicio Ghildă, nu poartă niciun însemn…

— Eviți întrebarea. De ce l-aș insulta pe Maestrul Fiarelor în fața întregii Ghilde luând o Pisică, propria lui fiică, pe ascuns?

— Întreab-o ce are pentru tine, spune Femi, iar vocea lui, care nu este mai mult de o simplă șoaptă, răsună în toată sala.

Strecor mâna în haină și scot lanțul cu degete tremurânde, apoi piatra prețioasă.

— *Pe boașele lui Rennart!* Te pomenești că este Talismanul lui *Charlemagne*[12].

Gentilomul pășește înainte și ridică delicat piatra din palma mea. Apoi pescuiește un monoclu din buzunarul vestei și o inspectează, întorcând-o pe toate părțile înainte de a o pune din nou în mâna mea.

— Această piatră este una dintre bijuteriile coroanei, spune el.

— Da, afirm eu, deși habar n-am.
— Sunt ținute în Palatul Tuileries.
Încuviințez din cap.
— Unde era piatra?
— În jurul gâtului unui băiat, spun eu și mă străduiesc din răsputeri să nu-mi las vocea să tremure.
— A unui *băiat?* repetă Gentilomul siderat. Talismanul este purtat în prezent de Delfinul Franței.
Deci asta era băiatul: Prințul regatului. Viitorul Rege, moștenitorul tronului Franței. Expir cu putere. L-am sărutat pe viitorul Rege și a avut gust de ciocolată…
Tomasis râde, un sunet puternic, plin de căldură și umor, care umple sala și lovește zidurile și tavanul.
— Talismanul lui Charlemagne, furat de la gâtul Delfinului. Pentru mine, vederea lui valorează mai mult decât mândria lui Thénardier, spune el, ștergându-și ochii sclipitori.
Femi ridică subtil din sprâncene înspre mine.
— Aceasta este ofranda pe care o aduc dinaintea ta, zic eu repede, recitând cuvintele pe care m-a pus să le învăț când eram pe acoperișuri. Un cadou de la – mă opresc ca să-mi amintesc numele – *calif* pentru Regele Celor Care Umblă Ziua, care conține părul unuia dintre cei mai sacri sfinți ai lor.
Mă pun într-un genunchi, cu capul plecat, și continui:
— Primește acest dar, Lord al Hoților. Sper să te încânte și să-mi câștige a ta bunăvoință. Și primește-mă și pe mine odată cu el, ca fiică a ta. Dă-mi voie să trăiesc în prezența ta ca unul dintre Mizerabili, un adevărat copil al Curții Miracolului, și te voi sluji pentru tot restul zilelor mele.
Gentilomul îi aruncă o privire lui Tomasis, care dă din cap. Bărbatul pudrat face un pas înainte, dregându-și glasul.
— Care este numele tău? întreabă el cu o voce monotonă.
— Nu am niciunul până când nu-l rostește Tatăl meu.
— Cine este mama ta?
— Nu am nicio mamă în afară de Oraș.
— Și cine este Tatăl tău?

— Nu am niciun Tată în afară de Lordul Hoților.

Gentilomul înalță capul și, înainte de a continua, se uită la Hoții din sală:

— Astăzi te lepezi de pielea ta lumească și renaști în întuneric pentru Ghilda ta și pentru Mizerabili – frații și surorile tale. Din acest moment vei fi strigată după numele tău adevărat…

Se oprește și se uită la Femi care spune ridicându-și bărbia:

— Pisica Neagră a Ghildei Hoților, fiică a lui Tomasis, copil al Curții Miracolului. Fie ca ei să-ți cânte cântecele pentru totdeauna.

Fie ca ei să-ți cânte cântecele pentru totdeauna. Cuvintele îmi răsună în urechi în timp ce o sută de voci le repetă în jurul meu.

Tomasis îmi face semn să mă apropii. Mă ridic și îi duc colierul. El se înclină și coboară capul, iar eu îi pun lanțul gros în jurul gâtului. Piatra prețioasă i se cuibărește la piept, sclipind sfidător și eclipsând rubinele și diamantele ascunse dedesubt.

— De acum încolo eu voi fi Tatăl tău, spune Tomasis. Ești legată de mine prin os și fier. Îmi pun însemnul pe pielea ta și doar pe mine mă vei recunoaște mai presus de tine.

— Îți mulțumesc, Tată, zic.

Cu coada ochiului văd apropiindu-se o femeie subțire, îmbrăcată în mătase, cu o sticlă ce conține un lichid întunecat și un condei metalic în mâini.

— De acum încolo eu te voi proteja de toate, iar tu mă vei sluji în toate și vei respecta legile Curții Miracolului.

— Așa voi face, Lordul meu, spun eu, încercând să nu înlemnesc când femeia ajunge la mine.

Îmi înclină capul într-o parte ca să-mi vadă mai bine gâtul și, cu o iuțeală uluitoare, urmată de o durere crâncenă ce pare că arde, îmi tatuează o formă pe pielea moale din spatele urechii.

— De astăzi înainte, familia ta va fi Ghilda Hoților și pe ei îi vei sluji și niciodată nu-i vei trăda.

Simt cum se prelinge sângele în urma înțepăturii condeiului femeii; inspir mirosul metalic exact când îmi termină tatuajul. Mă arde gâtul din pricina durerii.

Știu că însemnul este un diamant, pentru că l-am văzut pe al lui

Thénardier când a leșinat pe podea după o beție.

— Pisicuță, se întâmplă rar să fiu onorat cu o ofrandă atât de valoroasă.

Tomasis ține Talismanul în palmă și îl înclină astfel încât să reflecte lumina.

— Îți voi oferi un dar, dacă îți dorești. Cere-mi orice și va fi al tău.

Lângă mine, Femi tresare. Simt că-mi transmite un avertisment, dar îl ignor.

— Îmi doresc să-mi salvezi sora, spun în grabă. Să-i oferi protecția ta așa cum ai făcut și pentru mine.

Îmi țin respirația și încerc să nu-mi fac speranțe.

— Să o salvez? întreabă Tomasis. De ce ar trebui salvată?

— A fost luată, vândută… spun eu, de-abia rostind cuvintele.

— Vândută? Asta e cu adevărat regretabil. Și Thénardier a permis ca acest lucru să se întâmple?

Îmi mușc buza. Tatăl meu este Maestru al Fiarelor, membru al acestei Ghilde; nu îndrăznesc să-l vorbesc de rău, nu aici.

— Înțeleg, zice Tomasis, încruntându-se, pentru că tăcerea mea explică limpede totul. Thénardier a fost întotdeauna neobișnuit de atașat de monede.

Își atinge colierul, gândindu-se.

— Se poate aranja să fie răscumpărată. Dar ia în considerare următorul lucru, Pisicuță: ce se întâmplă în cazul în care cel care a cumpărat-o nu dorește s-o vândă?

La auzul acestor vorbe, îi înfrunt privirea.

— Atunci există cineva pe care aș dori să-l văd mort.

Tomasis râde la unison cu toți cei din sală. Doar Femi clatină din cap frenetic, încercând să-mi atragă atenția.

— Dar știu că ești însetată de sânge.

Râsetele îmi zgârie pielea. Am spus un lucru greșit, care îi amuză.

— Nu ucideți oameni?

Tomasis îmi zâmbește larg.

— De obicei, nu, zice el. Știu însă pe alții care au un talent aparte în jocul cu moartea. Așa că, spune-mi: cine a luat-o? Rostește-i numele și se va aranja.

Femi scoate un sunet înăbușit.

— L-am auzit numindu-l Kaplan.

Tăcerea pune instantaneu stăpânire pe sală. Femi îngheață lângă mine.

Tomasis se ridică de pe scaun cu grația periculoasă a unei fiare din junglă și, din doi pași mari, se postează în fața mea. Lovitura vine de nicăieri și mă doboară la pământ. În timp ce mă zbat să mă ridic în genunchi, încerc să ignor usturimea din obraz și răceala podelei de piatră.

— Te rog! spune Femi, cu o voce imperioasă și stridentă. Nu știe ce reprezintă Kaplan.

Întreaga sală rămâne tăcută.

— Ai aduce dușmanii Tigrului în casa mea? îl întreabă Tomasis pe Femi, iar ochii îi scapără amenințător. M-ai păcăli să-i consider ai mei?

— Iartă-mă, Lordul meu! Nu știe ce cere! spune Femi din nou, cuvintele lui tăioase ca o lamă parând furia lui Tomasis, ținând-o sub control.

— Atunci de ce o aduci la mine? urlă Tomasis. De ce mi-ar cere să-l ucid tocmai pe *el?*

Întrebarea răsună între cele patru ziduri. Toată lumea ascultă.

Îmi impun să nu tremur și trag cu putere în piept aerul din jurul meu, pentru a-mi regăsi echilibrul.

— Tat… Thénardier i-a vândut-o pe sora mea, spun eu uitându-mă la picioarele lui Tomasis și încercând să-mi maschez frica din glas.

Tomasis oftează și se apleacă, apoi îmi pune o mână sub bărbie. Ridic privirea și ochii lui îi sfredelesc pe ai mei.

— Violența răsare rar aici, în Sala Strălucitoare. Spre deosebire de celelalte Ghilde, noi ne bazăm pe viteza și pe istețimea noastră. Se spune că noi, Hoții, suntem atât de iscusiți încât putem fura chiar și furia din inima unui frate.

Lordul Hoților face un pas în spate și se așază greoi pe scaun:

— Îți voi ierta imprudența, pentru că te numeri printre cei mai mici dintre copiii mei. Niciunul nu mi-ar putea aduce ceea ce mi-ai oferit tu. Și nimeni nu ar îndrăzni să-mi ceară ceea ce tocmai mi-ai cerut tu.

Tomasis face un semn din cap către Femi, care mă apucă de braț și

mă ridică brusc în picioare.

— Lordul Kaplan, Tigrul, conduce Ghilda Trupului. El stă la Masa Cârmuirii alături de ceilalți opt conducători ai Ghildelor, spune Tomasis, apoi închide ochii și se freacă la tâmplă, ca și când ar fi obosit. Avem… convenții cu Ghilda Trupului. Ei nu intervin în afacerile noastre, iar noi îi lăsăm în pace. Nu l-aș sfida pe Lordul Kaplan nici măcar pentru unul dintre ai mei. Căci atacarea unui Lord ar arunca Curtea în război. Este interzis; așa proclamă legea.

— Așa proclamă Legea, răsună șoaptele în jurul meu.

— Noi, Mizerabilii, copiii Curții Miracolului, suntem legați de Lege, continuă Tomasis. Ne leagă, ne salvează, ne protejează, ne constrânge. Ne este întipărită pe retină, ne este scrisă în cenușă în adâncul inimilor noastre.

— Dar este vorba despre sora mea! urlu eu.

— Îți voi oferi o sută de surori noi, spune Tomasis cu ochii triști. Dar nu pot să-ți restitui ceea ce a fost luat deja. Deplânge-i moartea și obișnuiește-te că nu se va mai întoarce.

Mă lupt cu dezamăgirea amară care crește înăuntrul meu. Am crezut că acest bărbat, care conduce cu atât de multă îndârjire Ghilda Hoților, mă poate ajuta să o salvez pe Azelma.

Mă năpădește un tremur. Încerc să-l controlez, încleștându-mi pumnii și ținându-mi membrele încordate, dar pune iute stăpânire pe mine și trupul meu nu mai poate să îndure tot ce simte. Tomasis mă prinde de braț și mă trage spre el. Vocea i se îmblânzește și coboară, astfel încât doar eu și Femi îl mai putem auzi:

— Nu-ți fie teamă, micuțo. Ești un copil al acestei Ghilde; Kaplan nu se va atinge de tine. Și aici vei fi protejată de mânia lui Thénardier – știu cât e de violent când sticla îi întunecă judecata. Acum uită-te la mine: nu mai ești rudă cu el, ești fiica *mea.* Dacă ridică o mână asupra ta, va fi ca și cum m-ar fi lovit pe mine – și nici măcar el nu a fost vreodată atât de beat încât să încerce așa ceva.

— Nu-mi e teamă pentru mine, spun eu și fiecare cuvânt este acoperit de clănțănitul dinților.

Îl privesc pe Tomasis în ochi și disting milă undeva în profunzime.

Dacă pot afla planul Tigrului sau locul în care a dus-o pe sora mea,

atunci cu siguranță voi putea să fac ceva…

— Ai spus că-mi vei oferi un dar, așa că îți cer adevărul, rostesc în șoaptă. O va ucide?

Tomasis clatină lent din cap și își ferește privirea.

— Nu îți voi oferi acest adevăr, pentru că este unul cunoscut de toți. Moartea ar fi o binecuvântare pentru ea.

Îmi zâmbește, însă este un zâmbet învăluit în tristețe și, o clipă, mi se pare că arată exact ca Femi.

— Dar îmi voi păstra promisiunea pe care ți-am făcut-o. Să știi că într-o zi s-ar putea să-mi ceri favoarea, iar eu ți-o voi acorda.

O privire severă îi întunecă trăsăturile.

— Nu care cumva să te duci să o cauți, pentru că nu o vei găsi, continuă Tomasis. Nu încerca să o ajuți, pentru că nu există nimic care să poată înlătura strânsoarea Tigrului, odată ce-și înfige ghearele. Nu ți-l face dușman pe Kaplan; nu vei fredona Cântecul de Vânătoare în numele lui. Jură-mi că așa vei face!

Azelma și-a sacrificat singura șansă de a scăpa doar pentru a mă trimite aici, pentru a-mi dărui acest fragil sentiment de siguranță, care chiar și acum mă usturǎ în spatele urechii. Femi a riscat mânia fratelui său pentru a mă salva, iar Lordul Hoților mi-a promis acum că mă va proteja de Tigru și de Thénardier. Trebuie să-i ascult. Trebuie să le respect sacrificiul. Trebuie să-mi uit sora. Aș fi nebună să fac altfel, încuviințez din cap.

— Jur, Lordul meu.

Și simt pe limbă gustul amar al minciunii.

4

Cea care doarme

Intrarea prin efracție la adăpostul nopții ține, de obicei, de găsirea unui punct de acces. O fereastră întredeschisă, o ușă cu o încuietoare care imploră să fie spartă. Uneori trebuie să arunci în sus o frânghie sau să escaladezi un zid pentru a ajunge la punctele vulnerabile ale unei clădiri. Alteori s-ar putea să fie nevoie să te furișezi pe acoperișuri și să-ți dai drumul pe un horn rece. Dar aceleași tehnici devin mai dificile în timpul zilei, când există numeroase șanse să fii observat de foarte mulți oameni: de negustori și muncitori; de spălătoresele care-și târăsc cearșafurile spre bărcile care plutesc pe Sena; de muzicieni, cerșetori și comercianți; de toți oamenii de rând care nu sunt copii ai Curții Miracolului. În timpul zilei, orașul freamătă de viață: este ca un cuib de șoareci care se agită încoace și încolo, fiecare mergând în grabă la treburile sale.

Soarele apune, iar eu mă mut nerăbdătoare de pe un picior pe altul în cântecul frenetic al orașului. Încă nu a sosit timpul să ies la înaintare; fiecare părticică din mine tânjește să se retragă și să aștepte ca lumina zilei să fie complet absorbită de întuneric. Câinii din Ghilda Hoților lucrează când soarele e sus pe cer, iar noi, Pisicile, tocmai din acest motiv îi disprețuim. Pisicile merg pe acoperișuri în lumina lunii, agile precum dansatorii, în timp ce Câinii cutreieră arondismentele și își strecoară cu agilitate mâinile în buzunarele bărbaților bogați. Pisicile nu s-ar înjosi niciodată cu o îndeletnicire atât de meschină.

Dar astăzi nu sunt nici măcar Pisică. Astăzi sunt florăreasă. Am furat o rochie, un șorț și o pereche de șoșoni curați de la o fată, pe când se afla la băile publice. Săraca de ea, probabil că s-a dus acasă pe jumătate goală. Apoi am luat coșul cu flori de la o femeie neatentă, care lua micul dejun. Micul dejun este un lux pentru majoritatea Mizerabililor, unul de care eu am parte rar.

O clădire din piatră îngălbenită și cu ferestre mici se profilează în fața mea. Stau cu ochii pe ea de când a răsărit soarele și n-am observat

nicio mișcare întreaga zi.

Inima îmi bate năvalnic în piept; mi s-a făcut pielea de găină. Știu cât de periculos este ceea ce urmează să fac și mi-e teamă.

Toată *lumea se teme.*

Cuvintele Azelmei plutesc spre mine, purtate de briza rece. Și fac ceea ce fac întotdeauna când mă simt amenințată de teamă: îmi amintesc șoaptele ei, rostite la lumina lumânării. Îi port cuvintele precum un scut și înaintez. Au trecut trei luni de când Femi m-a adus la Ghilda Hoților. Trei luni de prăzi oferite Lordului Tomasis, trei luni în care m-am cățărat pe ascuns pe zidurile fiecărei Case a Trupului pe care am găsit-o în oraș. Trei luni de veghe, de așteptare și de învățare, de-a lungul cărora am descoperit că toate Casele Trupului se trezesc la viață abia după apusul soarelui. Trei luni în care membrele mi-au amorțit de la cocoțatul pe pervazurile ferestrelor în ploaie, numărând capetele a o sută de fete, căutând una care să semene cu *ea.* Am escaladat o sută de ziduri și m-am strecurat printr-o sută de ferestre înainte să o găsesc.

Trag adânc aer în piept și mă apropii de clădire din lateral, evitând intrarea principală – o ușă de pe care se scorojește vopseaua albastră unde un bărbat revoltător de gras stă pe un butoi. Săptămânile întregi de veghe mi-au arătat că, atunci când este treaz, este puternic ca un bou și violent ca un urs în cușcă. Însă în acest moment încă este cufundat în adâncurile unei mahmureli de o zi. Noaptea trecută a fost sălbatică. S-a răsfățat cu prea mult vin – unul de calitate. Știu eu ce știu. Am furat vin din cramele Marchizului de Loris, un colecționar înrăit, și l-am amestecat cu opiu cumpărat de la Ghilda Visătorilor, ca să mă asigur că va dormi dus. Dar, chiar dacă paznicul sforăie, n-aș risca să intru prin ușa din față, așa că mă furișez spre intrarea laterală, unde se fac livrările pentru bucătărie. Împing ușa cu forța și, așa cum mă așteptam, văd că bucătăriile sunt goale la această oră.

O iau încet pe un coridor. În capăt se află camera matroanei care conduce acest loc. Ușa este întredeschisă și din interior se aud sforăituri. *Perfect.* Și vinul ei a fost amestecat cu mac; am plătit un marinar aflat în drum spre stabiliment, ca să mă asigur că va ajunge la ea. A fost încântat să facă acest lucru. O matroană recunoscătoare avea

să-i câștige mai mult timp cu fetele.

Ar trebui să plec. Întotdeauna plec în acest moment. Este prea periculos să rămân. Dar astăzi va fi diferit. Astăzi o voi salva.

Îmi ridic privirea spre scări.

Nu care cumva să te duci să o cauți, a spus Tomasis.

Ar trebui să-l ascult, dar nu pot.

Ceva mă atrage în sus pe scări, ca și cum aș fi hipnotizată, așa că mă furișez în liniște, cu mâna pe balustradă. Tapetul de prost-gust este jupuit și înfățișează scene exotice ale ținuturilor dinastiei Qing.

De-a lungul palierului de la ultimul etaj sunt nenumărate uși pe jumătate deschise, în semn de invitație. Însă o singură cameră mă strigă: ultima de pe stânga. Mă îndrept țintă spre aceasta, mă împing în ea și respirația mi se oprește în piept.

Stă întinsă pe pat, cu trupul ghemuit de parcă ar vrea să se protejeze. Încăperea este mizerabilă: un dulap deschis, câteva costume spălăcite, o măsuță de toaletă cu o oglindă spartă, o învălmășeală de sticle colorate de parfum diluat, pudre și rujuri ieftine, o carte de vizită mototolită, primită de la un client, și două seringi aruncate pe podea, acum goale și folosite.

Mă doare inima când o privesc. Are machiajul întins pe față. Părul i-a fost ondulat în niște bucle ciudate. În ultimele luni a devenit piele și os. Rochia pe care o poartă este ruptă în mai multe locuri, iar tivul e plin de cusături inegale. Ea, care odată cosea atât de repede și de îngrijit, acum nu poate să facă decât niște cusături inegale, pentru că îi tremură mâna de la droguri sau de la o bătaie. Seringa i-a tatuat brațul cu puncte negre, în jurul cărora au înflorit vânătăi galben-albastre. Are pielea de găină, dar a fost prea obosită ca să tragă peste ea cearșaful ponosit.

Întind mâna și trasez cu vârfurile degetelor însemnul Ghildei ei. Tigrul nu-și tatuează copiii cu cerneală. Are alte modalități de a-i marca. Însemnul – o dungă ce pornește de pe obraz și se întinde până la frunte, o cicatrice roșiatică și umflată pe pielea ei netedă – îi străbate și pleoapa.

La atingerea mea, genele îi flutură nesigure, dezvăluind o privire încețoșată de la opiul pe care i l-au injectat în vene. Pleoapele i se

închid din nou. Știu că nu mă recunoaște. Poate crede că sunt un vis, o amintire dintr-un alt timp, când era altă fată. Și-n timpul ăsta, în alte paturi din această clădire și din sutele de Case răspândite în tot orașul, surorile ei visează și ele, la fel de neliniștite.

Nu a fost întotdeauna așa. Când Ghilda Surorilor era condusă de Lady Kamelia, erau cinci mii de femei ale nopții. Domnia ei a fost una a seducției și a luxului, astfel că toate fiicele sale au prosperat sub protecția Legii. Dar de când controlul Ghildei a fost preluat cu forța de Tigru, se spune că douăzeci de mii de Surori dorm înrobite de el.

— Zelle, Zelle! îi șuier încet la ureche, dar ea nu se mișcă.

O scutur și, cum nu obțin nicio reacție, apuc un urcior de lângă pat și îi torn pe față apa rece ca gheața.

Se trezește icnind, respirând greu. Un ochi este maro-închis, celălalt are un aspect lăptos, fiind orbit de biciul care a tăiat-o, marcând-o drept un copil al Ghildei Trupului.

Încearcă să se ridice, dar e prea slăbită, așa că încerc să o ajut. Tremură și se îndepărtează de mine, ținând mâinile în aer ca și când ar vrea să se protejeze – îi este teamă că sunt aici ca să o bat.

— Zelle, sunt eu, Nina…

Ascuns în spatele degetelor, ochiul sănătos se fixează în cele din urmă pe chipul meu, iar Azelma icnește.

— Nu, nu, nu…

Acum tremură violent, udă și înfrigurată, în timp ce încerc să o ridic în picioare.

— Zelle, te rog, trebuie să plecăm înainte ca ei să se trezească. Vino, repede!

— Nu!

Se răsucește și se eliberează din strânsoare, apoi se îndepărtează repede de mine, lipindu-se cu spatele de perete.

— Nu, nu, nu voi merge! I-au distrus mâinile! L-au distrus…

Se oprește și ceva în privirea ei se înăsprește.

— Zelle, spun calm.

Mă apropii de ea încet, ca o persoană care încearcă să îmblânzească o fiară înfricoșată.

Aud scârțâitul unei uși de la parter și o voce ridicată mustrând pe

cineva. Înjur în șoaptă. Au sosit Cerberii Trupului și trebuie să-și fi dat seama că ceva nu este în regulă. Vocile răsună tot mai puternic. Nu am prea mult timp.

— Zelle, sunt eu, *Nina.*

— Nina? Nina, nu… nu Nina. Nu Nina… se bâlbâie ea incoerent. Trebuie să pleci înainte să vină… L-au distrus. I-au distrus…

— Șșș, o atenționez eu, când încep să se audă pași apăsați care urcă în grabă scările.

Mai sunt doar câteva clipe până când vor începe să verifice fetele, până când mă vor găsi aici, cu ea.

Ochii Azelmei se concentrează asupra chipului meu și, pentru prima oară de când mă aflu aici, în fața ei, cred că mă vede cu adevărat.

Pe hol se aud tropăituri de bocanci. Uși care se trântesc. Voci care spun că fetele dorm. Ochii Azelmei țintuiesc brusc fereastra, iar pe chip i se citește teroarea.

— Trebuie să pleci! îmi spune pe un ton imperios.

— Nu fără tine! îi spun, întinzându-mă după ea. Vino cu mine!

Se uită la mâna mea și o prinde. Ne năpustim către fereastră: o deschid larg, apoi mă urc pe pervaz și mă întorc spre ea.

Abia atunci întrezăresc claritatea tăinuită de confuzie, hotărârea ascunsă de frică. Sora mea se uită fix în ochii mei; e atât de aproape, încât îi simt respirația pe obraz.

— *Fugi!* strigă ea și mă împinge, moment în care ușa din spatele ei se dă de perete.

Privesc chipul Azelmei în timp ce cad; totul pare să se desfășoare cu încetinitorul, apoi ea dispare brusc, în locul ei apărând un bărbat care se apleacă peste pervaz, țipă și arată în direcția mea.

Lovesc pământul cu un impact cutremurător. Durerea mă săgetează din lateral. În cădere am rămas fără aer și acum gâfâi și încerc să-mi conving membrele să se miște, dar îmi dau seama că se supun mult mai încet decât îmi pot permite. Abia reușesc să mă ridic în picioare, că un grup de bărbați țâșnește din clădire. Sunt uriași, la fel ca toți fiii Tigrului, aleși pentru forța lor brută, pentru absența totală a moralității și pentru înclinația lor îngrozitoare spre a provoca durere.

Mă încolțesc ca niște rechini. Nu pun întrebări; nu vor să știe cine sunt sau de ce mă aflu acolo. Faptul că sunt acolo este suficient pentru ei.

Soarele apune repede. Am timp să strig o singură dată, așa că fluier tare și ascuțit – Chemarea Hoților –, conștientă că, și dacă m-ar auzi cineva, probabil va fi mult prea târziu.

5



Răsună o voce, dar cuvintele sunt atât de ridicole, că sunt cât pe ce să râd, în ciuda sperieturii.

— Șase bărbați în toată firea împotriva unui copil denotă o lașitate incredibilă.

Vocea este tinerească, amuzată. Este clar că persoana care vorbește habar nu are că se fi adresează unora dintre cei mai periculoși bărbați din tot orașul.

— Dacă ne-am putea întoarce acasă măcar o singură dată fără să dăm de necaz, aș fi din cale-afară de recunoscător, spune o altă voce, una mai obosită.

— Au încolțit un *copil,* Saint-Just. Aruncă o privire!

— Doamne, ai dreptate!

Cuvintele lui sunt urmate de un ordin răsunător:

— Dați-i drumul imediat acelui copil sau veți regreta!

Vocea – care se pare că îi aparține lui Saint-Just – este bine modulată, educată; vocea cuiva obișnuit să fie ascultat.

Cu toate acestea, Cerberii Trupului nu ascultă de nimeni în afară de Tigru, așa că-l ignoră pe Saint-Just și se năpustesc asupra mea. Doi dintre ei mă înșfacă din spate și sunt aruncată la pământ. Încep să mă lovească cu picioarele, iar eu zgârii și țip, atacându-i cu un pumnal pe care mi l-am îndesat în gheată.

Apoi cineva trage un foc și Cerberii Trupului înlemnesc: bărbații care nu sunt obișnuiți să fie înfruntați poartă rareori arme.

— Dacă nu eliberezi acel biet copil, te voi împușca. În plus, va trage și Grantaire și sunt șanse mult mai mici să te omoare.

— Protestez! exclamă cealaltă voce. Pot să trag perfect în pahare, chiar pot! Privește…

Răsună o altă împușcătură, iar unul dintre Cerberii Trupului țipă și își duce o mână la ureche.

— Vezi, *am vrut* să-l nimeresc pe acela!

Cerberii Trupului se uită unul la altul. Printre Ghilde nu sunt cunoscuți pentru inteligența lor. Tigrul adoptă doar cei mai violenți

copii, cei care se supun fără să pună întrebări; elucidarea unei chestiuni complexe ca aceasta îi depășește.

Se mai aude un foc de armă, iar un alt Cerber al Trupului înjură și se prinde singur de picior, fiind cât pe ce să se prăbușească la pământ. Îi aud pe fiii Tigrului cum o iau la sănătoasa, dar cu siguranță doar ca să ia arme și să revină. Pentru o clipă apreciez faptul că sunt încă în viață.

— Recunosc, Grantaire, ai țintit bine! Chiar ai vrut să-l nimerești fix deasupra genunchiului?

Cineva mă rostogolește pe spate și văd două chipuri care se holbează în jos la mine. Unul dintre băieți are o claie de păr negru, o vestă verde și un zâmbet ștrengăresc.

— O, ce bine, e în viață! spune el.

Celălalt chip se încruntă la mine, parcă dezamăgit că am supraviețuit. În ciuda poziției în care mă aflu, pot distinge trăsăturile aspre ale unui tânăr zeu; are o mină hotărâtă, sculptată parcă din marmură și încadrată de un halo de păr blond cu reflexe argintii, legat strâns la ceafă. Este chipeș și înspăimântător deopotrivă și poartă un frac roșu-intens și o cravată cu nodul desfăcut artistic. Ține în mână un pistol cu filigran de aur, pe care-l fixează la brâu ca să mă poată ridica.

— Poți să te ții pe picioare? mă întreabă cel cu părul întunecat, pe un ton îngrijorat.

Apoi se clatină și se răstoarnă, făcându-l pe cel blond să-și dea ochii peste cap și să-i vină în ajutor. Brunetul este beat. Probabil că amândoi sunt.

— Sunt bine, spun scurt, încercând să ignor durerea înțepătoare pe care o simt în lateral.

— Se pare că ai nimerit într-o companie extrem de proastă, rostește brunetul de jos, refuzând tentativele celui blond de a-l ridica în picioare. Dacă vrei să mă pipăi, Saint-Just, va trebui mai întâi să-mi ceri mâna!

— Grantaire, nimeni nu va dori vreodată să te pipăie dacă nu renunți să fii un asemenea bețivan.

— Tu ești de vină pentru cât sunt de criță, Saint-Just! Întâlnirile cu

tine mă plictisesc de moarte și mă împing spre sticlă.

Blondul renunță și se întoarce ca să se uite la mine, aruncându-mi o privire pe care nu o voi uita vreodată. Pare să vadă direct prin mine și mă inspectează fulgerător, analizându-mi hainele și sângele de pe obraz, mâini și picioare.

— Ar trebui să ne prezentăm noului nostru prieten, spune brunetul. Dacă nu mă înșel, acest derbedeu ne datorează viața!

Cuvintele lui mă fac să tresar. Ideea ca un copil al Curții Miracolului să-i fie dator unuia dintre Cei Care Umblă Ziua este de neconceput.

— Vă sunt îndatorat, domnilor, recunosc eu, iar cuvintele îmi rămân în gât.

— Cum te cheamă, băiete? întreabă brunetul.

Ochii blondului se îngustează:

— Fată, afirmă el.

Încerc să-mi maschez surprinderea. Aproape nimeni nu-și poate da seama că sunt fată.

— Fată? Unde? întreabă Grantaire, uitându-se în jur ca un caraghios.

Când înțelege că suntem doar noi trei, clipește și arată fără rost înspre mine:

— *Asta* e o fată?

Ridic bărbia în semn de sfidare și spun:

— Mi se spune Pisica Neagră.

— O, ăsta e bun, comentează brunetul. Vreau și eu un nume de animal – pot avea și eu un nume de animal? Ce zici de Dihorul Beat? Dar tu, Saint-Just? Tu poți fi… Vulturul Tiranic al Judecății!

— Puteți să-mi spuneți Nina, zic eu, încercând să ascund un zâmbet.

— Ei bine, don'șoara Nina, eu sunt Grantaire, continuă bețivul, devenind brusc galant și manierat. Și acest munte de umanitate este Enjolras Saint-Just.

Acum este rândul meu să mă holbez. Saint-Just, frumosul. Saint-Just, Arhanghelul Morții al cărui cap este unul dintre cele șase înfipte în țepușele din vârful porților Palatului Tuileries. Unul dintre cei șase șoricei – revoluționarii care, cu doar o generație în urmă, au incendiat orașul și aproape că i-au înlăturat de la tron pe Rege și pe Regină, iar

pentru cazna lor, nobilimea i-a trimis la ghilotină, le-a prins toți cunoscuții și i-a atârnat în spânzurătoarea din Montfaucon.

— Te prezinți cu acest nume fără pic de teamă? întreb.

— Oh, iar începem! Nu-l întărâta să vorbească despre strămoșii lui, zice Grantaire și ia o înghițitură dintr-o butelcuță care i-a apărut în mână de niciunde.

— Nu mi-e rușine cu neamul meu, spune Saint-Just. Eram în pântece când unchiul meu a încercat să schimbe lumea. Am fost crescut sub numele dat de mama, așa că am rămas în viață, dar ce fel de viață este asta, în care bande de brute îi atacă pe copii? În care fetițele sunt atât de speriate, încât trebuie să ascundă ceea ce sunt sub atâtea straturi de haine largi?

Îl privesc cu ochii larg deschiși:

— Ești nebun!

— Poate, pentru că doar nebunii ar putea vedea întunericul nesfârșit, răul suprem care domnește în jurul nostru, și l-ar înfrunta!

— Or să te omoare!

— Probabil, spune Saint-Just cu un zâmbet sumbru. Dar, pe toți demonii iadului, voi pârjoli acest oraș și voi lua cu mine cât mai mulți dintre ei!

Ochii îi strălucesc cu o pasiune pe care nu am mai văzut-o până acum. Este înspăimântătoare, dar și hipnotizantă. Iată un băiat care se îndreaptă în pas de marș spre propria moarte și care este încântat de ce-l așteaptă.

— Îl vor spânzura cu siguranță la Montfaucon, dar și pe noi odată cu el, îmi zice Grantaire cu un glas atât de îndurerat, încât sunt eliberată de vraja pe care au aruncat-o asupra mea cuvintele lui Saint-Just. Dar toți suntem slujbașii lui, pentru că există un adevăr în ceea ce spune. Orașul acesta este parțial distrus, iar lumea însăși este greșită, și nu putem sta deoparte, fără să facem nimic în acest sens.

— Să cazi lat prin taverne nu înseamnă să faci ceva în acest sens, replică Saint-Just tăios.

Grantaire îi zâmbește.

— Beau în cinstea ta, Fiu al Rebeliunii, Vultur Tiranic al Judecății își salută prietenul ridicând butelcuța, apoi îi golește conținutul.

În timp ce înghite cu un gogâlț zgomotos, un strigăt ascuțit sfâșie noaptea. Este Chemarea lui Aves, Zmeul; Femi.

— Ce mai este asta? întreabă Grantaire.

— Pare un fel de șoim, își dă cu părerea Saint-Just.

— Ce fel de pasăre diavolească vânează la această oră?

Deodată se aude un sunet de sticlă spartă și singurul felinar de pe drum se stinge. Nu mă pot abține să rânjesc, tăinuită de întuneric.

— Domnilor, îmi iau rămas-bun, conștientă de datoria pe care o am față de voi. Ar fi înțelept să plecați înainte să se întoarcă Cerberii Trupului. Fără îndoială că vor fi înarmați de data aceasta.

Învăluiți brusc de umbrele nopții, sunt pe jumătate orbi, așa că abia mă zăresc când mă furișez pe lângă ei și mă cațăr pe zidul unei clădiri din apropiere.

— Așteaptă! strigă Grantaire, dar îl ignor.

Nu mă tem că mă vor împușca, pentru că, spre deosebire de mine, nu sunt obișnuiți cu întunericul. Mă rog, asta și faptul că le-am furat pistoalele.

— Mda, asta a fost foarte nepoliticos. În definitiv, i-am salvat viața, se aude vocea lui Grantaire în timp ce mă cațăr din ce în ce mai sus, ignorând durerea din lateral. Pe de altă parte, n-o pot învinovăți că a fugit. Probabil că ai alungat-o cu discursul tău justițiar plictisitor.

— Dacă nu taci, Grantaire, te voi lăsa să-ți găsești singur drumul spre casă! răsună clar glasul lui Saint-Just.

— Stai puțin… unde mi-e pistolul?

Vântul îmi poartă în jos râsul care îi învăluie, mângâindu-le pielea ca un sărut al nopții; apoi dispar complet.

***

Mesagerul mă așteaptă cocoțat pe marginea unui acoperiș cu fronton, atât de nemișcat încât ar putea fi confundat cu unul dintre garguiele deteriorate ale orașului.

— Femi…

— Ce aveai de gând să faci? mă întreabă pe un ton aspru.

Mânia pe care abia și-o ține în frâu mă lovește ca un val, astfel că fac

un pas înapoi.

— Da’ știu că ți-a luat ceva să ajungi, răbufnesc la rândul meu.

— Întocmai și, dacă proștii ăia doi nu ar fi intervenit, aș fi ajuns aici doar ca să recit un cântec al morții deasupra cadavrului tău.

Femi se întoarce și abia atunci îmi dau seama că este ceva ciudat în felul în care stă.

— Ai jurat că nu o vei căuta, că nu vei încerca să o salvezi. Dacă ar fi descoperit că ești fată, cel mai milostiv lucru pe care Cerberii Trupului ar fi putut să ți-l facă ar fi fost să te omoare în bătaie. Dar Tigrul nu se teme de nimeni și de nimic. Cu sau fără Lege, probabil că te-ar lua doar ca să vadă cum ar reacționa ceilalți opt conducători ai Ghildelor. Te-ar îndopa cu opiu și te-ar transforma într-o…

Pălesc la cuvintele lui.

— *Ai jurat* că nu vei face asta, Nina, repetă Femi. Nu o poți ajuta. Nu așa.

Chiar dacă știu că are dreptate, furia clocotește înăuntrul meu.

— Cum poți vorbi despre jurăminte în timp ce ea este acolo – tu, care ai jurat că-ți este dragă?!

Parcă i-aș fi tras o palmă. Se oprește tremurând, apoi se năpustește asupra mea, cu chipul sever și distant:

— Tocmai pentru că îmi este dragă am promis că te voi proteja. A fost ultimul lucru pe care mi l-a cerut, Nina – *singurul* lucru pe care mi l-a cerut. Dacă m-ar fi rugat să fug cu ea, aș fi făcut-o. Dacă mi-ar fi cerut Moartea Nesfârșită, i-aș fi dat lama unui cuțit.

Înghite în sec și privește în jos, făcându-și palmele căuș una peste cealaltă.

— Și, presupunând că nu mi-a cerut-o, chiar ai crezut că nu voi încerca să o găsesc? Eu, care aud și văd tot ce se întâmplă în Ghilde? Ai crezut că nu aș apela la orice favor care mi se datorează și că nu aș plăti orice monedă și bijuterie pe care o am pentru a încerca să o salvez? Ai crezut că nu m-aș duce chiar eu după ea?

I-au distrus mâinile. Vocea îngrozită a surorii mele îmi răsună în urechi.

Mă uit cu teamă la mâinile lui. Femi împietrește când mă întind spre el și trag în sus mânecile lungi ale mantiei doar ca să văd o încâlceală

de degete deformate, nu mai mult de niște gheare noduroase și învinețite, răsucite și rupte.

— Sunt Aves, Zmeul, Mesagerul celor nouă Ghilde ale Curții Miracolului, continuă el cu o voce tremurândă. Dar încercarea de a fura de la un Lord al Ghildei nu putea trece nepedepsită. Așa spune Legea. Și doar pentru că sunt de încredere, doar pentru că sunt fratele de sânge al lui Tomasis, iar el a pledat pentru mine – doar din aceste motive am fost cruțat.

Groaza mi se furișează în tot trupul. Groaza și teama și revolta la vederea a ceea ce i-au făcut.

— Am jurat să te protejez, spune Femi, încă în șoaptă. I-am promis. Ce-mi mai rămâne dacă dau greș, dacă o dezamăgesc din nou?

Îmi feresc privirea, cuprinsă de amețeală. Închid ochii și încerc să-mi limpezesc gândurile.

— Femi, nu pot s-o uit pur și simplu.

— Dar nu poți nici s-o salvezi. Nu e posibil, nu *așa*.

Îi analizez cu grijă cuvintele până când înțeleg în cele din urmă sensul din spatele lor. Deschid brusc ochii:

— Crezi că există o altă cale?

Femi se îndreaptă, strecurându-și mâinile zdrobite înapoi sub mantie. Mă întreb cum a reușit să urce până aici cu degetele atât de distruse.

— Nu poate fi furată, dar e posibil să poată fi cumpărată, spune el.

Își alege cu grijă cuvintele.

Speranța mă năpădește brusc:

— Cu cât? Mai mult de douăsprezece monede de aur?

Pot strânge o sumă imposibilă dacă este nevoie. Furtul lucrurilor prețioase este specialitatea mea.

Mesagerul clatină din cap:

— Tigrul are bogății dincolo de orice imaginație. Aurul valorează puțin pentru el. Dar este un bărbat care nu renunță niciodată la dorințele sale. Ceea ce trebuie să găsești este ceva ce-și dorește, dar nu poate avea. Fă-l disperat după acel lucru până când este pregătit să plătească orice preț pentru a-l dobândi. Dacă ești norocoasă, s-ar putea să ai puterea de a impune un preț: libertatea surorii tale.

Ideea lui este remarcabilă, dar, pe măsură ce-mi înflorește în minte un gând nou, mă încrunt.

— Ce-și dorește Tigrul? întreb și, când ridic privirea, îl văd pe Femi holbându-se la mine, cu chipul schimonosit.

— Ce-și dorește mereu? mă întreabă.

Întrebarea plutește între noi, fără răspuns. Însă chiar și acum sunt conștientă; mi-am văzut sora, iar ceea ce a devenit este atât de îngrozitor, încât nu îndrăznesc să rostesc cuvântul cu voce tare.

Uneori trebuie să plătim un preț îngrozitor pentru a proteja lucrurile pe care le iubim.

Există vreun preț pe care nu-l voi plăti pentru a-mi salva sora?

Nu. Nu există.

PARTEA II

Lupul Mort

1829

Din momentul în care un lider al Haitei își ratează prada este denumit Lupul Mort pentru tot restul vieții, adică nu pentru mult timp.

— *Cartea junglei*

RĂZBUNAREA VULPOIULUI RENNART[13]
DIN POVEȘTILE CURȚII MIRACOLULUI, *DE LORDUL MORȚII*

II était une fois… *Vulpoiul Rennart s-a dus la casa Mistrețului Ysengrim, furișându-se pe întuneric în vizuina acestuia. Lama Vulpoiului era ascuțită, iar dinții săi tânjeau după gustul sângelui. A stat în fața culcușului în care dormea fiica lui Ysengrim și s-a uitat lung la fața ei frumoasă.*

Vulpoiul venise ca să se răzbune. Ysengrim și Rennart fuseseră cândva ca niște frați. Și totuși Ysengrim îi oferise lui Rennart darul celor șapte iaduri. Mai întâi îi trădase prietenia. Apoi îi luase Vulpoiului casa și numele. Îi omorâse pe toți oamenii loiali ai acestuia. Îi ucisese soția și fiica. În cele din urmă, aruncase Vulpoiul în cea mai întunecoasă temniță, les Oubliettes du Châtelet, locul uitării. Iar în ultimul dintre aceste șapte iaduri, Rennart a stat în întuneric și a așteptat.

În timp și cu răbdare, Vulpoiul a scăpat. Și, tăinuit de mantia nopții, a ajuns să stea în fața pătuțului fiicei lui Ysengrim.

„Să o ucid, trebuie să o ucid”, a strigat Rennart în sinea lui. „Oare sângele oamenilor mei, al soției și al copilului meu nu cere răzbunare? Totul mi-a fost luat! Mi-am câștigat dreptul de a îndeplini această faptă de la miezul

nopții.”

Și, în ciuda faptului că Ysengrim îi provocase răni făr’ de vindecare, în ciuda a tot ceea ce pierduse și îndurase, Rennart a știut că, dacă îi ucide copilul, nu va fi cu nimic mai prejos decât dușmanul său.

Așa că, în schimb, Vulpoiul a luat-o. A furat-o din culcuș și a dus-o în bârlogul lui și, făcând asta, i-a provocat o mie de răni lui Ysengrim, mai dureroase decât a îngropa o soție și un copil, mai dureroase decât a asista la prăbușirea oamenilor loiali, mai dureroase decât a pierde tot ce ai clădit. Vulpoiul i-a oferit Mistrețului Ysengrim un dar oribil: darul de a nu afla vreodată ce se întâmplase cu fiica lui, dar și povara de a se întreba la nesfârșit dacă a trăit sau a murit.

6

Tigrul

O urmăresc pe Ettie cu coada ochiului. Nu am de ales; Thénardier o va bate dacă nu învață repede. Și nu-mi pot permite ca fața ei perfectă să fie vătămată. Cu atât mai puțin azi.

Hanul s-a aglomerat devreme în această seară, vocile unindu-se într-un zgomot monoton. Vor deveni mai stridente pe măsură ce trec orele nopții și oamenii se îmbată. Aerul este înăbușitor de la mirosul de bere, de la damful de vin îmbibat de mult în podea și de la fumul dulce de mac, eliberat din pipele Visătorilor așezați într-un colț. Este sufocant aici, sunt prea multe trupuri într-un spațiu mult prea mic. Să duci băuturi la orice masă înseamnă să te furișezi printr-un labirint de mâini rătăcite și rânjete libidinoase. Îi evit pe bărbații cu tatuaje în spatele urechilor: ei sunt cei pe care nu vrei să-i calci pe bătături.

Mă uit din nou la Ettie, care se chinuie cu un urcior mult prea greu. Brațele ei filiforme nu sunt obișnuite să ridice astfel de lucruri.

Respir adânc.

Pot s-o fac. Am repetat de o mie de ori în minte.

Mă strecor printre clienți și lovesc cu șoldul într-o masă, suficient de tare încât bărbatul de la capătul îndepărtat să fie împins în Ettie.

Ea se străduiește să nu scape urciorul, în timp ce apare o mână și o apucă de umăr, ajutând-o să-și recapete echilibrul.

— Nu prea ești obișnuită să servești la mese, așa-i, micuțo?

Vocea este ca un mârâit blând, aspru. Deși ar trebui să-și ia avânt, inima mea e în cădere liberă.

Lumea pare să încetinească. Arunc pe cea mai apropiată masă ce aveam pe tavă, ignor protestele clienților și îmi fac loc cu coatele prin hanul aglomerat, încercând să ajung la ea.

Bărbatul s-a ridicat ca să o ajute cu urciorul și, ușurată, Ettie îl lasă să-l ia.

Nu te uita la el, îmi spun fără să vreau.

Dar o face și o singură buclă aurie scapă de sub boneta ei albă când

își înclină capul pe spate pentru a vedea cine a salvat-o de căzătură. Ea este mignonă și el este un munte de bărbat, emanând putere și căldură. Are ochi galbeni, un chip bronzat după anii petrecuți pe mare și păr blond-roșcat, decolorat de soare. Cicatricile lungi și fibroase care i se întind de pe frunte pe obraz nu-i răpesc din farmecul magnetic. Îi zâmbește lui Ettie, un zâmbet care îi dezvelește toți dinții și, vai mie, ea îi surâde înapoi.

— Cum te cheamă? întreabă Lordul, zâmbind.

— Ettie, răbufnesc eu înainte să apuce ea să răspundă.

Ettie se întoarce spre mine, vizibil nedumerită, cu sprâncenele ridicate.

— Îmi cer scuze că v-a deranjat, *Monseigneur*, îi spun fără să mă uit la chipul lui.

Și cu siguranță fără să mă uit la cicatrici.

— Vino cu mine, Ettie. E nevoie de tine în bucătărie, adaug.

Mă apropii de ea, dar mâna lui o apucă din nou de umăr și o ține strâns.

— Lord Kaplan! Vă deranjează fiicele mele?!

Nu am fost niciodată mai fericită să-i aud vocea lui Thénardier. Clienții urmăresc cu interes cum vine prin mulțime spre noi. Este un spectacol promițător, mai ales că suntem abia la începutul serii. În definitiv, cineva s-ar putea să moară – și acel cineva nu este unul dintre ei.

Kaplan, Tigrul, este Lordul unei Ghilde și își îmbracă trupul uriaș în haine bățoase de marinar: o cămașă largă, pantaloni, ghete și o jachetă marinărească veche, pe care se presupune că i-a șutit-o unui amiral, când se afla pe mare. Nu poartă arme; nu are de ce.

Thénardier, în schimb, este doar un Maestru al Ghildei, un bărbat mărunt, slab ca o prăjină. Poate fi recunoscut de la distanță după vesta lui preferată, una cu dungi violete și galbene. Îți fură privirea, este ca un păun care își vântură coada strălucitoare. La fel ca mulți alți membri din Ghilda Hoților, îi place să poarte bijuterii fine. Are mâna dreaptă plină de inele de aur. Le-am simțit pe piele de atâtea ori, că le-am pierdut socoteala.

— Eponine, du-o pe micuța Cosette afară, spune Thénardier,

frecându-și mâinile așa cum obișnuiește să facă atunci când negociază, remarcând interesul lui Kaplan; știe că este ceva de câștigat aici.

Mi se strânge stomacul. Îmi amintesc de noaptea în care Tigrul a venit după Azelma.

Stai calmă. Totul decurge conform planului.

Fac un pas în față și o iau pe Ettie de mână. Toată lumea se holbează la ea, iar ea nu știe de ce.

Încearcă să se îndepărteze de Lordul Kaplan. Dar el nu-i dă drumul.

— Și ea este fiica ta? întreabă Kaplan, iar ochii lui galbeni se întorc fulgerător spre fața mea.

— Nina este Pisicuța mea, explică Thénardier.

La fel ca toți cei pe care îi cunoaștem, afirmă un lucru, dar vrea să spună cu totul altceva. Afirmă că sunt o Pisică, dar vrea să spună că sunt un membru cu drepturi depline al Ghildei Hoților, prin urmare cine mă atinge naște un conflict cu Lordul Hoților. Thénardier spune *Las-o baltă* într-un fel extrem de lingușitor. Zâmbește cu gura plină de dinți de aur. I-a smuls din gingiile soldaților care mureau pe câmpul de luptă și a plătit un măcelar când ai lui au început să se strice, rugându-l să-i înlocuiască cu aceștia.

— Pisica ta are gheare.

Kaplan îi dă drumul lui Ettie. Aceasta se leagănă pe picioare până ajunge în brațele mele.

O prind mai bine și o luăm împreună spre ușă, sperând că ochii Tigrului ne vor urmări. Și urând că o fac.

— Și cea blondă?

— O am în grijă.

— Nu știam că ești un suflet caritabil, Thénardier.

— Mama ei mă plătește ca să am grijă de ea.

Aproape am ajuns la ușă, iar Ettie protestează că o trag prea tare de braț, dar trebuie să fac asta ca s-o scot de aici. Ca s-o îndepărtez de han, de ochii lumii, de prezența *lui*.

Dau un brânci ușii masive. Vântul se năpustește înăuntru, mușcându-mi obrajii. Ettie îmi spune ceva în legătură cu frigul, dar o ignor. O trag afară și trântesc ușa grea în spatele nostru. Ultimul lucru pe care-l aud este vocea Lordului Kaplan, la fel de clară precum

dangătul clopotelor care bat la utrenie:

— Cât de mult vrei ca să te scap de ea?

Inspir cu lăcomie aerul rece al nopții. Mintea mi-a luat-o la goană. Tocmai am auzit cuvintele pe care trebuia să le aud. A mușcat momeala.

Atunci de ce mă simt atât de mizerabil? Îi arunc o privire lui Ettie. E micuță. Are doar doisprezece ani și nu poate să-și poarte singură de grijă. La vârsta ei, deja eram membră a Ghildei Hoților de trei ani. Nu posedă viclenia necesară pentru a supraviețui în Curtea Miracolului. Și totuși iată-mă aici, încercând să o ascund, înfășurând-o în haine largi, băiețești, de parcă ar fi o armură, pentru a o proteja de ochi flămânzi. Îi îndes buclele aurii și rebele sub o șapcă veche, ca să arate ca mine.

O ascunzi așa cum te-a ascuns Azelma pe tine. Gândul mă bate pe neașteptate.

Un rol, îmi spun, *ca să nu mă dau de gol până la momentul potrivit.*

— Oare Thénardier mă va trimite cu acel bărbat? mă întreabă curioasă, săpând în noroiul apos cu vârful ghetei mult prea mari pentru ea, de parcă ideea de a fi luată de Kaplan nu ar fi atât de rea.

Crede că orice ar fi mai bun decât să trăiască în continuare cu Thénardier și cu crizele lui de furie provocate de alcool.

Habar n-are.

— Acel bărbat este Tigrul, îi spun eu.

Ettie face un pas înapoi. Deși este tânără, recunoaște porecla rostită în șoaptă când se vorbește despre Lordul Ghildei Trupului.

Clatin din cap cu putere; nu-mi permit să mă gândesc la asta acum.

— Mă va răni? întreabă Ettie, iar trupul ei micuț tremură. Nina…?

Este aceeași reacție pe care am avut-o și eu cu doar câțiva ani în urmă, când am tremurat în fața adevărului despre Tigru.

Ettie vine întotdeauna la mine după răspunsuri. Eu sunt cea care îi spune cum să se ferească de necazuri. N-ar fi trebuit să mă obosesc să o deghizez; a fost o încercare prostească și incoerentă de a proteja mielul pe care intenționam să-l ofer. De a-i împiedica pe oameni să vadă ce este. Pentru că Ettie este frumoasă, are o frumusețe care ar atrage atenția chiar și dacă ar fi înveșmântată în cârpe. O frumusețe pe

care speri ani întregi să o găsești, pentru care încerci să-l convingi pe Thénardier s-o ia în îngrijire, știind că Tigrul o va dori.

— Mă va ucide?

Cuvintele lui Ettie mă trezesc din reverie. Acum trebuie s-o duc de aici, să o ascund, astfel încât nici Thénardier, nici Tigrul să n-o poată găsi; să le stric planurile, să-i fac s-o dorească până la nebunie. Abia atunci îmi pot impune prețul.

Îmi recapăt răsuflarea.

— Da, te va ucide, o mint eu.

Nu o va ucide. Ceea ce va face este mult mai rău. Va ajunge să caute singură moartea, iar aceasta nu va veni.

Chipul lui Ettie se schimonosește. Începe să suspine.

În noaptea în care am adus-o la han, s-a uitat în jur și a izbucnit imediat în lacrimi, potolindu-se doar după ce mustrarea lui Thénardier i-a transformat obrazul într-o mare de vânătăi negre și albastre. Apoi, când a plecat ultimul client, iar zorile s-au strecurat printre obloanele din lemn, m-am târât sus, până în patul meu, unde am găsit-o chircită, tremurând sub cearșafuri. Era pe jumătate înghețată de teamă și supărare. Ar fi trebuit să cedez din cauza epuizării, să o ignor și să mă culc. Însă Ettie m-a implorat cu ochii ei albaștri enormi, așa că m-am întins lângă ea, am luat-o în brațe ca s-o încălzesc și i-am spus o poveste.

— Nu mai plânge, o atenționez iute și o apuc de mână. Haide!

— Unde mergem? mă întreabă Ettie, vorbind pe nas.

Zâmbesc. Un zâmbet în care nu ar trebui niciodată să aibă încredere.

— Într-un loc în care el nu te va putea găsi, îi spun eu, vorbele mele fiind adevărate doar pe jumătate.

Ne grăbim printr-un labirint de străzi lăturalnice, ferindu-ne de lumina felinarelor.

Ettie este gâtuită de efort, dar se străduiește să țină pasul cu mine; cel puțin nu mai plânge.

Crede că o voi salva. Iar eu o condamn la o soartă mult mai cumplită decât o călătorie prin toate cele șapte iaduri.

Dar uneori trebuie să plătim un preț îngrozitor pentru a proteja lucrurile pe care le iubim.

7

Alegerea Pisicii Negre

După ce a eșuat revoluția, orașul a fost împărțit în două părți: jumătate din Paris este format din bulevarde reci, străjuite de garduri vii și frecventate de aristocrație. Cealaltă jumătate este o junglă obscură de infracțiuni și mizerie.

Orașul este ca o piele înfășurată în jurul oaselor mele. Cunosc fiecare stradă după senzația pe care mi-o dau pietrele de sub picioare. Îmi vorbește; îmi arată încotro să mă îndrept. Ar fi fost mai sigur să alegem calea lungă, străbătând străzile îngrijite ale nobililor binecuvântați de soartă, dar nu avem timp. Și ar fi fost mai rapid să ne furișăm pe acoperișuri, însă Ettie nu cunoaște modul în care gonesc Pisicile de-a lungul acoperișurilor de țiglă și în care sar încrezătoare de pe o casă pe alta.

Prin urmare, alergăm pe străzile rău-mirositoare, strecurându-ne printre căruțe și Cei Care Umblă Ziua. Evităm o bătrână așezată pe o ladă, cu un semn care anunță că poate cârpi haine pentru câteva centime; năvălim pe o alee, rugându-ne să fie goală. O traversăm iute, înainte să fim înghițite de următoarea.

Ghetele lui Ettie sunt prea mari și nu poate alerga repede, dar o forțez să mențină o viteză amețitoare. Nu ne oprim nicio secundă. Orașul presupune ca oricine zăbovește prea mult într-un singur loc să devină o țintă.

Ettie mă trage de braț ca să încetinească.

— Nina, dacă am putea găsi o trăsură, m-aș putea duce la maman[14].

Dau din cap. *Maman* a ei a încetat să mai trimită scrisori de acum câteva luni; amândouă știm ce poate însemna asta.

Așa că ne grăbim până când ajungem la o fabrică dărăpănată din zona Gobelins, închisă de bănci din cauza datoriilor.

— Unde suntem? întreabă Ettie.

Ignor întrebarea.

Durează ridicol de mult să intru printr-o fereastră și s-o ridic pe Ettie, pentru că nu se pricepe deloc la cățărat. Nu se pricepe deloc la multe lucruri…

Își încrețește nasul când simte duhoarea; un miros toxic de la arsenicul folosit pentru vopsirea tapetului, a pălăriilor și a rochiilor nobilimii.

— Cât timp vom rămâne aici?

N-am dispoziția necesară pentru întrebările lui Ettie:

— Nu sunt sigură – poate o zi sau două.

Se uită în jur și nu-i place deloc ceea ce vede.

— Îmi spui o poveste?

— Acum nu-i deloc momentul pentru o poveste! răbufnesc eu, făcându-mi vocea să sune cât de dur și mai nemilos pot, pentru că nemilos este și lucrul pe care-l fac.

Ettie se face mică și se îndepărtează de mine, cu ochii mari.

Încerc să mă liniștesc, dar gândurile mele nu sunt atât de ușor de amuțit; îmi vâjâie și îmi țipă în cap, acuzând și strigând, zgâriindu-mă cu o mie de cuțite făurite din cel mai întunecat sentiment de vinovăție. Ce fel de persoană vinde o alta?

Una care ar face orice pentru a-și recăpăta sora, îmi reamintesc cu ferocitate.

Nu am de ales; este singura cale. *Azelma, în siguranță.* Oare nu merită acest preț?

Și totuși știu că nu o arunc doar pe Ettie în ghearele Ghildei Trupului. Șoaptele vorbesc despre Surori traficate în cutii, despre suflete strecurate clandestin către aliații Tigrului de peste mări.

Groaza crește și amenință să mă copleșească. Ceea ce face, ceea ce este reprezintă o monstruozitate, una interzisă de Lege. De Legea menită să ne protejeze, să ne ofere siguranță.

Și totuși nu le pot ajuta pe Surorile ascunse în umbră. Nu le pot salva pe toate femeile din casele Cerberilor Trupului. Dar aș putea să o eliberez pe una dintre ele. Aș putea să o protejez pe Azelma.

Pentru un preț îngrozitor.

O privesc pe Ettie cum tremură în colț.

— Îmi pare rău, îi spun pentru că m-am răstit la ea.

Și pentru ceea ce urmează să se întâmple, pentru rolul pe care-l voi juca. Sunt atât de împovărată de remușcări, încât mai am puțin și explodez.

Ca și cum mi-ar putea simți neliniștea, îmi oferă un zâmbet timid și iertător, atât de tipic pentru Ettie. Nu este suficient că este frumoasă; mai este și bună. Se ridică și se apropie de mine, apoi se așază pe podea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu fiica lui Ysengrim după ce a găsit-o Rennart.

Înghit în sec. Ettie este obsedată de povești. Și totuși… ce rău fac dacă termin povestea? Dacă îi mai ofer un ultim lucru bun înainte de sfârșit? Așa că încep:

— Vulpoiul Rennart s-a dus la casa Mistrețului Ysengrim. S-a strecurat în vizuina lui, ocrotit de întuneric. Acolo a găsit-o pe fiica lui Ysengrim și s-a uitat lung la fața ei frumoasă, în timp ce dormea.

Ettie se apropie și mai mult și se lipește de mine, așa cum face în nopțile în care nu poate dormi; așa cum am făcut și eu, când Azelma mi-a împărtășit povești.

— Vulpoiul a mers acolo ca să se răzbune, continui eu, relatând trădarea lui Ysengrim, uciderea soției lui Rennart, izgonirea Vulpoiului într-un iad ca smoala, în care a zăcut până când a putut scăpa pentru a-și face singur dreptate.

Dar vocea îmi devine nesigură. Încerc să nu-mi amintesc de brațele Azelmei strânse în jurul meu, de căldura ei. De Azelma, care m-a protejat, care nu mi-ar fi făcut niciodată ceea ce mă gândesc eu să-i fac lui Ettie.

Când o lacrimă caldă mi se rostogolește pe obraz, ea întinde mâna și mi-o șterge când ajunge pe bărbie.

— Nu plânge, Nina, spune cu vocea ei blândă.

Iar în acel moment știu că nici măcar pentru Azelma, sora mea, nu pot face așa ceva. Și realizarea acestui lucru mă doboară. Pentru că dacă nu o pot oferi pe Ettie în schimbul Azelmei, atunci nu-mi pot salva sora. Am pierdut-o din nou, am pierdut-o pentru totdeauna.

Durerea mă străpunge precum o lamă, însă nu pot capitula, nu acum. Am înfăptuit un lucru oribil punând în mișcare acest plan.

Viața lui Ettie este într-un echilibru precar și teribil și, dacă renunț acum, nu va mai fi nimeni care să o ajute. Trebuie să mă concentrez asupra singurului lucru pe care-l mai pot schimba… trebuie să mă gândesc la Ettie.

Îi arunc o privire cu coada ochiului. E atât de vulnerabilă, în cămașa și ghetele ei mult prea mari. Ca o bestie ce este, Tigrul i-a luat urma. M-am asigurat eu de acest lucru. Va veni după ea și va fi vina mea.

Ce să fac?

Dacă nu ne întoarcem, mă vor căuta; vor ști că am fost implicată. Ettie nu se poate ascunde pentru totdeauna în această clădire. Nici eu nu pot.

Fă-te utilă, a spus Azelma în ziua în care a fost luată, *fii isteață și pășește întotdeauna cu un pas înaintea tuturor.*

Și apoi întrezăresc soluția. Cu adevărat uimitoare, în simplitatea ei: singura cale de a proteja pe cineva este de a-l da în grija altei Ghilde.

Îmi amintesc reacția lui Tomasis când i-am fost oferită și mă încrunt. Nicio Ghildă nu va dori prada Tigrului, deoarece toți conducătorii se tem de el.

Toți cu excepția, poate, a Lordului Morții.

Mă ridic în picioare atât de repede, că Ettie se uită la mine clipind.

— Ce este, Nina?

Mintea mi-o ia la goană în timp ce întocmesc un plan nou, dar mă lovesc de un detaliu inoportun: nimeni nu l-a mai văzut pe Lordul Morții de câteva săptămâni; nici pe Fantomele lui. Absența sa este suficient de neobișnuită pentru a fi discutată în șoaptă la Curte. Există o singură persoană care ar putea ști ce i s-a întâmplat.

Gândul este absurd de nebunesc.

Dar ce altă variantă am?

— Unde mergem? întreabă Ettie.

— Să o găsim pe Lady Corday.

— Cine este Lady Corday?

Nu vrei să știi.

— Conducătoarea Ghildei Asasinilor.

Ettie își trage răsuflarea.

— Unde o vom găsi?

Într-un loc unde nu merge nimeni – cel puțin nu dacă vrea să scape cu viață.

8

Vestitorii Morții

În trecut, războaie cumplite au amenințat să distrugă Curtea Miracolului, motiv pentru care Legea a fost special creată pentru a guverna toate Ghildele. Dar nici măcar Legea nu le-a putut convinge să renunțe la suspiciunile care le fac atât de neîncrezătoare una față de cealaltă. Locul în care se află aproape orice Casă este un secret bine păzit, cunoscut doar de Femi și de Oamenii Condeiului. Una dintre excepții este această Casă.

Clădirea este impresionantă: înaltă, veche, construită din marmură albă. Arhitectura este simplă în comparație cu stilul gotic extravagant al clădirilor vecine, aflate în decădere.

Gura mi se usucă în timp ce mă uit la Casă. Se zice că în trecut îi găzduia pe cei mai buni ciocli din toată Franța; unii spun că încă o face. Urcăm pe o cărare îngrijită, din piatră albă și netedă, care duce la o terasă mare. Ușa din față este înaltă și neagră; mânerul este un craniu greu de alamă.

Asasinii nu trebuie să-și ascundă Ghilda pentru că membrii Curții Miracolului nu sunt suficient de nesăbuiți pentru a-i căuta.

Trag adânc aer în piept, îmi încleștez degetele în jurul mânerului rece de aramă și bat în ușă. Zgomotul se propagă prin Casă ca un tunet, iar o tăcere stranie și nefirească este singurul răspuns pe care-l primim. Mă rog ca nimeni să nu deschidă ușa.

Nimeni nu o face.

— Ești sigură că acesta este locul potrivit? șoptește Ettie.

Este locul potrivit.

Nimeni nu poate intra într-o Ghildă dacă nu este un copil al acesteia. Este o Lege a Curții Miracolului. Pedeapsa pentru actul de a intra neinvitat într-o Casă variază în funcție de Ghildă. Hoților le place să atârne oamenii de *Pont Neuf*[15], prinzându-i de părțile inferioare, acesta fiind mai mult ca sigur motivul pentru care nimeni nu încearcă vreodată să-i viziteze. Unele povești spun că, dacă intri

neinvitat pe ușa principală a Ghildei Asasinilor, vei fi decapitat instantaneu de o ghilotină ascunsă. Invitațiile sunt rare. Astăzi va trebui să ne descurcăm fără așa ceva.

Când împing ușa masivă, groaza îmi însuflețește fiecare părticică din trup. Faptul că nu este încuiată mă înspăimântă mai presus de cuvinte. Mă opresc o clipă. Nu cade nicio ghilotină.

Ne uităm lung la un coridor nesfârșit, luminat slab de torțe; podeaua este o tablă de șah din marmură albă și neagră. O fântână mică susură delicat în capătul îndepărtat.

Lângă mine, Ettie este tăcută și tensionată. Frica mea este contagioasă.

— Noroc la vânătoare, strig cât de tare îndrăznesc, făcând-o pe Ettie să tresară.

Salutul meu rămâne fără răspuns.

— Poate că nu sunt acasă, sugerează Ettie.

Clatin din cap.

Liliecii sunt întotdeauna acasă.

Înaintăm pe coridor și inima îmi bate năvalnic în piept.

Această Casă a Ghildei, asemenea copiilor săi, este semeață, elegantă și golită de sentimente.

Ettie se apropie de fântână. O apuc de guler ca să o opresc.

— Jumătate dintre membrii acestei Ghilde și-au dedicat viețile inventării unor otrăvuri mortale. Nu bea *nimic*!

Ea încuviințează din cap, apoi ne continuăm drumul cu pași mici și precauți. În timp ce înaintăm, Ettie își trece vârfurile degetelor peste marcajele albe de pe zidurile întunecate. Arunc și eu o privire și sângele îmi îngheață în vene. Marcajele sunt scrijelite în perete. Fiecare grup de patru linii este tăiat de o a cincea, verticală. Este o evidență, o numărătoare continuă.

Ettie se holbează la tablourile atârnate pe pereți, inspectându-le curioasă. În stânga este o frescă patinată, ce înfățișează un schelet care dansează cu o tânără frumoasă: cea mai veche reprezentare existentă a unui *danse macabre*[16]. În dreapta se află un grup de portrete: gentilomi și dame de diferite etnii, toți îmbrăcați în catifea neagră fină, fiecare ținând un pocal plin cu ceea ce pare a fi vin roșu, dar care este

de fapt sânge. Zvonurile spun că și portretele au fost pictate cu sânge. Fiecare siluetă fie ține un pumnal, fie are un șarpe încolăcit în jurul brațului liber, pentru a arăta căreia dintre cele două case ale Ghildei aparțin: cea a Otrăvurilor sau cea a Cuțitelor.

— Cine sunt? întreabă încet Ettie.

— Conducătorii acestei Ghilde.

Ultimul portret înfățișează o femeie mignonă, care ține un pumnal pentru a arăta că face parte din Casa Cuțitelor.

Se simte o adiere.

Mi se face pielea de găină și fiecare celulă din mine strigă *pericol.*

— Vă pot ajuta? întreabă o voce amenințătoare, ca vârful unui pumnal.

Ettie tresare surprinsă. Un tânăr înalt și slab a apărut lângă noi de nicăieri. Are părul negru și ușor cârlionțat și pielea bronzată, un indiciu al moștenirii maghrebiene. Este înveșmântat din cap până în picioare în diferite nuanțe de aproape-negru. Ne privește cu ochi întunecați, inexpresivi.

Este Montparnasse din Casa Cuțitelor, Maestru al Ghildei Asasinilor. Copiii Curții Miracolului sunt respectați pentru amenințarea reprezentată de Ghilda lor. Montparnasse este unul dintre cei mai apreciați Maeștri ai celei mai periculoase Ghilde.

— *Bonjour,* spune politicos Ettie.

Încet și cu groază devin conștientă că spațiul din jurul nostru este plin de oameni. Un tânăr cu pielea ca abanosul și un corsican cu un petic pe ochi stau de-o parte și de alta a noastră, așteptând.

— Maestre al Cuțitelor, spun eu și încerc să-mi ascund tremurul din voce. *Nous sommes d'un sang.*

Același sânge ne curge prin vene. Schițez o plecăciune, dar țin ochii ațintiți asupra lui.

Montparnasse înclină capul și mă cercetează, apoi, într-o fracțiune de secundă, este la câțiva centimetri de mine. Ridică o mână, iar eu plec capul în semn de supunere, oferindu-mi gâtul pentru tăiere dacă așa consideră de cuviință.

Ceva rece și ascuțit îmi atinge pielea, ușor, de parcă ar fi o șoaptă, și-mi dă părul după ureche ca să-mi dezvăluie tatuajul în formă de

diamant, însemnul Ghildei mele.

Montparnasse este atât de aproape, încât sunt sigură că-mi poate gusta teama. Încerc să nu tremur în timp ce se uită la mine și stă la fel de aproape ca un iubit. Mă străduiesc și mai tare să nu mă gândesc la faptul că miroase a oțel, sare, os și sânge.

— Ghilda Hoților, șoptește el, ca o mângâiere pe pielea mea.

Oare doar mi se pare că sesizez o urmă de uimire în vocea lui?

Apoi suntem înșfăcate pe la spate și ni se aruncă pe cap un sac întunecat. Ettie țipă prin pânza aspră. Situația e gravă. Am fost nebună să vin aici. Nimeni nu scapă cu viață după ce intră în Ghilda Asasinilor.

Fac un zgomot prin care îi transmit lui Ettie să tacă, moment în care vârful unei lame îmi atinge ușor spatele.

Suntem conduse în grabă pe nenumărate coridoare, cotite și întortocheate. Nu-mi voi mai aminti cum să ieșim de aici. Se aud diverse sunete: uși care se închid și se deschid, pași care răsună pe marmură. Așchii de lumină dansează prin țesătura sacului.

Undeva se aude un foc dogoritor: trosnetul lemnului și căldura flăcărilor se strecoară prin pânză. Un cor de murmure îmi atrage atenția.

— *Madame,* spune Montparnasse.

— Maestre al Cuțitelor, răspunde vocea unei femei.

— Ți-am adus un cadou.

— Nu sunt niciun cadou, nici măcar pentru Vestitorii Morții, spun eu, dar vocea îmi sună înfundat din cauza pânzei, nici pe departe la fel de periculos pe cât aș vrea.

Sunt împinsă în genunchi, apoi este înlăturat sacul și încep să clipesc la contactul brusc cu lumina lumânărilor răspândite împrejur. Ettie este lângă mine, arată îngrozită și dezorientată.

În fața noastră se află o femeie mignonă, îmbrăcată într-o rochie de catifea închisă la culoare. Părul ei des și castaniu este strâns la spate, lăsând impresia unei îngrijiri minuțioase. Mi se taie respirația când o văd atât de aproape. Charlotte Corday, Lady a Ghildei Asasinilor. Singurul Asasin care și-a câștigat statutul de conducător ucigându-și predecesorul într-o cameră aglomerată și fără a se apropia de el.

Poveștile care circulă în șoaptă despre ea sunt că a venit pe lume moartă, un cadavru cu pielea ca marmura și cu ochii reci și duri; că aceia care o văd zâmbind rareori trăiesc suficient de mult pentru a vorbi despre asta; că i-a jurat alianță veșnică Lordului Morții.

La dreapta ei stă un bărbat palid și chel, care poartă ochelari mici și o vestă din satin gri-închis. Gulerul cămășii albe îi stă atât de strâns în jurul gâtului, încât pare că încearcă să-l sugrume. Cu excepția mâinilor, ascunse în niște mănuși minuscule, e neclintit precum o statuie. Am auzit că are degetele mușcate de acid și că se răsucesc constant. El este *Col-Blanche*[17], Maestru al Otrăvurilor. La stânga lui Corday stă Montparnasse, care ne urmărește cu atenție, jucându-se cu un pumnal lung și subțire.

— De obicei, oamenii nu vin la noi căutându-și propria moarte, spune Corday, cu vocea ei rece ca gheața. Totuși sunt convinsă că putem face o excepție dacă ați adus o plată corespunzătoare. Ca o soluție alternativă, se poate renunța la onorariu dacă vă oferiți voluntari pentru Casa Otrăvurilor. Cei mai noi recruți ai noștri au întotdeauna nevoie de cobai noi, pe care să-și testeze licorile.

Face o pauză cu subînțeles:

— Deși acea opțiune este, în general, destul de dureroasă.

Clipesc de câteva ori înainte să-mi dau seama ce spune.

— Ce? Nu, nu suntem aici pentru asta… Am venit pentru a vă cere ajutorul.

Mă poticnesc în propriile cuvinte.

Lady Corday își înclină capul:

— Doriți ajutorul nostru în chestiuni care nu au legătură cu moartea?

— Da.

Corday mărește ochii o fracțiune de secundă și ridică mâinile din poală, apăsându-și cu putere degetele unele de celelalte, apoi se holbează cu o intensitate care mă face să mă simt ca și cum s-ar uita prin mine.

— Iertată fie-mi presupunerea. Am crezut că vreți să vă oferim somnul etern, din moment ce asta este meseria noastră. Însă noi, Vestitorii Morții, nu suntem obișnuiți cu oaspeții *neinvitați.*

Și iată amenințarea mascată de cuvintele ei atent alese. Lady Corday se lasă pe spătarul scaunului, făcându-se comodă.

— În ce fel vă putem fi… de *ajutor*?

Probabil că suntem deja moarte, așa că nu contează dacă îi spun adevărul.

— Lady Corday, eu sunt Pisica Neagră a Ghildei Hoților, încep urmărită atent de ochii ei. Sunt în căutarea unei Ghilde care să o ia pe Ettie.

Nervozitatea îmi slăbește puterea de convingere.

— Cine este Ettie? întreabă Corday.

— Eu sunt! zice Ettie, ridicând capul și dându-și de pe față buclele aurii, moment în care Corday își mută privirea spre ea și se oprește.

— Foarte frumoasă.

Ettie se îmbujorează lângă mine:

— Mulțumesc!

Corday ridică o sprânceană, apoi revine asupra mea.

— Lordul Hoților nu-i va oferi însemnul lui, continui eu.

— Și eu care credeam că Tomasis este mereu dornic de animale de companie noi.

Corday își trece vârfurile degetelor unele peste celelalte, de parcă le-ar testa ascuțimea.

Dau din cap:

— Nu o va face, pentru că o dorește Tigrul.

Tăcerea umple camera. Vestitorii Morții se pricep de minune la asta. Mânuiesc tăcerea ca pe o armă.

— Deci Hoții nu vor s-o ia, dar crezi că o voi face eu? mă întreabă Corday pe un ton ușor uimit.

— N-nu, mă bâlbâi. Niciodată nu aș… De fapt, îl caut pe Lordul Morții. Este singurul care ar putea s-o ia, în ciuda interesului arătat de Tigru. Dar am auzit că scaunul său de la Masa Cârmuirii este gol și că Fantomele nu au mai fost zărite printre umbre.

Până și eu știu cât de stupid sună asta, dar am început, așa că trebuie s-o duc până la capăt înainte să fiu condamnată.

— Știu că tu și Lordul Morții sunteți aliați din vechime. Am auzit poveștile.

— Ce povești?

— Că Lordul Morții te-a salvat când erai doar o copilă și că te-a adus la Vestitorii Morții.

— Vino aici, copilă.

Montparnasse este lângă mine într-o secundă, mă prinde cu degetele sale care parcă îmi ard brațul și mă trage ca să mă pună din nou pe picioare. Mă îndrept spre Corday, lăsând-o pe Ettie în spate.

— L-ai pune pe Lordul Morții, un Lord al Curții Miracolului, să-l sfideze pe Tigru oferindu-i un însemn acestui copil?

— Știi ce s-a întâmplat cu ultimul Lord care l-a sfidat pe Tigru? intervine o voce.

Mă întorc spre un șemineu ascuns în cel mai îndepărtat colț al camerei, în fața căruia stă așezată o femeie plinuță, cu tenul măsliniu și îmbrăcată în robe lipsite de culoare, cu o eșarfă înfășurată strâns în jurul capului și cu păr încărunțit și des, prins la spate.

Chipul ei îmi este cunoscut, pentru că stă adesea la Masa Cârmuirii când se întâlnesc conducătorii Curții Miracolului. Femeia mă fixează intens cu privirea, uitându-se ca o bufniță prin ochelarii ei mari care îi micșorează fața. În carne și oase nu este deosebit de intimidantă, dar aparențele sunt înșelătoare, deoarece aceasta este Gayatri Komayd, Lady a Ghildei Literelor, Mamă a Cernelii, Păstrătoare a Secretelor, Auditor-șef al Curții Miracolului.

Fac tot posibilul să nu mă încrunt, fiind derutată de prezența ei aici, la Ghilda Asasinilor. Sunt atât de distrasă, că sunt cât pe ce să-mi scape momentul în care Corday face un semn din cap către Montparnasse.

Mă răsucesc îngrozită și văd că Maestrul Cuțitelor a ridicat-o pe Ettie în picioare și i-a lipit lama de obraz. Ea are ochii holbați de groază, pentru că pumnalul ascuțit îi apasă pielea.

— Te rog! țip eu.

Chipul lui Corday este un munte de calm:

— Ești îndrăzneață, Pisică Neagră a Ghildei Hoților. Și din acest motiv îți voi oferi un sfat gratuit, continuă ea, cu ochii fulgerând înapoi spre Ettie. Taie-i fața frumoasă și poate că Tigrul nu o va mai dori.

— Te rog! Nu face asta! o implor eu.

— Mă îndoiesc că l-ar descuraja pe Kaplan, desfigurând-o. Știi cum e când vrea ceva, spune Col-Blanche.

— E adevărat că nu-i place să fie sfidat, este de acord Corday.

Se uită din nou la Montparnasse și clipește iute, îndeajuns pentru ca acesta să-i dea drumul lui Ettie și să îndepărteze lama pumnalului. Ettie expiră prelung, eliberând un sunet puternic.

Nici nu îndrăznesc să mă duc la ea. Încerc să-mi controlez mâinile care îmi tremură necontrolat și stau cu ochii pe Corday, care pare să mă măsoare din priviri. Sper că nu pentru un sicriu.

— Ești foarte mică.

Dau din cap.

— Și ești o Pisică.

— Da, Lady Corday.

— Înseamnă că te pricepi de minune să intri în locuri greu accesibile.

Zicând acestea, ochii ei se îndreaptă rapid spre șemineu, unde se află Komayd.

— Nina poate pătrunde oriunde, ciripește deodată Ettie în spatele meu. A intrat odată în Palatul Tuileries!

Îmi vine să-mi dau o palmă pentru că i-am vorbit despre jafurile mele, dar îi plac atât de mult poveștile.

Corday se uită amuzată la Ettie:

— Chiar așa? Păi, asta e foarte bine, pentru că toți ceilalți au dat greș.

Mă încrunt. *La ce au dat greș?*

Ochii lui Corday și ai lui Komayd se întâlnesc; par să se înțeleagă din priviri.

— Pisica spune adevărul: există un singur conducător de Ghildă suficient de nebun să-l sfideze fățiș pe Tigru, răspunde Komayd. Orso. Lordul Morții.

Corday aprobă înclinând capul:

— Așadar ai toate motivele să ceri o audiență cu el, Pisicuță.

Face un semn către Montparnasse, după care legăturile de la încheieturi ne sunt tăiate prin atingerea șuierătoare a unei lame

ascuțite.

— Trebuie să le găsești pe Fantome, continuă Corday. Sunt de neînțeles chiar și-n cele mai bune momente și am auzit că absența Tatălui lor… le-a înrăutățit dispoziția. Vă doresc mult noroc amândurora! Oare n-ar trebui să bem pentru demersul vostru?

Am rămas cu sentimentul că am ratat o parte fundamentală a conversației. Oare tocmai am intrat în Ghilda Asasinilor în căutarea unor indicii despre Lordul Morții, doar ca să fim trimise să găsim Fantomele? Nimeni nu le-a mai văzut de săptămâni bune. Oare acesta era un fel de test?

Col-Blanche se îndreaptă spre o măsuță din apropiere și toarnă vin alb spumant în două pahare de cristal. Ni le aduce pe o tavă, oferindu-le ca un gest de curtoazie.

Ezit. Maestrul Otrăvurilor îmi oferă ceva de băut. Ceva ce nu bea nici o altă persoană din această cameră. *Acesta* este cu siguranță un test.

— Vă mulțumesc, domnule, dar mă tem că nu vă putem accepta generozitatea, spun.

Corday zâmbește, arătându-și dinții de-un alb uniform. Priveliștea mă îngrozește.

— Înțeleaptă Pisicuță.

Apoi scoate un ceas auriu de buzunar dintr-un pliu al rochiei. Este un obiect mic și complicat, prins de un lanț lung, cu un șarpe de alamă încolăcit în jurul cadranului.

— Acum vă rog să vă uitați amândouă îndeaproape la asta.

Tonul ei lasă să se înțeleagă faptul că nu prea avem de ales.

Mijesc ochii la obiectul mic și auriu și, sub cadranul de sticlă, disting cifre romane desenate cu negru și limbi de forma unor cuțite.

În timp ce ceasul pendulează înainte și înapoi, numerele se încețoșează. Încerc să mă concentrez asupra lor, dar gândurile mele par să încetinească și camera devine mai largă, mai stranie; sunetul lemnului care trosnește în șemineu îmi răsună în urechi.

În spatele meu, Ettie scoate un oftat ciudat.

Vreau să mă întorc spre ea, dar picioarele refuză să mă asculte. Degetele îmi pipăie inutil haina, încercând să apuce pumnalul, dar se

pare că nu reușesc să ridic mâinile. Mă copleșește un val de amețeală. Oare Vestitorii Morții mi-au dat un fel de drog până la urmă?

Ettie se prăbușește pe podea cu o bufnitură.

— Ești o luptătoare, nu-i așa? îmi spune Corday și vocea ei pare să vină de la mare distanță. Asta e bine.

— Am venit să vă cerem ajutorul, spun eu și simt cum mi se împleticește limba.

Cad în genunchi.

— Nu funcționează în cazul tuturor. Unii pot combate senzația. Alții sunt imuni. Trucul, Pisicuță, este să nu te uiți.

Ultimul lucru pe care-l văd sunt ochii lui Corday, mari și luminoși, care mă trag în adâncul lor.

Aud un sunet ca și când cineva bate din palme.

— *Nous sommes d'un sang,* Pisicuță. Sper că ne vom reîntâlni în curând.

9

Morții

Primul lucru pe care-l fac când deschid ochii este să mă asigur că nu plutesc pe apele murdare ale Marelui Șarpe – Sena – cu gâtul tăiat. Mă doare capul, am gura uscată și îmi chiorăie stomacul. Mijesc ochii și privesc dinspre lumina felinarelor, în întuneric, în timp ce inspir mirosul ploii care cade și încerc să-mi dau seama unde ne aflăm.

Se trezește și Ettie; își sprijină capul de umărul meu și ne străduim să ne eliberăm mințile de ceața densă care ne-a învăluit.

— Cum m-au drogat dacă nu am băut nimic? mormăie ea.

Îmi vuiește capul, așa că o ignor. Ar trebui să fiu ușurată.

Am supraviețuit unei întâlniri directe cu conducătoarea Ghildei Asasinilor, chiar dacă se simte ca și cum m-a înjunghiat cineva în creier.

— Poate că a fost o pâclă în aer, zice Ettie. Mereu mă simt ciudat după ce Visătorii își fumează pipele în han.

— A fost ceva legat de ceas, spun eu, ezitând. Ne-a făcut ceva.

Ettie se freacă la ochi și își zgâlțâie ușor trupul. Ne ridicăm în picioare, iar ea se uită în jur, pe strada întunecată.

— Crezi că Lordul Morții va dori să mă ia? întreabă ea cu îndoială în glas.

Zâmbesc:

— Așa cred. Dar mai întâi trebuie să-l găsim.

***

Fiecare Ghildă a Curții Miracolului are sute de Chemări proprii prin care comunică pe distanțe lungi, trimite avertismente, își convoacă membrii sau prin care pur și simplu își anunță prezența. Hoții au chiar și un limbaj complicat pentru Chemările diurne sau nocturne. Apoi sunt Chemările Măiestre, care au un înțeles universal și pe care fiecare copil al Curții Miracolului este învățat să le recunoască.

Ridic bărbia și fluier scurt și ascuțit, eliberând o Chemare Măiastră. Ettie se întoarce când aude sunetul.

— Ce faci?

— Chem Morții.

O umbră se mișcă în ceață. Iau pe furiș pumnalul în mână și aștept ca silueta respectivă să se materializeze; greutatea acestuia în palmă îmi oferă siguranță.

Umbra are un nume: e Montparnasse, Maestru al Cuțitelor. Mă întreb ce face aici. A venit să ne protejeze sau să ne facă rău?

Văd mișcându-se și mai multe umbre. Clipesc de câteva ori. Le zăresc înaintea lui Ettie: niște matahale gri și cocârjate, spectre înveșmântate în robe cenușii, cu ochii goi și fețele la fel de palide ca însăși moartea. Unora le lipsesc membre sau ochi, altele au chipurile brăzdate de riduri adânci, ca niște labirinturi. Sunt copiii Lordului Morții. Fantomele.

Montparnasse se uită la mine:

— Ți-ai găsit Fantomele, așa că îți sugerez să fugi dacă nu vrei să te găsească Hienele.

Nu am nicio dorință să le întâlnesc pe Hiene, copiii Ghildei Mercenarilor, bărbați femei și plătiți ca să recurgă la violență.

Mă întorc să spun ceva, poate un mic cuvânt de mulțumire că nu ne-a ucis. Dar în locul în care stătea este doar un spațiu gol.

Cu Ettie care stă lipită de mine, mă îndrept către siluetele fantomatice.

— Îl căutăm pe Tatăl vostru, spun.

— Tată? se aude o șoaptă ca o întrebare.

Un băiat palid, care nu poate avea mai mult de cinci ani, deschide gura.

— Știi unde este? întreabă el pe un ton înalt și pierdut, specific tuturor Fantomelor.

Mă opresc surprinsă. Lordul Morții este Tatăl Ghildei lor. Cu siguranță că *ele* știu unde este.

— Cred că da, spun pe un ton evaziv.

Bineînțeles că nu știu, dar nu am de gând să divulg acest detaliu, ca să nu-și piardă interesul față de mine… sau chiar mai rău.

Un murmur străbate rândurile Fantomelor:

— Du-le la *Loup*[18]*!*

— Da, veniți, grăiește băiatul.

Și, de unde până acum stătuseră nemișcate ca statuile, se pun brusc în mișcare, trăgându-ne după ele. Cea mică o ia înainte fără ezitare și cu o viteză surprinzătoare.

Pe măsură ce înaintăm, se alătură grupului și mai multe umbre, până când ajungem să fim flancate de un zid gri de fantome.

Ettie se uită la mine îngrijorată, așa cum ar trebui să fie. Fantomele se numără printre cei mai periculoși copii ai Curții Miracolului, pe locul doi după Asasini. Asta pentru că sunt atât de multe.

— E în regulă, mimez eu înspre ea.

Dar și asta e o minciună.

***

Șirul de fantome cenușii își continuă drumul, îmbrâncindu-ne din toate părțile ca un val ciudat, furios. Ettie, care se află lângă mine, este încordată. Mă ține cu putere de mână; altfel ne putem pierde una de cealaltă.

— Am crezut că te referi la fantome adevărate, murmură ea, pe un ton plin de reproș.

— În mare parte, îi explic eu, oamenii le ignoră sau se uită prin ele, așa că își spun Fantome deoarece consideră că sunt deja moarte.

Ettie se holbează la o fată cu ochi lăptoși și părul lung și cenușiu, care îi atârnă pe spate. E oarbă. Lângă ea, o Fantomă mai în vârstă merge cu o cârjă; îi lipsește un picior.

— Ce li s-a întâmplat?

— Tatăl lor.

Urmează o tăcere lungă și terifiantă în timp ce Ettie pricepe ce-i spun. Dar acesta este adevărul. Orașul plânge pentru cei nefericiți, vărsând lacrimi care se transformă în bănuți de argint. Așa că, din când în când, Lordul Morții ia o mână sau o pereche de ochi pentru a încuraja apariția argintului. Așa își iubește el copiii.

Mă aplec spre Ettie ca să-i șoptesc ceva la ureche, încercând să o

distrag de la aceste orori:

— Știi de ce sunt gri? Stau atât de mult într-un loc, cerșind, încât praful de la trăsuri și din stradă devine o parte din ele.

La fel și mirosul. Nu a fost atât de perceptibil când erau doar câteva, dar acum, pe măsură ce corpurile se împing în noi, este copleșitor. Dulce, acru, rânced.

— Ce e aia?

Îmi îngustez ochii pentru a distinge ceea ce vede ea. Drumul cenușiu se termină, dar Fantomele continuă să avanseze.

Deasupra noastră este o barieră mare. Una dintre *Portes de Paris*[19], una dintre cele șaizeci și două de porți din zidul care întemnițează orașul. Numele a fost gravat în piatra străveche.

La Barrière d'Enfer. Poarta Iadului.

Și, dincolo de aceasta, doar întuneric. Fantomele dispar în adâncurile sale. Cu cât ne apropiem de acel hău obscur, cu atât se cască mai mult. Ne ținem de mână și lăsăm întunericul să ne înghită.

Suntem într-un fel de tunel. În depărtare, o singură torță arde deasupra unei arcade. Lumina scoate la vedere modelele ciudate și detaliate care decorează zidurile, toate sculptate în piatră albă.

— Nina! suspină Ettie și își acoperă iute gura cu mâinile.

Mă uit cu atenție. Modelele delicate de animale și flori care încadrează arcada nu sunt sculpturi; în schimb, sunt alcătuite din sute de oase umane, fixate complicat unele în altele, iar deasupra lor simt rânduri întregi de cranii.

Inscripția aflată deasupra arcadei și gravată în oase anunță: *L'empire de la mort* – Imperiul morților.

Ettie tremură lângă mine.

Băiețelul se uită la ea. Arată dincolo de arcadă, în beznă.

— E în regulă, șoptesc eu în timp ce suntem târâte alături de Fantome în inima catacombelor.

În cele din urmă, tunelul se lărgește și dă într-o peșteră uriașă, de zece ori mai mare decât Sala Strălucitoare. Pereții sunt căptușiți din podea până în tavan cu oase. Peștera este luminată de torțe făurite din oase de mâini, iar flăcările izvorăsc din fitiluri montate în palme, astfel încât lumina să sară și să arunce umbre peste tot.

Fantomele se liniștesc și se așază pe podea sau se cocoață pe nenumăratele intrări în tunel, care fac pereții să pară ciuruiți, plini de scorburi. Numărul lor trebuie să fie de ordinul sutelor. Vocile șoptite și copilăroase ale acestora răsună în jurul peșterii.

Eu și Ettie stăm împreună. Băiatul încă o ține de mână și se uită împrejur.

— Cine sunteți? se aude o voce puternică și clară.

Fantomele încep din nou să murmure, preluând întrebarea.

Cine sunt? Cine ești…

— Și ce faceți printre morți?

Printre morți. Ce fac?

— Îl căutăm pe Lordul Morții, răspund eu, încercând să par curajoasă.

Repetă în șoaptă cuvintele mele.

Fantomele sunt ca un roi: nu-ți poți da seama unde încep sau se termină. Formele cenușii se transformă și se mișcă în lumina difuză până când, printre ele, o siluetă pare să se ridice din pământ. Un băiat filiform, cu pielea palidă și îmbrăcat cu zdrențe cenușii, cu părul alb și cu o gaură în mijlocul feței, acolo unde ar trebui să fie nasul. O apuc strâns pe Ellie, ca să nu spună nimic. Ea rămâne exemplar de tăcută.

Băiatul filiform face o plecăciune adâncă. Îi urmez exemplul, trăgând-o pe Ettie în jos după mine.

— Și ce treabă ai cu Tatăl nostru, Hoațo?

Ochii Fantomei fără nas sunt ascuțiți și acuzatori.

— *Bonne chasse*[20], Maestre Loup. Am venit să cerșim mila ta.

Loup se uită la noi, încruntându-se:

— *Bonne chasse…* Atunci vorbește repede, altfel vă vom vârî în cazan împreună cu ceilalți.

Cazanul! Cazanul! se aude strigătul șoptit.

Mă întreb doar pentru o clipită cine sunt ceilalți care au fost aruncați în cazan; de cele mai multe ori, Fantomele sunt misterioase, iar cuvintele lor, la fel de încâlcite precum ghicitoarea unui sfinx.

— Am ceva de rezolvat cu Lordul Morții.

— Poți împărtăși cu noi ce ai de rezolvat.

— Nu, spun cu fermitate. Am fost trimisă de Lady Corday. Am ceva

de discutat cu Lordul Orso între patru ochi, adaug, răstălmăcind adevărul.

Loup își încrucișează brațele:

— Atunci trebuie să așteptăm întoarcerea lui.

Conversația s-a terminat. Băiatul se întoarce cu spatele la noi, iar mantia lui sfâșiată foșnește în timp ce se îndepărtează.

— Și când se va întoarce?

Loup se oprește, dar nu răspunde. Am sentimentul ciudat că văd doar o parte dintr-un puzzle. Mai întâi cu Asasinii, iar acum aici, printre Fantome.

Cazanul! Cazanul! Zvârl cu ele în cazan! încep să psalmodieze frații săi din nou.

Loup oftează și dă din cap, moment în care o sută de mâini gri se înalță să ne apuce. Suntem împinse și trase de zidul viu de mâini, picioare și chipuri cenușii, cu dinți care clănțănesc și cu voci care șoptesc neîntrerupt.

— Așteaptă! Așteaptă! Ce înseamnă asta, Maestre al Fantomelor?

— Nina, doar nu au de gând să ne mănânce, nu-i așa? țipă Ettie.

Îmi spun că evitarea întrebării este cea mai bună soluție în acest moment.

Suntem duse într-o altă peșteră vastă, în care aerul este atât de înăbușitor, încât ne lovește în valuri. În centrul încăperii se află un cazan uriaș, suficient de mare pentru a înghiți complet un bărbat. La baza lui vuiește un foc imens, alimentat din toate părțile de Fantome.

— Cazanul este neobișnuit de plin. Nu sunt sigur că vă pot băga și pe voi tot acum, spune Loup cu tristețe.

După aceea îndreaptă un deget spre cineva dintr-un colț al peșterii:

— El va merge primul. Apoi va fi rândul vostru.

Clipesc. Căldura face lumea să strălucească și să se miște. Văd un băiat cu părul blond și ciufulit, îmbrăcat într-o haină roșu-închis și legat fedeleș, ca un pui. Mă vede și el și, deși au trecut câțiva ani, știu cine este: fiul chipeș al rebeliunii, cel care m-a salvat de Cerberii Trupului. Saint-Just. Pesemne că și el mă recunoaște, pentru că privirea pe care mi-o aruncă este suficient de evidentă. Pentru cineva atât de obișnuit să dea ordine, Saint-Just nu are nevoie de cuvinte

pentru a-și face dorința clar înțeleasă.

Îmi ești datoare!

— Maestre Loup! Nu că aș pune vreodată la îndoială înțelepciunea unui Maestru al Ghildei Cerșetorilor, dar există un motiv anume pentru care ai de gând să-l gătești pe Unul Care Umblă Ziua?

Loup se uită la mine și oftează.

— Ne-a urmărit până în Ghildă, îmi explică el.

Pare jignit de comportamentul nerușinat al lui Saint-Just:

— A intrat fără o invitație.

Amândoi ne uităm la Saint-Just cum se zvârcolește în legături.

— Ei bine… continui eu. Înainte să-l gătești, te-ai întrebat de ce a îndrăznit să urmărească Fantomele?

Loup clatină din cap aparent îmbufnat. Îi face semn unei alte Fantome să înlăture călușul de la gura lui Saint-Just.

Acesta respiră adânc, inhalând cu lăcomie aer.

— Tu… începe Saint-Just.

— Ai foarte puțin timp și încă și mai puține cuvinte la îndemână, așa că îți sugerez să le folosești cu înțelepciune, îl sfătuiesc eu. De ce ai urmărit Fantomele și ai intrat în Ghilda lor?

— Îl căutam pe Lordul Orso. Aveam o întâlnire cu el și nu a mai apărut.

— De ce s-ar întâlni Lordul Morții cu Unul Care Umblă Ziua?

— Mi-a spus că l-a cunoscut pe unchiul meu, că îmi va împărtăși povești despre tinerețea lor dinainte ca revoluția să dea greș, dinainte ca tatăl meu să fie trimis la ghilotină, înainte ca fiecare bărbat, femeie și copil din familia mea să fie vânat și spânzurat la Montfaucon doar pentru că purta numele de Saint-Just. Nu am întâlnit niciodată pe cineva care să fie în viață și care să-mi poată vorbi despre ei. Așa că, atunci când nu a venit, m-am îngrijorat și i-am urmărit pe cerșetori până în acest loc.

O minciună! O minciună! La cazan cu el!

Pânza îi este îndesată din nou în gură, astfel că Saint-Just se încruntă și încearcă să vorbească, însă nimeni nu poate desluși ceea ce spune.

Mă uit în jur la Fantome, înghesuite în fiecare ungher al peșterii, la ochii lor care sclipesc, trădând o nebunie nefirească.

— Înainte de a-i suge măduva din oase, există cineva care-i poate confirma povestea? întreb eu. Există printre voi cineva care l-a văzut pe Lordul Morții cu acest băiat Care Umblă Ziua?

Întrebarea mea este întâmpinată de tăcere, apoi se vede o mișcare, cineva care împinge și dă din coate, și în față răsare cea mai mică Fantomă, băiețelul palid care ne-a adus aici.

— Ai fost martor la asta, Frate Cenușiu? întreabă Loup pe un ton poruncitor.

Băiatul dă din cap solemn.

— S-a întâmplat înainte ca Tata să plece?

Băiatul dă din nou din cap.

— Și aveai de gând să vorbești vreodată, Gavroche? tună Loup pe un ton deopotrivă exasperat și amenințător.

Gavroche pare ușor încurcat, așa că mă strecor în grabă între ei.

— Maestre Loup, ce se întâmplă? Unde este Lordul Morții? Ce a pățit?

— Nu se poate întoarce, spune Loup. L-au luat și l-au pus în locul în care noi nu putem ajunge.

Peste tot în jurul nostru, Fantomele jelesc, scoțând strigătele lor stranii și ascuțite.

Mă încrunt:

— *Cine* a făcut asta? Cine l-a luat, Maestre Loup?

În timp ce rostesc întrebarea, îmi dau seama că știu deja răspunsul; îmi vibrează în oase, atât de sigur e.

— Acel *diavol,* rostește el, scuipând cuvântul.

Și iată confirmarea. Tonul vocii lui Loup și acea ură amară nu puteau fi folosite decât pentru a vorbi despre Tigru.

Dintre toți copiii Curții Miracolului, Fantomele prețuiesc cel mai mult Legea. Cu mulți ani în urmă, Kaplan a încălcat-o, modelând-o după nevoile sale și fără să sufere vreodată consecințele. Existența lui reprezintă o atrocitate revoltătoare pentru toți, dar mai ales pentru Fantome.

— Dacă mă duci unde este ținut Lordul Morții, îți voi oferi răzbunare, spun eu. Vezi tu, am ceva ce își dorește Tigrul, iar Tatăl vostru îi poate lua acest premiu.

Loup ezită și pot vedea că i-am stârnit interesul. Pe Fantome le caracterizează multe și unul dintre acestea este curiozitatea. Tatăl lor este renumit pentru poveștile și legendele sale. Trebuie să fac totul să pară captivant.

— Maestre, aceasta este povestea mea.

Ridic vocea și îmi întind teatral brațele, imitând cât pot de bine un povestitor:

— Sora mea este dorită de Tigru.

— Și ce au de-a face copiii Morții cu Lordul Trupului? întreabă Loup.

— Ea nu are nicio Ghildă, nicio familie care să o protejeze. Lordul Hoților nu-l va sfida pe Tigru. Le-am cerut părerea lui Lady Corday și Lady Komayd, iar ele ne-au spus că Orso este singurul care nu se teme de Tigru. Și pe bună dreptate: cu atât de mulți copii, de cine să se teamă?

Fantomele sunt peste măsură de încântate și repetă cuvintele mele până când peștera vuiește de la șoaptele lor.

— I-o voi da în dar pe sora mea Lordului Morții.

Lângă mine, Ettie scoate un suspin adânc:

— Nina! Te rog!

O ignor. Loup vine spre Ettie și o inspectează. Ea tresare, îndepărtându-se de el.

— Unde este? întreb eu. Unde este Lordul Morții?

— Într-un loc pe care nu ni-l putem aminti, spune Loup.

Fantomele vorbesc mereu în ghicitori.

Încerc din nou:

— Ce loc, Maestre Loup?

Băiatul fără nas se uită la mine.

— Un loc în care nu poți intra. Am pierdut deja multe încercând să-l eliberăm, continuă el, oferindu-mi un avertisment subtil.

Asta a spus și Corday. *Pentru că toți, ceilalți au dat greș.*

Sunt nedumerită, dar nu le arăt asta. Am nevoie ca Fantomele s-o ia pe Ettie – este singura ei șansă. Clatin din cap încrezătoare:

— Sunt Pisica Neagră a Ghildei Hoților. Nu există vreun loc în care să nu pot intra.

Loup se întoarce să cerceteze Fantomele. Ochii lui rătăcesc peste siluetele lor. Apoi ridică o mână și arată cu degetul. Patru dintre ele se înalță și alunecă spre noi într-o liniște deplină.

— Mulțumim.

— Mulțumim, Maestre.

— Suntem recunoscătoare.

— Suntem recunoscătoare.

Ettie se apropie mai mult de mine:

— Ce fac?

— Cred că vin cu noi.

— Gavroche știe drumul, spune Loup, arătând spre băiețel.

Ettie își coboară privirea spre el:

— Gavroche? Acesta este numele tău?

El încuviințează din cap și o trage pe Ettie, gata de drum.

Aud un strigăt înăbușit de la Saint-Just.

— Voi avea nevoie și de băiat – de Cel Care Umblă Ziua, spun în grabă. Îl cunosc și am nevoie de abilitățile lui.

Habar nu am dacă acest lucru este adevărat, dar îi sunt datoare pentru noaptea în care m-a salvat de Cerberii Trupului.

Loup ezită.

— Dacă Orso l-a considerat oaspete, ce va spune când se va întoarce și își va găsi copiii curățând ultima fărâmă de carne de pe oasele băiatului? întreb eu.

Loup oftează dramatic și face un semn cu mâna. Saint-Just este dezlegat, dar când Fantomele dau să-i înlăture călușul, le opresc.

— Nu-l scoateți – am nevoie de liniște cât timp îmi pun la punct planurile. Și lăsați-i și mâinile legate.

În felul acesta nu ne poate trăda strigând și nici nu mă poate strânge de gât pentru că i-am furat pistolul acum câțiva ani.

— Doar dezlegați-i picioarele, ca să poată alerga.

Saint-Just scoate un sunet de nemulțumire profundă. Mă face să râd.

— Să nu vă despărțiți. Tunelurile sunt înșelătoare, mă avertizează Loup când cele patru Fantome pornesc prin tunelurile întunecate, târându-l pe Saint-Just cu ele.

— Îți mulțumesc, Maestre al Fantomelor.

Fac o plecăciune și continui:

— *Nous sommes d'un sang.*

— *D'un sang,* răspunde Loup. Dacă supraviețuiești și dacă îl găsești, spune-i Tatălui nostru că îl așteptăm.

10

La Vallée de Misere[21]

Loup are dreptate: tunelurile incrustate cu oase, la fel de complexe ca o pânză de păianjen, se încrucișează într-o rețea subterană uriașă. Gavroche și celelalte Fantome se mișcă iute și cu ușurință, făcând cotituri precise și bruște și hurducăindu-l pe Saint-Just în urma lor, iar eu le urmez îndeaproape, conștientă că, în lipsa lor, am fi pierduți în întuneric.

În cele din urmă, Fantomele încetinesc, iar tunelul se îngustează pe măsură ce începem ascensiunea. Scări sinuoase, alunecoase și umede duc la suprafață, până când modelele de lumină dezvăluie un grilaj aflat deasupra noastră. Cea mai mare dintre Fantome se ridică și, cu doar un scrâșnet metalic slab, împinge grilajul într-o parte. Gavroche se cațără repede pe umerii ei. Și urcăm.

Ies din tunel și clipesc când sunt orbită de lumina felinarelor. Apoi mă lovește mirosul. Sărat și putrezit. Sânge uscat.

Știu unde suntem.

Am ajuns sub un pod, *Pont au Chang*[22]. Este timpul refluxului, iar apele Șarpelui fetid, Sena, s-au retras, lăsând în urmă un nămol infect și gros, de la apele reziduale și de la deșeurile întregului oraș. Ettie, care e lângă mine, îmi arată ceva cu degetul și întorc capul. Pe malurile râului, noroiul întunecat pare să se miște, înălțându-se și alunecând ca un monstru cu o mie de ochi sclipitori. Zâmbesc.

— Vagabonzi.

Orașul are un fel aparte de a crea o anumită disperare. Așa este pentru vagabonzii, ștrengarii și bătrânii zdrențăroși care înfruntă neînfricați malurile otrăvitoare ale râului, vânând printre cadavre de animale aflate în descompunere, printre substanțe chimice arzătoare și deșeuri umane orice ar putea folosi: bucăți de metal, piele, o monedă străveche, de pe vremea *Parisii*[23], un inel de la unul dintre numeroșii sinucigași înghițiți de apele Șarpelui.

Urcăm treptele alunecoase până la nivelul străzii. Podul se continuă cu un drum care dă într-o curte. În stânga acesteia se află o jandarmerie. Mă încrunt. Copiii Curții Miracolului au tendința să stea departe de forțele de ordine. Sunt niște slujitori corupți și inepți ai Celor Care Umblă Ziua.

Luminile jandarmeriei sunt aprinse. O clădire masivă și cu turnuri se profilează amenințător în spatele acesteia, învăluindu-mă într-o groază profundă.

Propriile cuvinte mă bântuie batjocoritor.

Sunt Pisica Neagră a Ghildei Hoților. Nu există niciun loc în care să nu pot intra.

Cât de prostesc.

— Unde suntem? mă întreabă Ettie peste umăr.

— *Le Grand Châtelet*[24].

Se încordează, uitându-se la mine cu ochi neîncrezători.

La asta s-au referit Fantomele.

Știau. *Toți* știau. Corday, Lady Komayd. Chiar și Loup, care a încercat să mă avertizeze.

Înseamnă că te pricepi de minune să intri în locuri greu accesibile, a spus Corday.

Nu le pasă de Ettie.

Vor să-l elibereze pe Lordul Morții din *Châtelet,* cea mai temută închisoare din oraș.

Nimeni nu a pătruns vreodată în *Châtelet.* Nimeni nu a reușit vreodată să evadeze.

Arunc o privire în jur, pentru a cerceta împrejurimile. Pe un indicator stradal scrie *la Vallée de Misère.* Valea Suferinței. Un nume de stradă potrivit. Înconjurată de întuneric, aud clinchetele clare ale clopotelor uriașului turn cu ceas, *la Samaritaine,* care bat în fiecare oră.

Gândește, Nina.

Sunt doi paznici la intrarea în *Châtelet* și încă doi pe acoperișul turnului. Rondurile lor sunt perfect coordonate, astfel încât să fie întotdeauna cineva de gardă. Nu există nici o altă cale de a intra. De fapt, nu poți ajunge nici măcar în apropierea turnului, pentru că dă în jandarmerie și sunt polițiști care patrulează străzile la intervale

regulate. Cum intri într-o închisoare impenetrabilă? Cum te strecori nevăzut pe lângă atât de mulți paznici? Și, dacă tot veni vorba, odată ce ajungi înăuntru, cum ieși având cu tine și o altă persoană? E imposibil.

— Cât de des fac ronduri paznicii care patrulează străzile? întreb Fantomele.

— Dansează încontinuu prin întuneric și pe lumină.

Clatin din cap: un răspuns tipic pentru o Fantomă. Trebuie să știi cum să le vorbești

— Câte dansuri între bătăile clopotelor?

— Patru, răspund ele.

— La fiecare cincisprezece minute, traduc pentru Ettie.

Nu e suficient să te strecori pe lângă ei din stradă. Sau să escaladezi turnul fortăreței fără a fi văzut.

Închid ochii și ascult vocea orașului. Îi aud pulsul; ani de moarte, război și suferință. Ce este mai rău din toată omenirea se află aici. Sunt străzi scăldate în sânge, mizerie și durere.

Ridic capul și inspir din nou aerul: putregai, moarte și deșeuri Rânjesc:

— Cred că am un plan.

Le fac semn Fantomelor și, protejate de umbre, ne deplasăm împreună, evitând strălucirea aruncată de felinare.

— Una rămâne aici de veghe, ordon când ne oprim.

Gavroche pare surprins. Arată insistent spre turnul întunecat. Știu că Orso este acolo, dar nu vom intra în pași de marș direct într-o curte luminată și plină de polițiști aflați în patrulare. Vom alege calea ocolită.

Mai întâi le poruncesc Fantomelor să-l lase pe Saint-Just într-o alee obscură și să-i lege din nou picioarele. El mârâie la mine prin căluș, iar eu îl răsplătesc cu un zâmbet fugar.

— E doar pentru scurt timp. Mă voi întoarce, promit! strig peste umăr, în timp ce-l abandonăm cu nerușinare.

Nu ar face decât să ne stea în cale și nu ne permitem să ne încetinească.

Înaintăm de-a lungul caselor și țâșnim ca niște săgeți pe strada

Joaillerie, înconjurând fortăreața prin dreapta și îndreptându-ne spre sursa mirosului: numeroasele abatoare care le oferă măcelarilor carnea de care au nevoie, iar fortăreței, parfumul său acru de putregai și sânge uscat.

— Încă una stă de veghe aici, ordon eu.

Fantomele aprobă din cap, fără să crâcnească. Se pricep de minune să respecte porunci, așa că le privesc mulțumită cum se topesc în întuneric. Sunt de-a dreptul amețită din pricina anticipării. Pot face asta? Mă uit pe furiș la Ettie. S-a ghemuit într-un colț umbros. Dacă nu încerc, o va lua el.

Dispar în noapte alături de Ettie și de cele două Fantome rămase.

Undeva, în depărtare, se aude strigătul jos al unei bufnițe – o Chemare Măiastră. Mă lipesc de un zid din apropiere și o trag pe Ettie lângă mine, acoperindu-i gura cu mâna.

Apar doi polițiști. Unul ține un felinar și merge cu un pas în fața celuilalt. După croiala uniformei și lipsa insignelor, este evident că însoțește un ofițer superior, ale cărui haine și puzderie orbitoare de insigne îi trădează gradul de inspector. Mai mult ca sigur că se îndreaptă spre jandarmerie.

Mijesc ochii. Inspectorul are o siluetă zveltă. Majoritatea ofițerilor care patrulează pe o stradă obscură ar înainta repede, nedorind să privească în întuneric de teama a ceea ce ar putea vedea privind înapoi. Dar acesta înaintează în pas măsurat, cu ochii sfredelind fiecare umbră. Ajunge exact în dreptul nostru și, în nimbul felinarului, îmi dau seama că „el” este de fapt o femeie. Fața ei pare albă în lumina felinarului, iar părul roșcat este legat la spate, într-o coadă lungă. Polițistele sunt rare. Doar în *Sûreté*[25] sunt acceptate femeile. Iar această instituție reprezintă întotdeauna o amenințare.

Inspectoarea trece mai departe. O urmăresc în tăcere, până când dispare din vedere.

Număr până la zece, apoi le chem pe cele mai apropiate Fantome, cu un fluierat scurt. Traversez strada. În spatele fortăreței se află un edificiu mai mic. Nu sunt lumini sau paznici, totuși este una dintre cele mai populare atracții din Paris. Ziua, bogați și săraci deopotrivă stau la rând ore în șir pentru a-și lipi fețele unsuroase de sticla

ferestrei în speranța unei imagini mai bune. Noaptea, nimeni nu veghează ce este în interior, pentru că nimeni nu ar fura din acest loc.

— Am nevoie ca două dintre voi să se ocupe de cărat, spun eu.

Ochii Fantomelor se mută de la mine, la intrarea întunecată.

— Pentru Tatăl vostru, adaug și mă ocup repede de cele două lăcățele de la ușă.

În condiții normale aș fi lăsat-o pe Ettie să spargă lacătele, ca să-și exerseze mâna. Dar vederea Inspectoarei m-a înspăimântat. Vreau să termin cu asta. Împingem ușa și ne lovește duhoarea de carne în descompunere. Respir pe gură. Ettie, care este lângă mine, își ridică grăbită eșarfa peste nas și încearcă să nu vomite. Ar fi trebuit să o avertizez.

De fapt, clădirea este o sală uriașă, cu o fereastră murdară, întregul spațiu este ticsit cu mese lungi de lemn, poziționate așa încât să rămână cât mai puțin spațiu între acestea. Au marginile ridicate ca să nu alunece pe jos ce este pe ele și sunt înclinate, astfel încât Curioșii să poată vedea mai bine. Pe fiecare masă este așezat un cadavru.

Bărbații, femeile și copiii de etnii și din medii diferite sunt egali pe mesele din morga orașului. Unele cadavre sunt întregi: palide, cumplite, cu ochii largi deschiși. Altele, scoase din adâncurile Senei, sunt umflate și au gâturile tăiate sau membre lipsă. Cei pe care urăsc cel mai mult să-i văd sunt pruncii, forme mici și stafidite, numai piele și os. Curioșii cumpără pachete de arahide și stau la fereastră întrebându-se, cu o încântare macabră, *Oare ce i s-a întâmplat acelui suflet sărman?* Cetățenii Parisului vin să-și privească morții în schimbul a câteva centime.

— Îl vreau pe cel adus cel mai recent, spun în întuneric, iar Fantomele din jurul meu se pun în mișcare.

11

Lordul Morții

Turnul fortăreței se ridică amenințător deasupra mea, amintindu-mi că nu există nicio modalitate de a mă strecura înăuntru. Îmi îndoi degetele înfășurate în cârpe și mă pregătesc. Sunt Pisica Neagră a Ghildei Hoților și voi face ceea ce fac întotdeauna: voi fura ceva. Un entuziasm născut din teamă îmi străbate șira spinării în timp ce mă mișc printre umbre, cu ochii pe paznicii de pe acoperișul turnului. Există o clădire construită din lemn; se pare că a fost adăugată ulterior. E înaltă, ridicându-se până la platforma pe care paznicii patrulează la fiecare sfert de oră.

Are o ușă nefinisată și grosolan tăiată, fără încuietoare. Nu este păzită din motive evidente: doar un nebun ar încerca să intre în *Châtelet* pe aici. În plus, cei mai mulți nebuni nu ar încăpea. Ridic zăvorul metalic și îmi trag eșarfa lui Ettie peste nas, strângând-o la ceafă ca și când asta ar face o diferență. Nu cred că mi-ar fi împrumutat-o dacă ar fi știut unde mă duc. Ca de fiecare dată, indiferent de câte jafuri sau misiuni aș fi dus până la capăt, simt junghiuri în stomac. E mereu la fel.

Toată lumea se teme, obișnuia Azelma să spună.

Deschid ușa, iar mirosurile mă asaltează. Ochii mă ard de la atâtea lacrimi. Întreaga încăpere este plină-vârf cu mormane de excremente umane. În ciuda frigului, un roi de muște bâzâie frenetic. Bine ați venit în latrina din *Grand Châtelet.*

Inspir și intru, închizând ușa în urma mea și dându-le timp ochilor să se acomodeze cu întunericul. Singura sursă de lumină provine de la o gaură mică și rotundă, situată mult deasupra capului. Strecor mâna în haină și scot ghearele – niște cârlige la care am muncit câteva ore. Capete ascuțite și mânere boante. Îmi prind câte unul de vârful fiecărei ghete și le prind pe celelalte de mănuși, fixându-le strâns. Apoi mă întorc la zidul de lemn, ridic piciorul cât pot de mult și lovesc din toate puterile. Cârligul se înfige repede în lemn; mă ridic în

el și verific dacă poate să-mi susțină toată greutatea. Poate. Înfig celălalt cârlig, apoi pe cele de la mâini și mă ridic. Urc până în vârful clădirii încet, în jumătate de oră, pentru a evita orice zgomot. Când ajung sus, îmi fixez cârligele în acoperiș și rămân atârnată. Gaura din fața mea este prea mică pentru ca un bărbat în toată firea să poată încăpea. Din cauza unei vieți de malnutriție, am fix mărimea potrivită. Mă prind cu mănușile cu gheare de margini și mă ridic prin deschizătură, ajungând în latrină. Este o cameră mică, în care se găsește doar o bancă din lemn, cu o gaură în mijloc prin care să te ușurezi. Mă îndrept spre ușă și o întredeschid. Observațiile mele au fost corecte: paznicii se află în capătul îndepărtat al turnului, cu spatele la mine. Mă uit în jur. Văd o ușă din metal, care duce în turn. Mă grăbesc spre ea, trag de mâner și o deschid, după care mă strecor în închisoare.

Încerc să-mi amintesc fiecare poveste pe care am auzit-o despre *Châtelet*. Are trei niveluri. Etajul superior, pe care îl străbat în vârful picioarelor, este mare și bine aerisit. Celulele de aici sunt de fapt camere, cu uși și ferestre mici, cu grilaj. Înăuntru sunt prizonierii bogați, cei care pot plăti pentru confortul modest oferit de nivelurile superioare.

Din capătul coridorului răsună pe piatră un zdrăngănit de bocanci. Inima mi-o ia la galop. Am calculat greșit momentul intrării sau paznicul a venit mai devreme. Licărirea unui felinar din depărtare devine tot mai intensă pe scara întunecată din fața mea. Am doar câteva secunde la dispoziție așa că urc, escaladând peretele până când ajung la tavan. Înfig ghearele deasupra mea și degetele de la picioare în colț. Și rămân așa, suspendată. A fi Pisică înseamnă să ai răbdare nouăzeci la sută din timp: să stai și să aștepți în umbre până la momentul potrivit. Îmi relaxez mușchii pentru a evita crampele și încerc să-mi calmez respirația, să ignor transpirația care mi se adună pe frunte în timp ce paznicul se ivește sub mine. Majoritatea oamenilor care intră într-o cameră nu se uită niciodată în sus. Nici el nu ar trebui s-o facă. Plictisit, cu felinarul în mână, înaintează pe coridor. Apoi se oprește și adulmecă.

Fii blestemat, Ysengrim! Mirosul excrementului de pe tălpile ghetelor

este puternic. Îmi țin respirația. Paznicul se uită în jur după sursa duhorii, dar nu găsește nimic. Își freacă nasul, oftează și trece prin ușa de sub mine, cu doar câteva secunde înainte ca un cocoloș moale de ceva scârbos să mi se desprindă de pe gheată și să cadă pe podea.

Odată ce sunt convinsă că paznicul chiar a dispărut, o iau în jos pe scările șerpuitoare din piatră, numărând etajele în timp ce cobor. *Le Fosse, la Gourdaine, le Puits*[26]. Scara devine mai jilavă și mai abruptă, iar numărul celulelor înghesuite pe fiecare coridor crește, chiar dacă acestea au aceeași suprafață. Mă grăbesc, neștiind când se va întoarce paznicul. În cele din urmă, scara se termină, dând într-un coridor stăpânit de un întuneric desăvârșit.

Un loc pe care nu ni-l putem aminti, îmi șoptește Loup în minte.

Degetele mele ating ușor placa de pe perete, care poartă numele temniței: *les Oubliettes.* Locul Uitării.

Aerul de aici este stătut. Podeaua este acoperită cu paie aspre. Ceva se mișcă iute lângă piciorul meu și mă abțin să tresar. Este doar un șobolan.

Sunt zece celule ca niște cuști, prevăzute cu gratii de fier. Bag mâna în haină și scot cutiuța metalică de chibrituri. Aprind unul și îl ridic în dreptul primului set de gratii. Un bărbat sfrijit, mai mult schelet decât om, care abia se mișcă. S-ar putea să fie pe moarte. În celula următoare este un bătrân cu păr lung și barbă. Are obrajii scofâlciți, gheare lungi în loc de unghii și, cu toate că ține ochii deschiși, nu pare să observe lumina. Trec la cea de-a treia celulă, luminându-mi drumul cu chibritul. Un morman de zdrențe de forma unui om stă cu fața spre zid. Mă apropii mai mult de gratii și, cu vocea joasă, șoptesc:

— Noroc la vânătoare.

Mormanul de zdrențe se mișcă; silueta e țeapănă la început și se întoarce de parcă ar fi dezmembrată, iar mâinile și picioarele abia acum se grupează. Mâinile apucă gratiile: degetele sunt distruse, descuamate. Pe măsură ce se apropie, trăsăturile sale înfiorătoare se dezvăluie în lumina chibritului: chipul lui pare că se topește, iar pielea arată de parcă s-ar coji, s-ar jupui.

Orso, Lord al Morții, Tatăl Fantomelor din Ghilda Cerșetorilor, păstrătorul de istorii, cel mai desăvârșit povestitor.

— *Monseigneur.*

Mă înclin ușor în întuneric, așa cum fac Mizerabilii, cu capul plecat pentru a-mi expune însemnul de la gât.

— Sunt Pisica Neagră a Ghildei Hoților.

— Îmi amintesc.

Are vocea răgușită, ca și când nu ar fi folosit-o de ceva vreme.

— Cea mai tânără Pisică din istoria Curții. Știai Legea pe de rost.

Și eu îmi amintesc. Momentul în care privești prima oară chipul desfigurat al Lordului Morții este greu de uitat. Ai nevoie de toată stăpânirea ca să nu te înflori. Dar am știut cuvintele pe de rost și el nu a putut găsi nicio greșeală în cunoștințele mele despre Lege.

Orso se oprește; apoi, cu o voce măsurată, zice:

— Ai trecut prin multe cazne ca să-mi vorbești, copilă. După cum poți vedea, sunt la voia ta.

Respir adânc.

— Am o prietenă, spun. Îți cer să-i dai însemnul Fantomelor.

Lordul Morții se uită atent la mine, analizându-mi rugămintea.

— Și ce este atât de greșit la prietena ta, încât ai pătrunde în acest loc uitat de lume pentru a-mi cere să o iau?

— Este dorită de Tigru.

Pare că se gândește la vorbele mele. Apoi râde, ceea ce face ca fața lui să fie și mai oribil de privit.

— Și ești singurul care nu se teme de Tigru, continui.

— Tigrului nu-i place să fie sfidat, spune el.

— Poate că este timpul pentru o schimbare?

Degetele lui descuamate trag cu putere gratiile metalice.

— Dacă ai putea să mă scoți din această închisoare, ți-aș da tot ce îmi ceri, dar trebuie să știi ceva, Pisicuță: n-am nicio șansă să evadez.

— Să evadezi, Lordul meu? Sunt Pisica Neagră a Ghildei Hoților, spun eu zâmbind în întuneric. Sunt aici ca să te fur.

***

Ne mișcăm ca însuși întunericul, în liniștea deplină pe care numai copiii Curții Miracolului au deprins-o. Indiferent de etaj, ceilalți

prizonieri nu aud și nu văd nimic, fiind adânciți în somnul lor chinuit de coșmaruri. Când ajungem aproape de *la Gourdaine,* aud un sunet: chițăitul mărunt al unui șoarece. Dar ceea ce mă oprește este ritmul. Chițăitul răsună o dată, de două ori, de trei ori, într-un tipar pe care-l știu bine. Este una dintre sutele de Chemări Măiestre. Orso înlemnește în întuneric și, exact când m-am convins că m-am înșelat, o șoaptă plutește spre noi:

— *Nous sommes d'un sang.*

Nu ne putem permite întârzieri, dar Orso face un gest cu mâna, semn că ar trebui să cercetez. Alunec în tăcere printre umbre, îndepărtându-mă de scări, și mă furișez în *la Gourdaine.* Celule dispuse în linie dreaptă. Toată lumea doarme, cu excepția unei matahale întunecate, ai cărei ochi sclipesc înspre mine printre gratii. Chipul bărbos al bărbatului îmi spune că trebuie să fie închis de cel puțin un an. Întinde mâinile spre mine, cu palmele în sus, ca să văd că nu poartă arme, dar mărimea lor mă oprește – par suficient de puternice ca să mă zdrobească dacă sunt atât de nesăbuită încât să mă apropii prea mult.

— Soră, spune atât de șoptit de parcă nici nu ar fi vorbit.

Își înclină capul, expunându-și gâtul. Nu pot distinge tatuajul în întuneric și nici nu îndrăznesc să aprind aici un chibrit, dar, dacă cel care putrezește în aceste celule este într-adevăr un copil al Curții Miracolului, cel puțin îi pot informa Ghilda că este în viață. Întind mâna, cu inima bubuindu-mi în piept, și îi ating ușor, cu vârfurile degetelor, pielea din spatele urechii, unde îl simt.

Tatuajul are forma unui X, însemnul Ghildei Literelor – Ghilda auditorilor, avocaților, șantajiștilor, falsificatorilor și a cămătarilor. Gardienii secretelor și ai informațiilor, ai căror spioni se spune că s-au infiltrat în fiecare poziție de conducere din Franța și din străinătate.

— Soră, n-oi fi Pisică?! șoptește bărbatul.

Încuviințez din cap, înghițind în sec.

— Nu știu cum intenționezi să evadezi, dar îți pot spune că orice ai plănuit nu va funcționa, zice încrețindu-și nasul. Deși se pare că ai intrat prin latrină. Inteligent. Totuși el nu va încăpea pe acolo.

Bărbatul gesticulează spre Orso, care între timp a venit tiptil lângă

mine.

— În plus, chiar dacă ieși, mai sunt jandarmii și, printre ei, cei din *Sûreté…*

— Am făcut rost de o uniformă de jandarm pentru Lordul Orso, îl întrerup.

Am luat-o din vestiarul jandarmeriei înainte să mă strecor în *Châtelet.*

Prizonierul se oprește, apoi înclină capul spre Orso, în semn de respect. La rândul său, Lordul Morții îl privește cu curiozitate.

— Ei știu numele și fețele tuturor paznicilor, continuă bărbatul. Numărul lor și numărul prizonierilor. Nici măcar gândacii nu pot strănuta aici fără să observe cineva.

Se freacă pe obraz cu mâna lui mare. Ochii i se îngustează cu viclenie:

— Dar, dacă mă scoți din această celulă, îți voi arăta cum putem ieși de aici toți trei.

Nu am timp pentru asta. O altă persoană de salvat, un alt trup, o altă șansă ca lucrurile să meargă prost. Pe de altă parte, el este un fiu al Ghildei Literelor, instruit în arta spionajului și a subterfugiului. Dacă există o cale de scăpare dintr-o închisoare precum *Châtelet,* probabil că el o știe. Evident că poate fi o nechibzuință să am încredere în el. În definitiv este un criminal, închis dintr-un motiv pe care pot doar să-l ghicesc. Dar trebuie să-l salvez pe Lordul Morții și trebuie să ne alegem cu înțelepciune aliații în vremuri de mare încercare. În plus aș fi o fraieră să pierd ocazia ca Ghilda Literelor să-mi fie datoare pentru eliberarea unuia dintre fiii săi.

Oftez și îmi scot șperaclele.

***

La instrucțiunile prizonierului, deschid încuietorile fiecărei celule din *la Gourdaine,* furișându-mă la fel de iute ca o șoaptă printre cuștile de fier; deținuții nici măcar nu se trezesc în timp ce-mi fac treaba. Lordul Morții, care e îmbrăcat în uniforma unui paznic, mă urmărește în tăcere. Dacă ceva nu merge bine, decizia de a-l elibera pe acest fiu al

Ghildei Literelor a fost a mea. Odată eliberat, uriașul s-a înălțat deasupra mea ca o amenințare, mi-a șoptit rapid instrucțiunile, m-a înștiințat că se va întoarce și apoi a dispărut, mișcându-se surprinzător de silențios pentru un bărbat de mărimea lui. Mai târziu se întoarce bufnind de zor și cărând trupul mort – mă rog, doar inconștient – al unui paznic. Îl dezbracă de uniformă, îl aruncă în celulă și își schimbă hainele cu ale acestuia. Unii dintre prizonieri încep să se trezească. Faptul că pur și simplu se holbează la mine, fără să scoată nici cel mai mic sunet, este o mărturie a timpului îndelungat petrecut în fortăreață. Sunt pur și simplu uluiți de prezența mea.

— *Liberté!* le spun eu, iar ochii lor se îndreaptă înspre ușile deschise ale celulelor.

Se dezlănțuie iadul.

12

Les Oubliettes

Mă întorc în fugă la etajul superior al turnului. Sunt în spatele ușii și mijesc ochii în curte, fix în momentul în care un strigăt străpunge noaptea. Fantomele jelesc. Paznicii din turn sunt confuzi; atrași de agitație, jumătate dintre ei se grăbesc spre marginea balconului, ca să se uite în jos, oferindu-mi timp să țâșnesc prin spatele lor, să traversez curtea și să intru în latrină. Desfac o frânghie găsită într-una dintre camerele paznicilor și o atașez de un cârlig cu aspect amenințător, pe care îl fixez în pervazul de piatră al closetului. Apoi apuc funia și, printr-o singură mișcare fluidă, mă arunc în groapă, căzând cu capul înainte direct în cloacă. Frânghia îmi oprește căderea, dar îmi sfâșie mușchii. Duhoarea mă sufocă, arzându-mi nasul și ochii. Alunec ultimii câțiva centimetri și las picioarele într-o grămadă lipicioasă. Trag de funie până când se eliberează și cârligul, căzând la rândul său în groapă. Apoi inspir adânc și mă întind în mizeria dezgustătoare, lăsând-o să mă acopere complet. Mă străduiesc din greu să nu vomit, să nu mă mișc sau să mă gândesc la ce se întâmplă. Sunt deja acoperită cu chestia asta; ce mai contează un strop în plus. Afară, bărbații țipă, ușile sunt trântite, Fantomele jelesc mai tare și alte voci strigă la ele. Închid ochii în locul meu moale și putred și aștept.

Câteva momente mai târziu, începe zăngănitul: ușa latrinei se deschide. Vidanjorii nocturni au sosit la timp pentru a goli cloaca. Nu par să fie preocupați din pricina jandarmilor care aleargă și a Fantomelor care jelesc și provoacă haos în jurul lor. Au o singură treabă de îndeplinit, una care nu s-a schimbat de peste o sută de ani, și o vor face indiferent de circumstanțe. Deschid ușa înțepenită, moment în care aerul binecuvântat al nopții se năpustește înăuntru, și se întorc la căruță pentru a-și lua lopețile. Mă ridic, camuflată în veșmântul meu dezgustător, și mă strecor iute pe ușă. Înarmați cu lopeți, bărbații intră din nou în latrină; când se întorc cu spatele, mă urc în căruța mare și mă înghesui printre grămezile scârboase de excremente.

Mă întind și mijesc ochii printre șipcile de lemn, atrasă de lumina de la jandarmerie, unde Ettie și fantomele sunt adunate în jurul unui trup. Ettie jelește zgomotos. Polițiștii stau în apropiere, încercând să calmeze țipetele isterice ale Fantomelor: *Crimă! Crimă!* Printre ei se află și inspectoarea zveltă care urlă ordine și preia controlul, părul roșu strălucindu-i în lumină.

Se apleacă să studieze cadavrul:

— Această victimă e moartă de câteva ore, spune ea, îndreptându-și trupul.

Apoi, în timp ce scrutează Fantomele cu privirea, se încruntă. Se întoarce brusc spre turn:

— Ceva nu-i în regulă. Verifică deținuții! ordonă ea.

Mi se strânge stomacul.

— Dar, Inspectoare Javert… dă un jandarm să protesteze.

— Acum! țipă ea, iar bărbații se îndepărtează în grabă, dispărând în interiorul fortăreței.

— PRIZONIERII EVADEAZĂ! PRIZONIERII EVADEAZĂ! urlă un paznic care se întoarce în viteză câteva momente mai târziu, în timp ce bătăile frenetice ale unui clopot răsună în noapte.

Javert se învârte de colo colo:

— Raportează!

— Inspectoare Javert, prizonierii sunt liberi în interiorul închisorii! Am fost depășiți numeric! Este doar o chestiune de timp…

— Jandarmi! Pregătiți caii! Niciun deținut nu trebuie să treacă de aceste porți!

Jandarmii abia apucă să se adune, că un grup de paznici îmbrăcați în uniforme albastre iese din *Châtelet* alergând, fugind de ceata prizonierilor în zdrențe, cu ochii înnebuniți de speranță.

Numărul prizonierilor care se revarsă din fortăreață este atât de mare, încât până și jandarmii călare trebuie să se țină strâns de căpestre în momentul în care sunt izbiți de valul de bărbați care inundă curtea, speriind caii.

Aud sunetul asurzitor al împușcăturilor și simt mirosul înțepător al proiectilelor. Jandarmii trebuie să aleagă pe cine să oprească și, pentru fiecare prizonier pe care reușesc să-l prindă, alți zece trec în grabă,

amenințând să-i calce în picioare. Doi cai se ridică pe picioarele din spate și dau să muște, aruncându-și în aer călăreții, apoi galopează panicați în cerc. În haosul dezlănțuit, toți uită de Fantome și de cadavru. Se furișează în noapte conform instrucțiunilor, luând-o și pe Ettie cu ele. În mijlocul învălmășelii întrezăresc doi paznici în uniforme albastre care reușesc să prindă caii rămași fără călăreți și să-i încalece. Știu că nu sunt aceiași care au fost aruncați din șa.

Prizonierii au doborât porțile și au dispărut pe străzi și alei. Javert țipă din toți rărunchii spre jandarmii călare, zicându-le să-i urmărească. Aceștia se retrag cu grijă din învălmășeală și își mână caii după deținuți. Le-a ordonat să plece și așa fac, dar doi dintre ei nu se vor opri din călărit până când nu vor ajunge undeva unde ea să nu-i mai poată găsi. Încă nu sunt în afara pericolului: este suficient timp pentru ca jandarmii să-și dea seama că niciunul dintre acești călăreți nu este unul de-ai lor. Mă tem pentru Lordul Morții și pentru noul lui aliat. Trebuie să le sporesc șansele de a scăpa fără probleme. Trebuie să creez o diversiune.

Căruța vidanjorilor, care acum este plină, începe să se deplaseze spre râu. Muncitorii își vor transporta încărcătura împuțită într-o curte special amenajată din sud, unde o vor întinde la uscat, o vor combina cu hamei folosit, luat din berării, după care o vor vinde ca îngrășământ fermierilor din afara zidurilor orașului. Aștept până când căruța este pe pod apoi sar, rostogolindu-mă la impactul cu strada. Mă strecor înapoi pe aleea pe care l-am lăsat pe Saint-Just și mă ițesc din întuneric în fața lui. Am pumnalul scos și brațele ridicate, așa că nu pot să ignor cum cască ochii în timp ce, cu o singură lovitură a lamei, îi tai legăturile de la mâini și picioare.

— Nu am timp pentru explicații. Fă cum îți spun și vom scăpa nevătămați, îi poruncesc eu, înlăturându-i călușul.

Saint-Just suspină adânc, ușurat că este liber.

— Repede, pune asta pe tine! strig și îi arunc o haină.

El ezită, gândindu-se dacă e bine să aibă încredere în mine, asta pe măsură ce, în urma noastră, disonanța haosului capătă ritmul unei orchestre. Îi zâmbesc dulce. Se încruntă și apucă haina, apoi și-o aruncă peste cap, încurcându-și mâinile în mânecile pe care le-am

înnodat preventiv, ca să nu aibă timp să se repeadă la mine.

Apoi țip, un țipăt strident care răsună în noapte:

— Prizonier evadat! Prizonier evadat!

Și mă îndepărtez de el.

Saint-Just tocmai și-a tras haina peste cap și stă drept, cu pieptul expus, chinuindu-se să priceapă care este problema cu mânecile, dar și pregătit să mă apere de un prizonier evadat. Însă crampele musculare îl trădează și se prăbușește.

Mă aplec spre el:

— Iartă-mă, Saint-Just, dar îndrăznesc să spun că nu te vor ține mult.

Confuzia pură de pe chipul lui este un lucru încântător. Vocile ridicate și tropăitul bocancilor pe pietriș răzbat prin întuneric. Mă întorc și fug, dând nas în nas cu zece paznici. Arăt înspre Saint-Just peste umăr și îmi folosesc cea mai plângăcioasă voce.

— Acolo! Unul dintre prizonieri! *Mon Dieu,* trebuie să fi ieșit prin latrină, căci duhnește! M-a prins și a încercat să-mi taie gâtul!

Problema mirosului grețos de-acum elucidată, paznicii se năpustesc asupra lui Saint-Just, care s-a ridicat cu chiu cu vai din nou în picioare și încearcă în continuare să-și tragă peste umeri haina de prizonier pe care i-am dat-o – făcând să pară că este un deținut evadat ce se străduiește să scape de veșmintele incriminatoare.

— Te-am înconjurat, croncăne paznicul din imediata apropiere a lui Saint-Just, în timp ce eu dispar pe o stradă laterală tenebroasă și încep să mă cațăr pe zid. Ajung pe acoperiș în câteva secunde și mă adăpostesc în umbra unui fronton.

Scena care se desfășoară sub ochii mei nu ar funcționa pe timpul zilei, când paznicii ar putea vedea chipul bărbierit al lui Saint-Just și hainele curate, dar șifonate pe care le poartă.

Însă noaptea, în ciuda luminii torțelor, toate aceste lucruri devin invizibile în fața dorinței paznicilor de a fi capturat un prizonier.

— Mâinile sus, în genunchi! țipă toți la el.

Chipul lui Saint-Just este ca un portret: mai întâi pricepe despre ce este vorba, apoi este lovit de luciditate, furie și încă ceva. Se uită dincolo de paznici și, cu ochii arzând feroce, mă caută urmărind linia

acoperișului.

— Faceți o greșeală, spune el, cu o voce slăbită după atâtea ore de tăcere.

— Să nu mai scoți niciun cuvânt!

— Nu sunt un prizonier. Numele meu este Enjolras Saint-Just.

— Saint-Just?

Paznicii amuțesc.

— Avem unul prost aici. Nu știi că toți cei din familia Saint-Just sunt morți?

Paznicii rostesc un adevăr cumplit. Toți cei din familiile Marat, Danton, Robespierre, Mirabeau și Desmoulin, toți bărbații, femeile și copiii care au purtat aceste nume de familie au fost puși în ștreang la Montfaucon, unde rămășițele lor atârnă și astăzi.

Când răspunde, în ochii lui Saint-Just lucește o lumină stranie și intensă, iar maxilarul îi este încleștat.

— Știu, spune el.

Paznicul pufnește pe nas, nesigur cum să interpreteze acest lucru, dar conștient că are o sarcină de îndeplinit.

— Cred că aș prefera să fiu un prizonier în *Châtelet* decât să port numele Saint-Just în orașul ăsta, afirmă oficialul, clătinând din cap, în timp ce colegii lui îl târăsc pe Saint-Just.

În timp ce se deplasează, Saint-Just ridică ochii spre întunericul în care am dispărut. Nu mă poate vedea, sunt sigură de acest lucru, și totuși simt cum privirea lui îmi arde pielea. Înghit în sec, vinovată. Nu-l vor reține, cel puțin nu și după ce-și vor da seama că nu este, de fapt, un prizonier evadat. În cel mai rău caz îl vor bate ca să-și reverse frustrările, ceea ce este mai bine decât să-și găsească sfârșitul în cazanul Fantomelor. Chiar ar trebui să-mi mulțumească.

Îmi continui drumul și mă prefac că nu mă deranjează deloc reacția lui, că nu-i simt privirea învăpăiată în timp ce mă las în jos, în umbrele de sub pod. Fantomele și Ettie mă așteaptă. Ne cățărăm până la intrarea în catacombe, tragem grilajul metalic în urma noastră și ne facem nevăzuți prin tuneluri, sperând cu disperare că totul a decurs conform planului.

***

Când pășesc șchiopătând în Sălile Morților, primele cuvinte ale lui Loup sunt o sugestie subtilă că ar trebui să mă spăl. Când îți spune o Fantomă să faci baie, știi clar că miroși urât. Prin urmare, Gavroche mă conduce la o piscină sulfuroasă cu apă fierbinte. Ettie stă lângă mine și mă informează că aceasta este piscina preferată a lui Orso, un detaliu pe care mi-aș dori să nu-l știu.

Sunt uscată, am pielea fină și curată, și port roba gri-prăfoasă a unei Fantome, când toate Fantomele izbucnesc în strigăte puternice. Alerg spre Sălile Morților cu pumnalul în mână și cu Ettie în spatele meu și ajung la timp pentru a asista la intrarea lui Orso călare, ca un măreț erou legendar, întâmpinat cu uralele asurzitoare ale Fantomelor, care plâng și se tânguiesc de bucurie, aruncându-se asupra lui și speriind foarte tare calul furat.

Orso este îmbrăcat în uniforma paznicului și are o eșarfă care îi acoperă fața și o pălărie coborâtă mult peste frunte. Sare de pe cal și este înghițit instantaneu de un val de siluete cenușii, unele care i se aruncă la picioare, altele care îl trag de braț sau de față. Lordul Morții râde și se uită împrejur; în clipa în care mă vede, vorbește cu o voce asemănătoare unui răget:

— Copii, luați aminte: ea este salvatoarea mea!

Face o plecăciune înspre mine. Mă încrunt și mă retrag, dar Fantomele se năpustesc asupra mea și orice încercare de a le îndepărta este zadarnică. Îmi ating fața cu degetele lor prăfuite, șoptind și mormăind în semn de mulțumire. Este nevoie ca Orso să mai ragă o dată pentru ca acestea să-și ia mâinile de pe mine, moment în care Ettie își înăbușă un chicotit pe seama mea.

Îmi netezesc roba și mă întorc spre Orso:

— *Monseigneur.*

Fac o plecăciune. Ettie, care este lângă mine, procedează la fel. Începe să înțeleagă mersul lucrurilor.

Când o zărește, Orso își îngustează ochii și străbate camera pentru a o vedea mai bine. Îi ridică bărbia.

— Nu-i de mirare că te dorește, spune el, apoi o eliberează. Ești atât

de frumoasă!

Îmi surprinde privirea aprigă.

— Nu mai fi așa feroce, Pisicuță, mă sfătuiește și râsul îi luminează ochii. Ei nu-i voi dărui o cicatrice. Fața ei ne este mult mai utilă intactă. Ea va fi nestemata coroanei noastre. O micuță Lady a Fantomelor. Îi voi oferi prietenei tale însemnul Fantomelor și asta îmi va șterge datoria.

Ochii plini de reproș ai lui Saint-Just îmi ard în continuarea pielea.

— Lordul meu, există un băiat care își spune Saint-Just.

Lordul Morții înlemnește la auzul numelui; mă fixează cu privirea.

— A spus că l-ai chemat în Casa Ghildei noastre, Tată, îi spune Loup pe un ton care dezvăluie cât de neverosimilă i se pare povestea. Că l-ai trimis pe Fratele Cenușiu la el cu o invitație.

— Voiau să-l mănânce! țipă Ettie cu voce stridentă.

— Și unde este băiatul ăsta? întreabă Orso. Sau a fost deja mâncat de copiii mei?

Îmi dreg glasul și spun:

— În *Châtelet.* El, ăăă, s-a oferit voluntar să ajute la evadarea ta prin crearea unei diversiuni. Nu-l vor reține prea mult. Își vor da seama că nu este un prizonier, din moment ce insistă să-și spună sus și tare numele de botez tuturor celor pe care îi întâlnește.

Lordul Morții își zgândăre pielea descuamată de pe obraz, încerc să nu mă holbez.

— Ei bine, nu va mai trăi mult dacă va continua să facă asta, spune el, apoi se întoarce spre Loup. Îl vor elibera la un moment dat. Trimite-i pe unii dintre frații tăi să-l întâlnească când se va întâmpla asta.

Inima mi se strânge, dar nu pot face nimic. Saint-Just știe locul în care se află Ghilda Cerșetorilor; zilele îi sunt numărate. Și totuși m-a salvat de Cerberii Trupului. Este adevărat că și eu l-am salvat la rândul meu de cazan, dar asta a fost o simplă amânare a unei sorți acum inevitabile.

— Lordul meu, te rog să-l cruți, spun pe un ton impulsiv. Apoi datoria ta va fi plătită.

Privirea pătrunzătoare a lui Orso pare să treacă prin mine:

— Ai început să ai sentimente pentru acest băiat? Chiar dacă nu este unul de-ai noștri?

— Ce? Nu!

— E foarte chipeș, intervine Ettie, care nu mă ajută deloc.

Orso se uită la mine fix și simt cum încep să mă înroșesc.

— Așa să fie? întreabă Lordul Morții cu mare interes.

— Este chipeș, dar…

— De aceea l-ai salvat de cazan, Nina? Ești îndrăgostită de el? se aude vocea lui Ettie, înflăcărată și plină de speranță.

Mă blestem în gând că am cedat în fața rugăminților ei insistente de a-i spune povești, în special romantice. Îmi dreg din nou glasul:

— Eu… El mi-a salvat viața. Am o datorie de os față de el.

Aș putea să mă înșel, dar ceva care pare a fi o urmă de umor fulgeră în ochii Lordului Morții, iar vocea nu îi este dojenitoare când îmi răspunde:

— Nu te teme, Pisicuță. Iubitul tău este în siguranță. Într-adevăr, m-a căutat la invitația mea. Din păcate am fost cam ocupat și nu am putut să-l întâmpin. Dar îl vom elibera acum și îți promit solemn că nu îl vom mânca.

Ridic sprâncenele la Orso:

— Sau mutila.

— Sau asta, da.

— Și nici că veți plăti Hienele să-l bată sau Asasinii să-l ucidă. Sau că-l veți supune unui Proces al Morții.

— Prea bine! spune Orso. Ai cuvântul meu că nimic rău nu se va abate asupra lui cât e în grija mea. Am planuri pentru el. Vom avea mare nevoie de el în zilele care vor urma.

Sub domnia lui Orso, Fantomele au prosperat și au ajuns la dimensiunea unei mici armate. Se spune că mintea Marelui Urs nu se oprește niciodată. Oricare ar fi planurile pe care le are pentru Saint-Just, cel mai bine este să nu mă bag. Am propriile bătălii de purtat.

— Și celălalt nou *prieten* al nostru a trimis un mesaj, adaugă Orso așa, doar pentru mine.

Ridic ochii spre el; mai mult ca sigur că se referă la fiul Ghildei Literelor.

— Mi-a poruncit să ți-l aduc, de parcă eu aș fi fost Mesagerul.

Schițez un zâmbet ironic când mi-l imaginez pe Orso țopăind pe acoperișuri ca Femi.

— Și el a depus un jurământ de os. Și-a înțepat pielea în fața mea, mărturisind că îți este îndatorat.

Zicând acestea, Lordul Morții se uită la mine fără să clipească, gânditor, apoi continuă:

— S-ar părea că toți suntem.

Dau scurt din cap, ca și când este ceva banal ca Lorzii Ghildelor sau Oamenii Condeiului să-mi fie îndatorați și că nu mă aștept la mai puțin. Orso pare să găsească amuzant acest lucru și râde în timp ce-și adună copiii în jur, ca un rege în regatul său. Se strâng grămadă lângă el, apăsându-se de trupul lui.

Fantomele strigă nerăbdătoare să audă povestea evadării Lordului Morții. Și râsul lui Orso răsună prin peșteri și trece din zid în zid, peste vocile ascuțite și agitate ale copiilor săi.

Fiecare poveste pe care am auzit-o vreodată a ajuns în lume după ce a fost spusă de Orso. De la el le-a auzit Femi și prin intermediul Mesagerului au fost șoptite la urechea Azelmei, pentru ca ea să le poată țese într-o plasă de întuneric, pe care s-o înfășoare mai apoi în jurul meu pentru a mă proteja și a-mi ține de cald în nopțile reci.

Chipul desfigurat al lui Orso este luminat de apariția unui zâmbet strâmb:

— *II était une fois…*

***

Când și ultima poveste se transformă într-un ecou, văd că Ettie e țeapănă și palidă. Loup observă și ne conduce într-o peșteră laterală, o încăpere mică, decorată cu fresce elegante alcătuite din oase de animale.

Ne prăbușim grămadă pe podea.

— Nina, ce a pățit Lordul Morții?

— Suferă de o boală a pielii. Nu este contagioasă.

Tremură violent și trage cu degetele de marginea mantiei; ochii i se

opresc agitați asupra pereților incrustați în fildeș. Oasele au fost luate de la morții din *Cimetière des Innocents*[27] când pământul s-a umflat atât de mult din cauza numărului mare de trupuri, că acestea au pătruns în pivnițele caselor, otrăvind aerul cu vapori suficient de puternici pentru a ucide.

— A fost o noapte lungă, spun obosită. Trebuie să dormi.

— Da, murmură ea, cuibărindu-se în spatele meu.

Micul Gavroche apare de niciunde, în felul lui caracteristic, se așază lângă Ettie, își sprijină capul de ea și își strecoară mâinile minuscule în mantia ei.

Mă întorc pe partea cealaltă, închid ochii și încerc să mă gândesc la tot ce s-a întâmplat.

I-am vizitat pe Asasini și am supraviețuit. Le-am vizitat pe Fantome și l-am salvat pe Saint-Just. Am intrat prin efracție în *Châtelet* și l-am furat pe Lordul Morții. Am eliberat un membru al Ghildei Literelor. Am avut grijă ca Ettie să fie în siguranță. Sunt Pisica Neagră a Ghildei Hoților și acestea sunt lucrurile pe care le-am făcut. Nu mă voi gândi la nimic altceva. Nu o voi face.

13

Curtea Miracolului

Vocea lui Ettie mă trezește dintr-un somn profund:

— Nina!

Ca o Pisică adevărată, sar instinctiv în picioare, cu pumnalul în mână, înainte ca ochii să-mi fie complet deschiși.

Și Ettie stă în picioare, holbându-se la mine. Chicotește.

Clipesc și arunc o privire în jur. Sulf și oase – încă suntem în Sălile Morților. Cobor pumnalul.

— De cât timp dorm? întreb.

— Nu știu. Abia m-am trezit și eu.

În aer plutește miros de mâncare. Nu-mi amintesc ultima oară când am mâncat.

Lucrurile mi-au fost spălate și lăsate lângă mine după ce au fost împăturite. Le apuc în timp ce mă așez. Șperaclele, ghearele de cățărat, cutiuța metalică de chibrituri, frânghia și cârligele. Sunt goală fără ele. Le strecor în nenumăratele buzunare ale robei cenușii. Eșarfa lui Ettie este puțin umedă. De asemenea pun în buzunar și o cană de tablă pe care am furat-o din închisoare, cu emblema *Châtelet* imprimată în metal. Un cadou pentru Tomasis.

— Au lăsat astea.

Ettie arată înspre două castroane cu tocană maro. Îmi chiorăie stomacul. Iau unul, îl ridic la buze, sorb și înghit.

Ettie scoate din bolul ei bucățele de carne maro și le inspectează.

— Îți amintești când ne-au amenințat că ne vor azvârli în cazan? întreabă ea îngrijorată.

Râd:

— Dar tu îți amintești calul pe spinarea căruia a venit Orso noaptea trecută?

Fața lui Ettie devine ușor străvezie.

— Mai bine mâncați repede, spune o voce.

Loup stă la intrarea în peșteră și ține în mână o lumânare; lumina ei

pâlpâitoare îi aruncă umbre înfiorătoare pe chip și pe gaura unde ar trebui să îi fie nasul.

Iau și ultima înghițitură de tocană, pun castronul jos și mă șterg la gură cu mâneca.

În spatele lui Loup, este o adevărată paradă de lumini. Fantomele s-au pus în mișcare.

— Mănâncă mai repede, îi spun lui Ettie. E timpul să plecăm.

După ce își termină porția, o trag în picioare. Luăm două lumânări și ne strecurăm în marea Fantomelor în mișcare. Apele se despart și apare Orso, proaspăt înveșmântat într-o uriașă robă gri, cu chipul desfigurat mascat de un zâmbet strâmb. Îl duce pe Gavroche pe umeri. Are la gât un lanț de argint de care sunt agățate șase inele cu sigiliu. Fantomele nu obișnuiesc să poarte bijuterii sau orice altceva care sare în ochi, așa că m-am întrebat întotdeauna ce simbolizează inelele. Numărul lor a rămas același de când îl cunosc. Poate că au aparținut precedenților Lorzi ai Morții.

În jurul nostru, Fantomele murmură și saltă entuziasmate, trăgând una de cealaltă și țopăind ca niște cățeluși.

— Este timpul să plecăm, anunță Lordul Morții. Sunteți gata, micuților?

Acordul copiilor săi răsună în peșteră.

— Unde mergem? întreabă Ettie.

— La Curte, spune Orso și ne face semn să mergem lângă el.

Copiii Curții Miracolului se adună la intervale imprevizibile. Convocările la Curte sunt șoptite de Mesager la urechea fiecărui Lord. Aceștia transmit Chemarea mai departe copiilor Ghildelor prin intermediul Maeștrilor și așa vin Mizerabilii.

***

Morții arată ca un vierme cenușiu care șerpuiește prin catacombe și în sus, pe scări întunecate, către stradă. Ne strecurăm prin oraș până când ajungem la ruinele unui cartier atât de dărăpănat, încât chiar și cei mai săraci au fugit de mult. Când Fantomele pornesc în marș, locuitorii Parisului știu că trebuie să-și închidă ferestrele și ușile și să

nu privească afară, înspăimântați de ceea ce ar putea privi înapoi.

Intrările au împânzit tot cartierul. Printr-o gaură din zid sau o ușă stricată, Mizerabili se înghesuie, urcă și se cațără. Pisicile dansează pe acoperișuri și se leagănă de la un horn la altul, pe frânghii lungi. Asasinii preferă să folosească ferestrele și prin urmare, nimeni altcineva nu o mai face. În interior, clădirile se prăbușesc. Ettie are grijă pe unde calcă; dușumeaua este putredă și din cauza unui singur pas greșit ar putea să se prăbușească la etajul de dedesubt. În fața noastră, Orso se mișcă precum un spirit, alunecând pe coridoarele ponosite, a căror vopsea pică de pe ziduri.

— Bine ai venit la Curtea Miracolelor, îi șoptește Orso lui Ettie în pragul unei săli impresionante.

Curtea din această seară se desfășoară într-un teatru antic, abandonat de mult de Cei Care Umblă Ziua. Eleganța sa apusă este scoasă în evidență de lumina lumânărilor, acum reflectată de cristalele unui candelabru. Mizerabilii se revarsă înăuntru prin fiecare ușă, ținându-și lumânările în sus. Lumina strălucitoare este menită să aducă aminte Curții de întunericul îndelungat în care s-a născut.

Curtea este o colonie opulentă a crimei, locul de întâlnire al Vestitorilor Morții, Hoților, Mercenarilor și al Cerșetorilor, precum și un cuib de imigranți: longobarzi, evrei, romi, maghrebieni, corsicani, africani, manciurieni, beninezi, moguli. Toți venim la Curtea Miracolului ca egali. Curtea nu recunoaște nicio rasă, nicio religie, nicio legătură de căsătorie sau de sânge. Mizerabilii au un singur Tată, Lordul Ghildei lor; o singură familie, Ghilda lor; și o singură Lege.

În această seară, Mizerabilii vin cu duiumul, umplând sutele de scaune prăfuite înșirate la mezanin și în galeriile superioare. Muzica răsună din groapă, unde cineva cântă la un pian dezacordat. Râsete, conversații, murmure și șoapte.

Fantomele intră ultimele, inundând lent auditoriul. Ceilalți Mizerabili nu le acordă nicio atenție, începându-și veghea tăcută. Orso o prinde pe Ettie de mână, iar eu îi privesc fața pe măsură ce studiază scena încadrată de perdelele de catifea întunecată, pe fundalul căreia se întinde o pictură uriașă în ulei, care înfățișează o haită de lupi cutreierând o pădure străveche.

Candelabrele de deasupra scenei luminează o masă lungă, în jurul acesteia sunt nouă scaune, unul pentru fiecare dintre conducătorii Curții; opt sunt ocupate. La marginea scenei stau Maeștrii Ghildelor.

Orso iese din întuneric alături de noi și începe lunga procesiune spre scenă. Înghit în sec. Este împotriva Legii să te adresezi unui Lord de la Masa Cârmuirii fără să fi fost invitat, în timp ce-l urmez pe Orso ca și cum aș fi umbra lui, simt greutatea lucrului pe care urmează să-l facem.

Conversațiile se opresc. Numele lui Orso este rostit, apoi toată lumea tace. Mizerabilii își întind gâturile pentru a ne vedea fața mie și lui Ettie, dar continuăm să înaintăm cu capetele sus și cu o mare de Fantome în urma noastră.

Lorzii de la masă vorbesc între ei. Lady Corday este prima care ridică privirea. Undeva în spatele ei se află umbra lui Montparnasse.

Ochii vigilenți ai lui Tomasis mă zăresc, astfel că acesta ridică din sprâncene. Fără îndoială că și Thénardier pândește prin apropiere.

Așezat chiar în mijlocul mesei este Tigrul. Mi se ridică toate firele de păr de pe ceafă, iar degetele mi se încleștează în pumni. Orso a ajuns la scenă și urcă treptele cu noi în urma sa. Gavroche apare lângă Ettie și se agață de roba ei cenușie, ascunzând-o pe jumătate.

— *Nous sommes d'un sang,* spune Orso cu o înclinare ceremonioasă a capului.

Apoi ridică mâinile în semn de salut:

— Noroc la vânătoare!

Orso este păstrătorul cunoașterii pentru Curtea Miracolului, profesorul Legii. Când vorbește el, toată lumea ascultă.

Lorzii își înclină capul în semn de recunoaștere, răspunzându-i la salut în șoaptă. Cu o singură excepție: Tigrul. Ține gura strânsă, iar ochii săi galbeni nu părăsesc chipul lui Orso.

— Văd că ați început fără mine, comentează Lordul Morții când își ocupă locul. Ce păcat! Mă simt de parcă ați crezut că nu voi fi prezent.

Ocan Maloni, Lord al Ghildei Norocului, preia cuvântul:

— Orso, Lordul meu, am auzit că ai dispărut și nimeni nu a știut unde ești.

— Am auzit că nu te vei mai întoarce niciodată, adaugă Rime

Temam, Lord al Ghildei Mercenarilor, aruncând o privire piezișă Tigrului.

— Mă întreb unde ați auzit astfel de zvonuri răutăcioase, comentează Orso, aplecându-și bărbia.

— Cum ai evadat? întreabă Tigrul fără ocolișuri, trădând că știe deja unde a fost ținut Lordul Morții.

Orso zâmbește:

— Dragul meu Kaplan, sunt Tatăl Fantomelor. Nu sunt ca muritorii, plămădiți din carne și sânge. Nu există niciun loc din care să nu pot ieși.

— Minți precum Ysengrim, răbufnește Tigrul, scuipând pe podea.

— Și totuși iată-mă aici!

Deși zâmbește, ochii lui Orso sunt neînduplecați.

— Și dacă tot discutăm despre absența mea: știi, Kaplan, că ultima amintire înainte de a fi, ăăă, dus în altă parte, este cu cinci bărbați care m-au atacat, doi dintre ei având însemnul Ghildei Trupului?

— Mă acuzi că aș fi fost implicat în încarcerarea ta?

— Îți spun doar ce am văzut. Pui la îndoială cuvântul unui Lord?

Vocea lui Orso este ca oțelul.

Tigrul se schimonosește. Își încrucișează brațele și fluieră scurt. Maestrul său apare imediat lângă el. Lenoir vede cu un singur ochi: când a primit însemnul Ghildei, biciul Tigrului i-a lovit o singură dată fața. Lordul Trupului murmură ceva în urechea lui Lenoir, iar acesta încuviințează din cap și se îndepărtează în grabă. Câteva secunde mai târziu, doi Cerberi ai Trupului voinici urcă pe scenă.

— În genunchi, spune Tigrul.

Chipurile bărbaților se întunecă, dar se supun amândoi. Nimeni nu-l sfidează pe Lordul Kaplan. Lenoir îi înmânează un pistol. Tigrul îl ia și, fără să ezite, îl îndreaptă spre primul bărbat îngenuncheat. Cerberul Trupului abia are timp să ridice mâinile înainte ca pistolul să prindă glas: Kaplan îl împușcă direct în inimă. Tresar. Corpul bărbatului cade lent, într-un nor de praf de pușcă. Mă uit în altă parte când își coboară capul cel de-al doilea Cerber al Trupului. Știe că nu există nicio cale de scăpare. Nu mi-a plăcut niciodată să privesc pe cineva murind. O bătaie de inimă mai târziu, aud o nouă bufnitură

când lovește podeaua și cel de-al doilea cadavru.

— Doi bărbați care poartă însemnul Ghildei mele, îi spune Tigrul lui Orso. Consideră acuzația nefondată.

— Ești plin de respect și deferență, dragul meu Kaplan, zice Orso și face o plecăciune, în timp ce Lenoir târăște trupurile deoparte, apoi zâmbește. Dar destulă moarte și răzbunare pentru o seară! Mai bine sărbătorim această reuniune. Vreau să împărtășesc cu voi un moment de mare bucurie.

Lordul Morții o scoate pe Ettie din umbra sa și o îndeamnă grijuliu să înainteze.

Când o vede, Tigrul se ridică pe jumătate din scaun și se întoarce spre Thénardier, care s-a și materializat lângă Tomasis. Maestrul Fiarelor se holbează la mine, cu buzele curbate de furie.

— O nouă muritoare trece prin porțile celor vii și pășește în regatul morților, spune Orso.

Tigrul îi aruncă lui Thénardier o privire cu subînțeles.

Acesta din urmă face un pas în față, confuz și cu fața roșie:

— *Monseigneur* Orso, i se adresează cu o voce ca melasa. Se pare că le ai în grija ta atât pe copila ce mi-a fost dată în grijă, cât și pe fiica mea.

Orso se uită la el de parcă ar fi un vierme:

— Mi te adresezi fără invitație, Thénardier?

Tonul lui Orso este rece ca gheața.

— Ești doar un Maestru și nu ai niciun cuvânt de spus la Masa Cârmuirii.

Thénardier ezită, uitându-se pe furiș la Lordul Kaplan.

— Dar sunt copiii mei…

Mâna lui Orso coboară pe umărul meu:

— Ea este un copil al Hoților. Tomasis este Tatăl ei. Nu asta spune Legea?

Ce spune Legea? repetă Fantomele în spatele nostru, sute de voci stridente, până când întrebarea ricoșează din zid în zid, apoi îmi străbate întregul trup.

Ochii lui Tomasis mă sfredelesc. Îi înfrunt privirea cu hotărâre. Probabil că am intrat într-o mare încurcătură.

— Și ea a cerut însemnul Fantomelor, continuă Orso, punând o mână pe umărul lui Ettie. I se va oferi chiar în ilustra ta prezență.

Lordul Kaplan scoate un sunet de furie și se ridică brusc, îndreptând un deget spre Lordul Morții:

— Nu ai îndrăzni, urs bătrân ce ești! E a mea!

— A ta? Nu văd nicio urmă de bici pe pielea ei, fratele meu.

Mă uit la Thénardier. Are fața schimonosită și palidă.

— Prin urmare, este liberă și are o voce prin care poate cere să se alăture Morților. Nu asta spune Legea?

Asta spune Legea! Asta spune Legea! șoptesc Fantomele înnebunite.

Tigrul privește în jurul mesei, dar ceilalți conducători stau nemișcați. Sumbri. Tăcuți.

— Sfidezi Legea, Lordul meu? întreabă Orso cu răceală. Sau te gândești s-o schimbi după cum îți convine ție, așa cum ai făcut odinioară?

Zicând acestea, înclină capul și li se adresează celorlalți Lorzi de la Masa Cârmuirii.

— Cât de mult poate fi încălcată Legea înainte să se întoarcă împotriva noastră, distrugându-ne pe toți?

Lorzii par incomodați, cu excepția lui Corday. Ea pare doar puțin amuzată.

La cuvintele lui Orso, Tigrul se așază înapoi pe scaun, tremurând de mânie.

Lordul Morții se ridică în picioare și le întoarce ostentativ spatele semenilor săi. Se uită la spectatorii Curții Miracolului, care urmăresc totul cu atenție.

Apoi privirea i se fixează asupra lui Ettie:

— În această noapte, tu, Fată Care Umbli Ziua, vei muri și vei renaște printre Morți. În această noapte te alături Mizerabililor, oferindu-te să devii copil al Curții Miracolelor, ca fiică a Fantomelor.

Orso o întoarce pe Ettie cu fața spre el și o întreabă:

— Ești pregătită, copila mea?

Ettie mă privește confuză. Nu știe ce urmează. Ar fi trebuit să o avertizez, dar nu am vrut să o sperii. Adesea, frica intensifică durerea.

Dau din cap, încurajând-o să-și dea acordul.

— D-da.
— Ce fată bună!
Lordul Morții îi trage mantia cenușie de pe umăr și îi înclină capul, scoțând la vedere carnea moale de sub ureche. Loup se apropie: are în mână o tijă lungă de metal, care strălucește de la fierbințeală în diferite nuanțe de roșu.
— O să doară, o avertizează Orso.
Ettie se uită la mine, cu ochii măriți de frică. O iau de mână.
Tija fierbinte îi atinge pielea. Ea țipă și se leagănă pe picioare, iar eu simt un junghi amar de vinovăție în clipa în care o prind. Vreau să-i șoptesc *îmi pare rău*. Dar Curtea nu este un loc potrivit pentru compasiune. Loup îi îndepărtează metalul de pe piele, iar Ettie se prăbușește peste mine. O țin strâns în timp ce trupul îi este străbătut de convulsii rapide, ca și când ar fi pe cale să vomite. Îi imobilizez mâinile când încep să i se reverse lacrimile peste obraji și încearcă să-și zgârie gâtul, care probabil se simte ca și cum a luat foc. Ettie suspină în brațele mele.
Cântecul prinde glas, mai întâi în șoaptă, apoi din ce în ce mai tare, înălțându-se în jurul nostru.

Ne-am născut în întuneric, tu și cu mine, fratele meu,
Totul uitat, totul în mormânt,
Doar dinți și bâte, oțel și gheare,
Unul lângă altul și fără teamă.

Pe măsură ce se alătură și mai multe voci, cântecul răsună peste tot în sală, o mie de voci contopindu-se în una.

Suntem legați prin haită și Lege, tu și cu mine, sora mea,
Același sânge ne curge prin vene.
Când foamea, boala sau războiul te va lua,
Cântecul Morții în numele tău îl voi intona.

Suspinele lui Ettie s-au potolit. Din când în când, tremură de durere.
— Nu mai plânge, draga mea. Știu că doare, dar acum nu-i

momentul pentru lacrimi. O mare bucurie urmează după durere, îi spune Orso, dând din cap spre mine.

O ajut pe Ettie să coboare de pe scenă, refuzând să-i întâlnesc privirea lui Thénardier. Orso se așază pe trepte. Fantomele se înghesuie în jurul lui ca niște umbre. Îmi fac loc și mie, iar eu mă cuibăresc printre ele, în timp ce gânguresc despre însemnul lui Ettie. Aceasta își pune capul în poala mea, iar eu îi mângâi buclele blonde.

Tremură. Sau poate că eu o fac. Nu-mi mai dau seama.

14

Mâna Maestrului

Tigrul este palid și încordat. După ce ultimele note se sting, o tăcere deplină învăluie Curtea. Toți sunt cu ochii pe Orso. Lordul Morții zâmbește larg și ridică mâinile:

— Ei bine, ăsta e un eveniment sumbru. Am crezut că sărbătorim întoarcerea mea!

Muzica prinde glas. O mulțime de Fantome, Cartofori și Hoți încep să cânte, acompaniați de un pian.

Loup apare lângă Orso cu un pocal de vin. Toată lumea începe să râdă și să vorbească. Hienele coboară de pe stinghii și își găsesc parteneri reticenți, pe care îi învârt în dansurile lor violente.

Ettie se uită în sus la mine. Nu mai tremură:

— Acum sunt în siguranță, nu-i așa?

— Da, spun eu. Acum nu te mai pot răni.

Ceea ce teoretic este adevărat – Legea o protejează. Dar Tigrul o urmărește pe Ettie cu ochi flămânzi și hotărâți. N-a fost niciodată recunoscut pentru respectarea Legii.

Tomasis îmi surprinde privirea. Îmi dau seama că vrea să-mi vorbească după modul subtil în care își înalță capul. Mă furișez de lângă Ettie și mă îndrept spre el, cu capul plecat reverențios. Lordul Hoților și-l înclină într-o parte, studiindu-mi fața cu ochi curioși. Colierele îi sclipesc, captând lumina pâlpâitoare a lumânărilor.

Când vorbește, are vocea suficient de joasă pentru ca numai urechile mele să audă ce are de spus:

— Dreptatea este un foc care îți arde dezlănțuit în oase. Legea îți atârnă deasupra inimii ca o povară.

Tomasis întinde o mână tăbăcită și mă atinge ușor pe o parte a feței cu un deget, urmărind linia obrazului și a gâtului, oprindu-se la tatuajul Ghildei ce stă ascuns în spatele urechii.

— La vremea ta, vei fi o adevărată Lady a Ghildei Hoților.

Tresar, ca și când m-aș feri de cuvintele lui.

Nu vreau să fiu o Lady. Tomasis este Lordul Ghildei mele, Tatăl meu în Curtea Miracolului. Să consideri altceva ar fi o blasfemie.

— Nu voi fi mereu prin preajmă, Pisicuță, spune el, de parcă mi-ar citi gândurile.

Amuzamentul îi sclipește în ochi în timp ce-mi urmărește expresia.

Nici măcar nu mă pot gândi la însemnătatea cuvintelor lui. O lume fără Tomasis ar fi de neconceput. Cum aș putea să-l privesc vreodată învins de vârstă sau de boală? Cum aș putea privi alte mâini scoțându-i bijuteriile din jurul gâtului și purtându-le pe propria piele, ca Lord al Ghildei Hoților? Eu n-aș putea niciodată s-o fac.

— Un Lord al unei Ghilde face orice trebuie pentru a-și proteja copiii, spune Tomasis cu blândețe. Dar un Lord al unei Ghilde își alege cu înțelepciune și dușmanii.

Îi aruncă o privire Tigrului, care stă în continuare încordat la Masa Cârmuirii, cu ochii pe Orso și pe Ettie.

— Există lucruri de care nici măcar eu nu te pot proteja.

Își întinde mâna, iar eu o iau și o sărut pe articulațiile mari. Pe urmă scot cana de tablă pe care am „salvat-o" din *Châtelet* și i-o ofer. Se încruntă, ia bucata de tablă și ridică o sprânceană înspre mine în timp ce o întoarce ca s-o inspecteze. Apoi vede cuvintele imprimate în partea inferioară:

LE GRAND CHÂTELET.

Și râde.

Privim dansurile până târziu în noapte. Muzicienii interpretează cele mai iubite dintre cântecele noastre și toate Ghildele încep să cânte la unison, iar eu refuz cu fermitate să-i explic versurile lui Ettie. Încerc să potolesc agitația lăuntrică. Încerc să nu mă gândesc la ce se va întâmpla mâine. Aici sunt înconjurată de frații mei. Ziua de mâine își poate purta și singură de grijă.

Pe tot parcursul nopții, tot soiul de cunoscuți dau din cap spre mine, semn că îmi recunosc reușita. Gentilomul George își scoate pălăria și se oferă să mă învețe câteva dintre dansurile nobililor. Încerc să-mi controlez bătăile nebunești ale inimii: una dintre *Merveilles* ale Curții

Miracolului tocmai a binevoit să-mi vorbească. Femi cere să știe cum am făcut-o, în timp ce în jurul nostru toată sala pare să zumzăie despre faptul că cea mai tânără Pisică a Ghildei Hoților l-a scos pe Lordul Morții din *Châtelet*. Mă prefac că nu-i pot auzi și nu vreau să mă fălesc prea mult, dar mândria pe care o simt este pur și simplu amețitoare. Renumele sunt ca laptele și mierea pentru Mizerabili. Îmi înăbuș dorința de a trage un ochi în umbrele lungi, unde un anumit Maestru al Cuțitelor ar putea sta la pândă. Mă străduiesc din răsputeri să nu-mi pese ce ar putea gândi acum.

Vinul este dat de la unul la altul; un pocal ajunge la noi de la Loup. Îl ridicăm și îl închinăm cu ajutorul cuvintelor de băut ale Curții: „Haideți, frați și surori, să uităm!" Vinul este atât de tare încât mă lovește precum un val, iar amețeala și căldura mă cuprind din cap până în degetele de la picioare. Ettie ia o înghițitură și tușește.

— Te vei obișnui, chicotesc.

Ettie este în siguranță acum. Atât cât se poate. Însă chipul lui Thénardier a fost o amenințare a furiei Iar când bea, are un temperament agresiv și irațional; îl mănâncă pumnii să lovească ceva. Pe cineva. Așa că beau mult pentru a-mi oferi curaj, pentru a mă oțeli.

Cu câteva ore înainte de răsărit, ritmul muzicii se tempereează, iar cântăreții trec la balade și melodii tragice de dragoste. Râsetele și entuziasmul Mizerabililor au însuflețit complet sala. Orso se ridică din locul pe care s-a cocoțat, iar Fantomele se ridică odată cu el. Eu o ajut și pe Ettie să stea în picioare.

— E timpul să plecăm, micuțo, o anunță Orso.

Părăsim împreună teatrul, trecând din nou prin casele vechi și dărăpănate. Eu mă opresc, dar Ettie mai face câțiva pași înainte să observe că nu mai sunt lângă ea. Se întoarce, confuză.

— Haide, îmi spune.

— Nu pot, îi răspund cât pot de blând.

— Ce vrei să spui?

Vede expresia hotărâtă de pe fața mea, iar buzele îi tremură:

— Nu mă poți lăsa, Nina!

Vocea lui Ettie este pierdută și îngrozită. Le aruncă o privire Fantomelor.

— Nu mă poți lăsa cu ele!

Nu am de ales; este mai în siguranță cu ele.

— Nina, continuă ea.

O iau de mână:

— E doar pentru o vreme.

— Nina, nu pleca… Rămâi cu mine, rămâi cu noi!

— Sunt o Hoață, îi spun. Nu o Fantomă.

— Ai spus că n-noi avem grijă una de cealaltă!

Vorbele ei sunt tăioase, ca o palmă peste față.

— Ettie… dau eu să zic, dar îmi dă peste mână și se îndepărtează:

— Ești o mincinoasă!

Lacrimile îi curg pe obraji.

— Ești la fel ca *maman*! Și ea a spus că se va întoarce și nu a mai făcut-o. M-a lăsat aici, cu tine, continuă Ettie, toată frica și furia revărsându-se din ea. Și acum mă părăsești și tu.

— Mă voi întoarce, promit.

Este o promisiune pe care nu o pot respecta.

Ettie nu vrea să mă ia de mână. Nici măcar nu vrea să se uite la mine. Se îndepărtează, înconjurată de umbrele cenușii ale Fantomelor, dar îi pot vedea expresia. În acest moment, mă urăște.

Ura e un lucru bun. Înseamnă că încă este în viață.

Merg singură pe strada înghețată; departe de Fantomele care mă privesc distanțându-mă; departe de Ettie, care nu o face.

Mă duc să înfrunt ceea ce mă așteaptă.

Trebuie să fii curajoasă, mi-a spus Azelma.

Îmi îndrept umerii și mă prefac că nu mi-e frică.

***

Câteva minute mai târziu, umbrele se încețoșează în fața mea.

— Ce vrei? întreb, încercând să-mi liniștesc vocea.

Montparnasse înclină capul, iar eu îmi suprim dorința de a tremura.

Este greu de crezut că, în urmă cu câteva zile, mi-ar fi fost frică de el. Acum nu mai simt decât o anticipare apatică. Este mai ușor să înfrunți ceea ce urmează dacă nu te gândești la acel lucru. Am avut o

viață întreagă la dispoziție pentru a învăța asta.

— În seara aceasta ai făcut un serviciu Vestitorilor Morții. Lady Corday este – face o pauză și caută cuvântul potrivit – fericită.

Sună straniu venind de la el. Mi-e greu să mi-o imaginez pe Corday exprimând orice emoție, îndeosebi fericire.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de asta.

Îmi oferă mânerul unui pumnal – pumnalul lui. Cel cu care se joacă tot timpul, într-o manieră amenințătoare. Unul dintre pumnalele cu mânere de fildeș pe care Asasinii le poartă cu ei până la moarte. Nu am auzit niciodată de un Asasin care să-și ofere pumnalul altcuiva.

Sunt uimită, recunoscând onoarea acestui dar.

— Am mai multe, iar tu se pare că ai dușmani.

Iau pumnalul; este ușor. Lama este ascuțită și are un aspect terifiant. Mânerul de fildeș este forjat cu cranii și filigran.

Dar nu mă va proteja, nu de data aceasta.

Maestrul Cuțitelor se uită la mine, iar ochii lui îmi cercetează fața în căutarea vreunui semn. Într-un moment de nebunie, mă gândesc să-i cer să rămână cu mine. Știe ce urmează să se întâmple?

Știe, altfel nu mi-ar fi dat pumnalul.

Dar nu se poate implica; el este Asasin, iar eu sunt Hoață, deci nu are voie să intervină. Așa că îmi dăruiește o armă ca să mă apăr.

— Îți mulțumesc, spun.

Pentru că nu știu ce altceva să fac, continui să merg. Lăsându-l în urmă.

Mă gândesc la pumnalul incrustat în fildeș. Mă gândesc la Ettie.

Soarele răsare în fața mea. Primele raze spulberă întunericul. Noi, Mizerabilii, suntem creaturi ale nopții. Și această noapte este pe sfârșite. Ridic capul și fluier Cântecul Dimineții.

O altă voce mi se alătură.

— Îți faci noi prieteni? zice Femi, apărând lângă mine. De parcă actualii nu ar fi suficient de problematici.

Zâmbesc:

— Nu trebuie să vii cu mine.

Femi încuviințează din cap, dar continuă să meargă agale alături de mine. Își amintește o promisiune pe care i-a făcut-o cuiva cu mult

timp în urmă. Promisiunea că va avea grijă de mine. Mă bucur că este aici.

Ne așteaptă în capătul unei alei lăturalnice. Chipul lui Thénardier este o mască hidoasă a violenței. Este beat și însoțit de patru membri ai Ghildei Trupului.

— Nina, îmi șoptește Femi, putem fugi.

Mi-l amintesc spunând exact aceleași cuvinte acum multă vreme, când eram un copil. Nici atunci nu a funcționat.

— Sunt sânge din sângele lui. Este Maestrul Ghildei mele. Cât timp mă pot ascunde de el?

Femi se uită la mine ca și cum s-ar uita la Azelma. Știe toate cuvintele pe care nu le rostesc. Dacă Thénardier își varsă furia asupra mea, s-ar putea să nu o rănească pe Ettie. Evident că e interzis să facă asta, dar, după felul în care se leagănă, aș spune că acum nu-i mai pasă de reguli.

— Ia te uită! Nu cumva este mica mea *chienne*[28]?

Thénardier întinde mâna și mă înșfacă, izbindu-mă cu spatele de un zid. Simt cum îmi pocnesc coastele și cum mi se golesc plămânii de aer și amețesc.

— Știi câți bani am pierdut din cauza ta? întreabă el.

Îi simt respirația acră, care duhnește a vin, și o mie de amintiri îmi răvășesc mintea. Cuvinte încețoșate, o furie arzătoare, o sută de vânătăi, o duzină de oase rupte. Azelma implorându-l să se oprească.

— Faptul că mă bați nu o va aduce înapoi. Acum se află sub protecția lui Orso, spun eu scrâșnind din dinți.

— Ai dreptate. Nu o va aduce înapoi, dar îmi va oferi o mare satisfacție.

Mă azvârle cât colo și, când cad, mă lovesc cu capul de piatra rece.

— Thénardier! țipă Femi. Tomasis nu va fi fericit dacă îi rănești cea mai bună Pisică.

Mesagerul sare în fața lui Thénardier, care îl dă la o parte cu brutalitate.

— Tomasis poate să se ducă la Ysengrim!

Insultarea lui Tomasis în fața lui Femi este o greșeală, dar Thénardier e mult prea beat ca să-i mai pese.

— Aduce de zece ori mai mult decât ai făcut-o tu vreodată, Thénardier. Gândește-te la asta! Dacă îi rănești picioarele sau mâinile și nu-i mai poate aduce lui Tomasis partea ei, ce crezi că va spune Lordul Hoților?

Thénardier zâmbește:

— Ah, dar nu voi fi *eu* cel care o va răni, spune el.

Pocnește din degete și Cerberii Trupului vin mai aproape.

Dacă e să mă omoare cineva, aș vrea mai întâi să împart câteva lovituri. Aș vrea să mor luptând. Dar, dacă mă lupt aici, dacă dau un pumn, Thénardier se va răzbuna pe Ettie. Va aștepta răbdător până când va putea pune mâna pe ea, apoi îi va arăta ceva din furia lui. Un astfel de om este Maestrul Fiarelor.

— Thénardier! îl avertizează Femi cu vocea ridicată.

— Nu eu i-am trimis.

Maestrul Fiarelor face un pas în spate pentru a privi mai bine scena, cu un licăr diabolic în ochi.

— Consideră-mă doar mesagerul, spune el, râzând de furia pe care Femi cu greu și-o ține în frâu.

— Acum ești lacheul Tigrului, Thénardier? Asta se va sfârși rău pentru tine!

Thénardier mă privește lung și intens printre trupurile mătăhăloase ale Cerberilor Trupului.

— Ah, Zmeule, mi-ar plăcea să intervin, dar mă cunoști, zice Thénardier cu un rânjet vicios, care îi lasă la vedere dinții de aur. Întotdeauna susțin partea câștigătoare.

Mă sprijin de zid și mă împing cu greu în picioare și-n timpul ăsta cei doi Cerberi ai Trupului mă înconjoară ca niște șacali.

După ce vine prima lovitură, cad fără să apuc măcar să-mi folosesc mâinile pentru a mă proteja.

Simt un gust metalic în gură. Zgârii cu unghiile pământul rece și umed, pe măsură ce durerea îmi șuieră în urechi. Cel mai ușor este să nu gândești. Cel mai ușor este să te închizi în tine.

Simt bătăile inimii Mamei mele Orașul și murmur cuvintele copilărie mele, cuvinte pe care obișnuiam să le spun ca pe o rugăciune, cu fața lipită de podelele lipicioase, pătate de vin.

E în regulă; e doar durere. Se va termina în curând.

— Pentru *numele lui Rennart,* e fiica ta! imploră Femi.

Furia țipă prin mine, alimentată de durere. Aș putea să termin mai repede cu asta. Ridic capul.

Nu ar trebui s-o spun, dar o fac:

— Nu voi fi niciodată fiica lui! Sunt un copil al Ghildei Hoților. Tomasis este tatăl meu!

Thénardier râde.

O cizmă coboară și îmi lovește fața, iar lumea este absorbită de întuneric.

Mă scufund în vise confuze în care Ettie țipă într-un loc îndepărtat, iar Femi se ceartă cu cineva. Apoi vin senzația că sunt ridicată în aer și o voce ca șoapta unui vânt rece:

— Nu muri, Pisicuță.

***

Timpul este o enigmă, perioade lungi de tăcere și întuneric. Zile, ore sau săptămâni, nu mai percep trecerea lui.

Uneori, Ettie este lângă mine, iar vocea ei înseamnă suspine mici și gâtuite. Alteori am impresia că Gavroche mă urmărește cu atenție, cu ochii lui întunecați și inexpresivi.

Uneori sunt momente de o claritate uimitoare, durerea înlănțuindu-mi trupul pe măsură ce fiecare detaliu se conturează limpede și luminos.

Uneori simt agitație când Fantomele se pun în mișcare, aducând alifii urât mirositoare, arzând diverse lucruri, fierbând apă în cuve mari, din care ies aburi, schimbând bandaje, oferind pături.

Uneori mai sunt fâșâiala unei mantii aproape negre, licărirea unei lame de argint și insinuarea de răceală și moarte.

Mult mai târziu, când sunt trează, primesc o cutie. Este neagră și are o panglică înfășurată împrejur, pe care scrie *Pour la Chatte Noire*[29].

— Tomasis a trimis-o, îmi spune Maestrul Cuțitelor cu o voce de gheață. Împreună cu complimentele sale.

Va fi mai bună decât leacul dezgustător pe care îl aduce de obicei

Montparnasse. Preparat de Oamenii Otrăvurilor, un cadou de la Col-Blanche menit să vindece, dar care, din nefericire, îmi arde gâtul. Din moment ce încă nu am murit, presupun că Maestrul Otrăvurilor nu încearcă să mă ucidă.

Ettie desface panglica, ridică ușor capacul cutiei și aproape că o scapă.

Înăuntru este o mână. Oasele ies din încheietură, sângele este coagulat la baza ciotului. Articulațiile degetelor sunt păroase și împodobite cu inele pe care le recunosc imediat, pentru că mi-au însemnat de prea multe ori fața.

Thénardier.

Este o declarație a lui Tomasis către Curtea Miracolului. A proclamat cu carne, sânge și os că sunt un copil al Ghildei Hoților. Că el este acum Tatăl meu și că mă aflu sub protecția lui; că oricine mă rănește îl lovește de fapt pe el și că va fi pedepsit. Chiar dacă acea persoană este Maestrul său de Bestii.

În adâncul letargiei induse de durere zâmbesc.

Uneori, vocea hodorogită a lui Orso, în timp ce le împărtășește copiilor săi povești despre șoareci într-un regat al pisicilor, despre păsări fermecate și șerpi violenți, răsună prin peștera uriașă și se strecoară până în mica mea grotă. Dacă deschid ochii, pot distinge o fâșie din peștera principală, Sălile Morților. Fantome adormite zac îngrămădite unele peste celelalte, formând munți cenușii: Morții, dormind în cavoul lor împodobit cu oase, mult sub străzile orașului. Sforăituri și șoapte joase însuflețesc peșterile, un cântec de leagăn trist și neobișnuit, care îmi atinge pe furiș inima grea.

Ettie este unul dintre ei acum.

Este în siguranță.

Chiar și așa, chipul Tigrului îmi trece fulgerător prin minte, cu privirea lui obsesivă, rătăcitoare, atât de hotărâtă și de flămândă.

Nu poate să ajungă la ea în Sălile Morților.

Este în siguranță.

Deocamdată.

Închid ochii. Nu îi deschid câteva zile.

PARTEA III

Prețul pâinii

O, tu cel orb și nesăbuit!
Ai dezlegat picioarele Morții, iar el te va urma până când vei muri.
— Cartea junglei

POVESTEA CELOR ȘASE ȘORICEI *DIN* POVEȘTILE CURȚII MIRACOLULUI, *DE LORDUL MORȚII*

II était une fois… A fost odată o țară atât de plină până la refuz de șoareci, încât s-au răspândit în fiecare oraș și cetate.

Erau șoricei ocupați, care cultivau grâne și construiau toate lucrurile frumoase din oraș, de la drumuri strălucitoare la case minunate.

În inima țării lor se afla un regat al pisicilor. Într-adevăr, pisicile erau puține la număr, dar aveau cea mai mătăsoasă blană și pășeau cu cea mai mare grație și bineînțeles că știau că ar trebui să conducă întregul ținut.

Așa că au luat totul, lăsându-le șoarecilor doar puțin și, uneori, absolut nimic. Pentru că pământul le aparținea acum pisicilor. Și casele și străzile construite de șoareci le aparțineau tot pisicilor. I-au trimis chiar să și lupte în numele lor.

Șoarecii erau flămânzi și săraci. Lipsa pâinii le ucidea copii și, deși pâine era, pisicile o aveau pe toată; țineau ospețe îmbelșugate la care beau și mâncau până când nu mai puteau înghiți nici un singur dumicat. Păstrau orice le rămânea în caz că aveau nevoie mai târziu, dar și pentru că nu le plăcea să împartă.

Totuși erau șase șoricei curajoși care se gândeau: de ce mor copiii noștri de foame când există mâncare pe care am procurat-o singuri? Mai întâi au vorbit între ei, apoi cu alți șoareci. Au spus adevărul despre ceea ce e bine, ceea ce e corect și ceea ce e drept. Și peste tot în țară, șoarecii au ascultat. Și cei care au ascultat i-au rugat să discute cu pisicile de dragul copiilor

înfometați.

Cei șase șoricei au întrebat pisicile dacă pot primi o cantitate mică de pâine. Pisicile au spus că nu existau bani pentru pâine din cauza războiului. Dar șoarecii știau că asta era o minciună, pentru că ei înșiși cultivaseră grânele și luptaseră în bătălii și știau câtă pâine ar fi trebuit să fie. O furie puternică a crescut înăuntrul lor.

Într-o noapte, cei șase au condus fiecare șoarece din țară la palatul pisicilor. Și, în timp ce acestea dormeau, cei șase șoricei le-au poruncit tovarășilor de suferință să lege labele pisicilor, atât pe cele din față, cât și pe cele din spate. Și au dus până la ultima pisică într-un loc în care acestea urmau să răspundă sincer pentru necazurile cumplite pe care le provocasem șoarecilor.

Odată trezite, pisicile s-au supărat. Iar când cei șase șoareci curajoși au cerut răspunsuri, au refuzat să le ofere. Nu aveau nici frică de șoareci, nici lacrimi pentru suferința lor.

Șoarecii au decis că nu mai aveau nevoie de pisici în țară. Urmau să creeze una nouă, iar copiii lor nu aveau să mai fie flămânzi și însetați sau să moară. Așa că au construit un eșafod și au făcut ștreanguri pentru gâturile pisicilor.

Când au văzut eșafodul, acestea au mieunat atât de tare, încât au fost auzite de suratele lor din alte țări. S-a ivit o armată înverșunată de feline, luându-i prin surprindere pe șoareci și preluând conducerea orașului. Au ars totul în calea lor, au eliberat pisicile din ștreanguri și au ucis o treime dintre șoareci din răzbunare, iar o altă o treime, din plăcere.

În final, i-au luat pe cei șase șoricei curajoși ale căror întrebări înflăcăraseră întreaga țară și le-au chemat toți semenii rămași în viață pentru a fi martori. Apoi i-au spânzurat pe cei șase în fața tuturor fraților lor, pentru a-i învăța ce este teama.

Legenda spune că unul dintre cei șase a supraviețuit, un șoarece născut fără coadă. În confuzia creată, când șoarecii și-au dat seama că pisicile urmau să vină, unul tânăr și îndrăzneț a zis:

— Dacă mor toți șase, vom uita adevărul pe care l-au rostit. Vom uita că odată am fost curajoși. Lasă-mă să-ți iau locul, frate. Voi muri cu ștreangul de gât pentru tine, iar tu vei trăi cu numele meu.

— Cum poți muri cu ștreangul la gât pentru mine? a întrebat cel de-al șaselea șoarece. Pentru că nu am coadă, sunt cunoscut de toți.

Dar șoricelul îndrăzneț și-a tăiat propria coadă și i-a luat locul celui de-al

șaselea șoarece.

Iar pisicile, care nu puteau deosebi un șoarece de altul, l-au prins pe cel tânăr și îndrăzneț și au spus:

— Iată-l! Acesta e!

L-au spânzurat dimpreună cu frații săi și toți șoarecii martori la execuție au fost înfricoșați, iar din acea zi, o tăcere adâncă a cuprins întreaga țară.

Dar se spune că, uneori, dacă asculți glasul vântului, încă poți auzi o voce care șoptește despre ceea ce e bine, ceea ce e corect și ceea ce e drept. Și că undeva, în sălbăticie, încă mai trăiește un șoarece fără coadă.

15

Fântâna

Au trecut două luni de când am primit mâna lui Thénardier. Și o lună de când pot merge din nou normal după bătaie.

Între timp, Moartea Nesfârșită a început să bântuie orașul, luându-i pe cei mai slabi: pe cei bătrâni, pe cei fragili și pe cei tineri. Pe străzi, trupurile sunt stivuite până la înălțimi nefirești. Cel mai bine este să nu le privești prea mult. Mai ales pe cele care încă se mișcă; familiile disperate și-au scos bolnavii pe stradă ca să-și dea ultima răsuflare, nemairezistând să-i vadă încătușați de suferință.

Este o perioadă nefastă; fie trăim, fie murim.

Morții sunt întinși în piața Fouché, așteptând să fie luați cu cărutul de ciocli și ținându-i la distanță pe Cei Care Umblă Ziua. Acolo o găsesc pe Ettie, așezată turcește pe pământ, îmbrăcată în robele ei cenușii. Loup caută prin buzunarele unui cadavru din apropiere.

— Ăsta e un truc al Câinilor, îi spun lui Loup.

Fantomele nu prea obișnuiesc să fure, cu atât mai puțin de la cadavre; în definitiv, sunt înrudite cu morții.

— Caut mâncare, răspunde el și se întoarce să-i arunce o privire lui Ettie.

Ea stă cu spatele la noi. Acum Loup merge peste tot cu ea; a devenit ochii lui Orso, mereu vigilenți în căutarea Tigrului.

— Este cineva aici care nu mai poate rezista mult, zice arătând spre Ettie.

Nu este niciodată suficientă mâncare, iar acum au trecut câteva săptămâni de când nu mai avem nici pâine sau grâu – desigur, asta dacă nu faci parte din rândul nobilimii. Poliția patrulează în fața brutăriilor orașului pentru a preveni revoltele. Ștrengari înfometați se furișează în casa săracilor din Hotel-Dieu[30], dispuși să-și riște viața între zidurile sale infestate pentru o îmbucătură de terci. Cei Care Umblă Ziua au decretat zile de post și de smerenie. Scot moaștele

Sfintei Geneviève[31] și le plimbă prin oraș. Procesiunea are loc zilnic între Notre-Dame și Tuileries, condusă de pocăiți desculți din ale căror răni picură sânge, semne ale flagelărilor.

Ghildele nu au timp pentru astfel de superstiții străvechi. Dar și noi suntem incapabili să ne hrănim frații și surorile. Toate bogățiile Curții sunt lipsite de valoare dacă nu există grâne de cumpărat. Am stomacul complet gol și chinuit de o foame constantă.

Ettie nu este la fel de rezistentă ca mine și ca Loup, nu la fel de obișnuită să-și simtă stomacul cum se micșorează treptat, pregătindu-se pentru o foamete îndelungată. Am încercat din răsputeri să fur cât mai multă mâncare, dar de la bătaie nu mai sunt la fel de puternică, iar foamea mă slăbește și mai mult. În plus, tot ce reușesc să fac rost pentru Ettie ajunge să fie împărțit cu cel puțin alte zece Fantome, pentru că ea nu suportă să le vadă înfometate.

Loup se uită pe furiș la ea, ca să se asigure că nu ascultă, și-mi spune în șoaptă:

— Este urmărită.

Mă uit panicată spre colțurile întunecate ale clădirilor.

Există o Fantomă pe fiecare stradă situată între piața Fouché și porțile orașului. Fantomele sunt pretutindeni și văd totul. Dacă Loup spune că Ettie este urmărită, îl cred.

— Un copil al Curții? întreb, gândindu-mă cu frică la Thénardier sau la Tigru.

— Nu, răspunde Loup.

Încerc să scap de teama care mă roade pe dinăuntru. Fluier prelung și Ettie se întoarce spre mine; mă bucur că a început să învețe câteva dintre Chemările Măiestre.

— Nina! mă întâmpină ea, dar este lentă și abia se ține pe picioare, cu ochii adânciți în orbite.

O iau de braț și nu simt între degete nimic mai mult decât un os.

— Ai adus ceva de mâncare? mă întreabă cu speranță.

Dau din cap în semn că „nu”.

Îi cade fața.

— Cazanul este gol de zile întregi. Gavroche nici nu se mai ridică. Abia dacă bea puțină apă.

Tipic pentru Ettie. Moare de foame și se gândește doar la Gavroche.

Mă uit iute la Loup. Acesta dă sobru din cap; cei mici mor întotdeauna primii.

— Câte ați pierdut? îl întreb încetișor.

— Zece până acum.

Zece Fantome moarte de foame. Până la urmă, poate că voi intona Cântecul Morții.

— Va trece.

Va trece. Dar dacă vom supraviețui sau nu, asta este o altă poveste.

— Doare? întreabă Ettie. Să mori de foame?

— Dacă este vorba doar despre foame, răspunde Loup, scotocind prin buzunarele unui mort, atunci de ce vin doctorii ciumei?

Gropile de ciumă au fost redeschise, iar căruțurile se hurducăie pe străzi, împinse de bărbați care poartă măști cu cioc de pasăre și care strigă în drumul lor la cetățeni să-și scoată morții. Sunt atât de mulți bolnavi, că până și doctorii ciumei, acele păsări ale morții, sunt copleșiți.

— Vă spun eu, este și foamete și boală, spune Loup.

Nu a găsit nimic prin buzunare, așa că împinge cadavrul într-o parte, rostogolindu-l ca să poată trece la următorul.

Ettie tremură, deși nu se simte nicio adiere.

— Hai să mergem să luăm apă, îi propun. Fântâna nu este departe.

Îmi strecor brațul pe sub al ei, ca să-i susțin greutatea.

Ettie se sprijină de mine și îi zâmbește Maestrului Fantomelor:

— Îți voi aduce apă, Loup al meu.

El încuviințează din cap, scoate un burduf de sub mantie și îl aruncă spre ea. Îl prind eu, pentru că Ettie nici măcar nu-și ridică mâinile.

Mi se strânge inima. E prea slăbită; nu va supraviețui. Și nu pot face nimic ca să o ajut.

***

Fontaine du Diable[32] este o învălmășeală de poslanici, furnizori de rachiu, lustragii și vânzători de chibrituri cu picioarele și ochii goi. Un băiat scheletic dansează pentru mărunțiș, acompaniat de maimuța lui

cu o șapcă albastră, care cântă lângă el la o flașnetă micuță. Ettie aplaudă de încântare și mă imploră s-o las să se uite. Zona este atât de aglomerată, încât abia îl poate vedea pe dansator. Dar o las să se distreze câteva minute, cât timp inspectez împrejurimile.

Nu sunt un Câine obișnuit cu activitățile din timpul zilei. Îmbulzeala mă neliniștește; lumina soarelui mă orbește. Poate că de vină este Loup, care mi-a spus că Ettie este urmărită, dar sunt agitată și nervoasă.

Apare de nicăieri. Acum nu-i nimeni și-n secunda doi este lângă ea: un gentilom de culoare, cu umerii foarte lați, purtând un joben maro, de catifea. O urmărește cum se înalță pe vârfurile picioarelor, încercând să vadă ceva prin aglomerație, și schițează un zâmbet indulgent. Într-o singură secundă, întrezăresc un milion de detalii: zâmbetul, care i se lățește până în colțurile ochilor, cizmele lucioase, paltonul verde-măsliniu și capătul unui rozariu din argint, incrustat cu rubine, care îi iese din buzunar. Modul în care se joacă tensionat cu mâneca, un tic nervos inconștient.

Ar putea fi el urmăritorul? Privirea lui întunecată nu-mi este pe plac, pentru că pare să pună ceva la cale. Fiecare mușchi din trup mi se încordează și pun mâna pe pumnal. Gentilomul face o mișcare bruscă, ridicând-o pe Ettie cu brațele lui puternice, de parcă ar fi un fulg. O înalță și mai sus, dar îngheață când simte marginea ascuțită a pumnalului lipită de stomac.

O așază pe umeri ca să poată vedea mai bine scena, iar ea, fără să-și dea seama de ce se desfășoară mai jos, râde încântată.

Privirile noastre se întrepătrund, iar gentilomul, ce-i al lui e-al lui, nici nu clipește.

Îmi arăt dinții.

— Pune-o jos, îi poruncesc.

— Iartă-mă, Pisicuță, îmi spune el cu o voce calmă și profundă.

De unde știe că sunt Pisică? Nu recunosc chipul gentilomului, însă el îmi cunoaște Ghilda. O coboară ușor pe Ettie de pe umeri.

— Oh, Nina! Maimuțica e adorabilă! îmi zice ea.

O iau cu putere de braț și o îndepărtez de bărbat, apoi ascund pumnalul. Îl fixez cu privirea, iar gentilomul ridică încet o mână, cu

palma în sus, ca să arate că nu are nicio armă asupra lui. Văd o cicatrice; arată ca și cum cineva l-a înjunghiat intenționat. Semnul unui jurământ de os.

— Același sânge ne curge prin vene, șoptește el.

Ochii mi se măresc. Înclină subtil capul, schițând un gest prin care-mi transmite că vrea să vorbim. Mă uit scurt la Ettie și, când ridic privirea, nu văd altceva în afară de o masă de oameni. Apoi îl zăresc, e deja în mișcare și înghițit de gloată.

Mulțimea este ca un ocean, vastă și agitată. Nu-mi iau ochii de la gentilom și îmbrâncesc un șlefuitor de cuțite care ascute un satâr, apoi trec pe lângă un negustor de bastoane care flutură bice, cravașe și toiege sub nasul oricui este interesat. În fața noastră, jobenul maro de catifea se fâțâie în sus și-n jos.

Ne cufundăm într-o mulțime strânsă în jurul fântânii. Dacă nu pot mânca, oamenii pot măcar să-și umple burțile cu apă. Nu se respectă nicio ordine. Trecem pe lângă niște cameriste sărace și câțiva băieți ajutor de bucătar. Mă opresc în spatele unui servitor care poartă o haină fină de catifea; veșmintele lui îmi spun că lucrează pentru o familie importantă, îi fac cu ochiul lui Ettie, iar ea încuviințează din cap în semn de înțelegere. O împing cu blândețe, iar ea se lovește de servitor.

Bărbatul înjură. Ettie bălmăjește nenumărate scuze și-l roagă s-o ierte. În timpul ăsta, strecor o mână în haina lui și-l ușurez de o monedă pentru apă și de încă una pentru noroc. Fluier scurt, iar Ettie o zbughește de lângă el și ne reîntâlnim puțin mai încolo, în mulțime. Scoate acel râs cristalin pe care-l ador.

— Cere jumătate de găleată și bea pe săturate, o sfătuiesc când îi dau monedele. Nu avem nimic altceva de băgat în stomac.

Trec pe lângă niște valeți în livrele elegante, dar nu-l zăresc pe gentilom. Mă uit în jur. Văd un pâlc de copaci în apropiere și o iau înspre el. Dacă e să fie undeva, acesta este locul, pentru că ar fi mai greu să fim văzuți printre trunchiuri.

Și am dreptate; îl găsesc așteptându-mă, cu brațele încrucișate și sprijinit de un copac.

— Noroc la vânătoare, soră, zice el, dând din cap.

Sunt agitată și încerc să ascund asta. Mă întorc încontinuu spre fântână, ca să n-o pierd pe Ettie din ochi.

— Cine ești? întreb tăios.

— Un fiu al Ghildei Literelor, unul dintre Oamenii Condeiului. Și un frate care are față de tine o datorie de sânge. M-ai eliberat din *Châtelet.*

Clipesc uluită, studiindu-i trăsăturile. Barba a dispărut, dar, da, el este.

Îmi zâmbește.

— Am ajuns în posesia unei informații care cred că ți-ar putea fi de folos.

Face un pas ca să arunce o privire peste umărul meu, spre Ettie.

— Tigrul va lua fata, continuă el.

Mi se oprește răsuflarea. Ettie e acolo, tocmai îi dă moneda bărbatului care vinde apă.

— Nu poate. Orso va porni un război cu Ghilda Trupului.

— Îl va folosi pe Thénardier, tatăl tău…

— *Thénardier* nu este tatăl meu, îi spun eu, scrâșnind din dinți.

Gentilomul ridică din sprâncene.

Eu clatin din cap.

— De unde știi că o va lua? întreb, chiar dacă avertismentul lui Loup referitor la urmăritor îmi răsună în minte.

— Există ceva ce Ghilda Literelor nu știe? În cele din urmă, totul trece pe la urechile noastre. Frații mei au aflat că Thénardier plănuiește s-o răpească și să i-o dea Tigrului.

— Îi voi spune lui Tomasis.

Mă încrunt în timp ce o urmăresc pe Ettie. Și-a primit găleata și o cară încet, cât mai departe de mulțime, unde nimeni n-o mai îmbrâncește. E atât de vlăguită, că nici nu-ți dai seama că se mișcă.

Bărbatul surâde discret și sumbru.

— Lordul Hoților nu se va implica într-o astfel de problemă. Există o… înțelegere între Ghilde. Nu-l va sfida pe Tigru.

— Când? întreb, întorcându-mă din nou cu fața spre Fiul Literelor.

— Nu a fost specificată nicio zi sau oră, începe el, apoi ochii i se măresc. Soră…

Mă răsucesc pe călcâie. O singură privire și văd burduful vărsat și un străin cu o față disperată, într-o cămașă largă și cizme rupte, care o trage pe Ettie de lângă fântână, înspre străzi.

O parte din mine este uimită că cineva ar îndrăzni să ia un copil al Ghildelor în plină zi. Dar cealaltă parte, adică Pisica Neagră a Ghildei Hoților, se află deja în mișcare, alergând după ei, cu pumnalul în mână. Eliberez o Chemare atât de ascuțită, că oamenii se întorc să privească și fiecare Fantomă aflată la o distanță de o milă este capabilă să o audă.

Ettie dă din picioare și se zbate, dar brațul bărbatului îi înconjoară strâns gâtul. Întinde mâna când mă vede fugind în salturi după ea și încearcă să mă strige, dar scoate doar un sunet gâtuit.

Repet la nesfârșit Chemarea și, pe măsură ce alerg, un ecou începe să răzbată prin aer. Fantomele m-au auzit. Îmi răspund.

Bărbatul cotește pe o stradă și o târăște pe Ettie după un colț exact când văd prima Fantomă. Pare că se desprinde ca o umbră dintr-un perete, vocea ei preluând Chemarea.

Rămân fără suflu până îi ajung din urmă, dar nu din acest motiv mă opresc.

Urechile îmi țiuie de la sunetul celor o sută de Chemări care răsună în timp ce Fantomele umplu strada, revărsându-se ca niște șobolani cenușii din colțuri și din pragurile ușilor.

Bărbatul și-a slăbit strânsoarea din jurul lui Ettie, care acum inhalează cu lăcomie aer și se agață de brațul lui ca să rămână în picioare. El se uită cu disperare în jur, nesigur dacă să înainteze forțat sau să aleagă o altă cale, dar Fantomele sunt deja peste tot.

Merg cu pasul tărăgănat al celor care nu trebuie niciodată să alerge nicăieri. Nu se tem pentru Ettie. Nu au de ce. Bărbatul nu poate scăpa de ele. Sunt prea multe, iar Fantomele știu acest lucru.

Ochii lui sunt bulbucați precum cei ai unui animal turbat. Se întoarce în toate direcțiile, însă își dă seama că este înconjurat. Fantomele sunt conduse de Loup, întruchiparea unei răzbunări cumplite, care îl privește fix și neînfricat pe acest bărbat de trei ori mai mare decât el, pentru că știe ce se va întâmpla în continuare.

— *Au secours!*[33] țipă bărbatul panicat. *Au secours!*

Orice persoană aflată suficient de aproape ca să audă, dar care nu este un copil al Curții Miracolului, face stânga-mprejur. Tineri care cară gălețí uriașe de apă dispar de-a lungul aleilor. Ferestrele care dau în stradă se închid. Orașul știe când să-și închidă ochii.

— *Quelqu'un! Aidez-moi!*[34] strigă bărbatul tânguitor.

— Dă-i drumul! spun eu, aruncându-mă asupra lui.

O eliberează pe Ettie. În momentul în care se prăbușește, mă grăbesc înspre ea, o iau de braț și o trag deoparte; nu trebuie să vadă ce se va întâmpla în continuare. Fantomele îmi fac loc, revărsându-se înapoi ca apa de îndată ce am trecut.

— Vă rog!

Omul are ochii holbați de groază și ridică mâinile pentru a se apăra:

— Vă rog, nu mă răniți!

A fost odată un război între Ghilde. Și, printre cei care provocau moarte și distrugere, Fantomele erau cele mai temute. Pentru că a lor este cea mai populată dintre Ghilde și poartă cu sine o credință arzătoare în Lege. Odată stârnite, mânia lor este mai cumplită decât cea a tuturor celorlalte Ghilde puse laolaltă. Poveștile despre cum și-au revendicat victimele vor bântui veșnic mintea fiecărui copil al Curții Miracolului.

Loup zâmbește malefic, moment în care un fior îmi alunecă pe șira spinării.

— Luați-l!

16

Procesul Morții

Fantomele se calcă în picioare ca să ridice primul grilaj pe care-l zăresc pe stradă, apoi dispar în duhoarea și întunericul sistemului de canalizare al Parisului. Eu și Ettie le urmăm cu privirile reținute.

Imensele canale subterane ale orașului, cu zidurile lor de piatră, sunt cufundate în beznă și mucegai și-s tapetate cu straturi succesive de reziduuri. Inspir adânc. Cei mai mulți dintre Hoți au fost nevoiți să se ascundă pe aceste coridoare slinoase în nopțile nefaste, în care treaba le-a mers prost. Am învățat că este mai ușor să lași mirosul să-ți ardă gâtul și să-ți provoace lacrimi decât să-l respingi.

Ochii mi se acomodează repede cu întunericul. În cele din urmă ajungem la un fel de platformă de pe care Fantome se revarsă în valuri, pe toate cele patru părți. S-au strâns grămadă în tunel – toate așteaptă, unele afundate până la genunchi în apele urât mirositoare.

Se aude un șuierat și se aprinde un felinar, iar lumina difuză îi dezvăluie pe Orso și pe Loup, alături de o sută de ochi negri și sclipitori, care se uită fix la o ființă distrusă. Pare un bărbat gol, legat de un stâlp de lemn. Este plin de vânătăi străbătute de dâre de sânge. Mâna dreaptă nu este decât un ciot de carne vie, care sângerează. Tresar. I-au tăiat degetele pentru că a îndrăznit să o atingă pe Ettie. Fantomele nu poartă arme și nici nu sunt instruite în luptă. Orice rană pricinuită acestui bărbat a fost făcută lent, cu mâinile goale și cu dinții, cu un scop foarte precis. Aproape că îmi este milă de el.

— Trăiește? întreabă Orso.

Loup îi răspunde dând din cap.

— În acest caz, va avea loc un Proces, spune Orso, zâmbind sumbru. Ești invitată să participi, Pisicuță.

Înclină capul, mai mult în bătaie de joc decât ca o formă de respect.

Mă cutremur. Nu am mai văzut până acum un Proces al Morții. Poveștile sunt de-a dreptul de coșmar, dar nu îndrăznesc să refuz atât de direct o invitație; ar fi o insultă la adresa Fantomelor.

Îi arunc o privire lui Ettie; a fost atât de istovită, încât a adormit buștean într-un colț, departe de toate acestea. Foarte bine.

— Nu are niciun însemn, îi șoptește Loup lui Orso.

Niciun însemn sau tatuaj înseamnă că este unul dintre Cei Care Umblă Ziua.

— Copiii mei, spune Orso. Am fost nedreptățiți! Trebuie să se facă dreptate!

Fantomele izbucnesc în strigăte teribile și asurzitoare, în timp ce Lordul Morții se apropie de bărbat și îl iscodește.

— De ce ai pune mâna pe copilul meu? întreabă Orso.

Fantomele repetă acuzația, cuvintele lor răsunând la nesfârșit, până când Loup se răstește la ele să tacă.

— Lăsați-l să vorbească!

— Am f-fost f-forțat, încearcă bărbatul să spună, mișcând greoi din buzele tumefiate.

Răspunsul lui este întâmpinat de Fantome cu un șuierat.

— Forțat? repetă cu neîncredere Orso. Cum ai fost forțat? Rostește acum adevărul și poate că vei fi tratat cu îndurare.

Prizonierul se uită la Lordul Morții printr-un ochi distrus și umflat, pe jumătate închis.

— Am… am avut o datorie, suspină el pe un ton jalnic. El a spus că o va anula…

— Cine e „el”?

Este o întrebare inutilă. Toți știm cine o dorește pe Ettie.

— Nu pot să-ți spun. Au zis că mă va ucide!

— Nu-ți fie teamă, prietene, zice Orso și își trece un deget de-a lungul feței zdrobite a bărbatului.

Apoi afișează un zâmbet diabolic:

— *El* nu te va ucide.

Pretutindeni în jurul său, Fantomele chicotesc și țipă de bucurie.

Orso se uită la ele și își deschide larg brațele.

— Ce spuneți, copiii mei?

Vinovat! Vinovat! Vinovat! Vocile lor, o încâlceală de șoapte, se lovesc de pereți și răsună de-a lungul tunelului.

Loup ridică o mână și Fantomele se năpustesc asupra bărbatului, ca

o armată de șobolani. Atât de multe tabără pe el, că țipetele lui se aud înăbușit. Întorc capul. Orso se apropie greoi de mine.

— Știi cine a făcut asta, spun cu duritate în glas.

Orso mă studiază, apoi mormăie în barbă:

— Tigrul nu este prost; dacă ar fi numit, această faptă ne-ar forța să mergem la război. L-ai auzit pe Cel Care Umblă Ziua; nu a vrut să ne ofere un nume.

Privirea îi rătăcește peste copiii lui, care tot necăjesc bărbatul distrus.

— Nu ne putem permite o astfel de confruntare, continuă cu o voce blândă și joasă. Nu când suntem atât de vlăguiți de foame și de boală.

Clatină din cap.

Lordul Morții tace o clipă și se încruntă.

— Acum nu mai este vorba doar despre ea, spune Orso, uitându-se la Ettie. L-ai dejucat public pe Tigru și nu poate permite asta. Dacă o simplă Pisicuță îl poate înfrunta în fața Curții, oricine poate proceda la fel. Se va răzbuna sau va pierde puterea pe care o deține asupra noastră. Ea a devenit un simbol pe care trebuie să-l distrugă. Nimic nu-l va opri.

— Dar o poți proteja! insist eu.

— Oare? A pus să fiu azvârlit în *Châtelet,* apoi a încercat să o răpească în plină zi. Dacă e suficient de îndrăzneț să încerce s-o ia o dată, va acționa din nou.

Simt cum mi se strânge stomacul. Dacă Orso nu o poate proteja pe Ettie, atunci cine poate?

— Există cel puțin patru Conducători de Ghildă care l-ar ajuta pe Tigru dacă li s-ar cere acest lucru, pentru că se tem prea mult de el ca să-l refuze, spune Orso.

— Dar Legea?! țip eu. Nu contează deloc? Nu are voie să o atingă. E unul dintre copiii tăi!

— A slăbit Legea. A pus-o la încercare și acum este jucăria lui.

Lordul Morții își unește gânditor vârfurile degetelor și se uită la mine:

— Știi cum primesc Asasinii numele victimelor?

Clatin din cap.

— Dacă cineva dorește să pună capăt unei vieți, îi dă Păstrătorului de Evidențe numele victimei și plătește moartea. Asasinii îndeplinesc misiunea de cele mai multe ori, mai ales dacă au și ceva de câștigat din asta. Dar din când în când merg la cel condamnat, la lupul mort, și îi spun prețul oferit, dându-i posibilitatea să ofere mai mult. Dacă victima poate plăți prețul pe care-l cer Asasinii, aceștia anulează pentru totdeauna contractul, pentru că vor fi mai bogați dacă trăiește.

Ascult confuză. Orso remarcă asta și simplifică:

— Trebuie să plătești un preț mai mare decât oricare altul oferit de Tigru unui copil al Ghildei. Și trebuie să li-l plătești tuturor conducătorilor de la Masa Cârmuirii. Altfel, ea nu va fi niciodată în siguranță.

Mintea îmi lucrează repede:

— De cât aur crezi că ar fi nevoie?

— Aur? întreabă Orso, dându-și capul pe spate și râzând din toți rărunchii.

Sunetul bubuie de-a lungul canalului.

Ettie se trezește speriată. Se uită în jur, cu ochii încețoșați.

— L-ai plăti în aur pe Lordul Contrabandiștilor? L-ai plăti în aur pe Tomasis? Ce înseamnă aurul pentru ei? întreabă Orso, țintuindu-mă cu privirea. Haide, Pisicuță, unde-i mintea aia ascuțită a ta?

Nu înțeleg.

— Ce importanță are aurul pentru muribunzi? Ce valoare are aurul pe timp de foamete? continuă el.

Abia atunci îmi dau seama: aurul nu are nicio valoare pentru muribunzi. Nu poate opri mâinile morții. Ceea ce vor muribunzii este să trăiască. Și ca să trăiască trebuie să mănânce.

— Pâine… rostesc eu, pe măsură ce conștientizez vorbele Lordului Morții.

Trebuie să găsesc o modalitate de a hrăni întreaga Curte a Miracolului. Mi se strânge stomacul de groază.

Există un singur loc în oraș unde este întotdeauna pâine, chiar și pe timp de foamete. Suficientă pâine pentru a o salva pe Ettie, pentru a ne salva pe toți, deși niciun Hoț al Curții Miracolului nu ar îndrăzni să fure de acolo: Palatul Tuileries, cuibul viperelor de nobili care sfidează

legea și casa Regelui și a Reginei Franței.

17

Pont Neuf

Există mai multe moduri de a intra în Tuileries, cea mai bine păzită clădire din oraș. Ultima oară când m-am strecurat în palat, eram mai mică și mai disperată; și n-o aveam după mine pe Ettie, care este inutilă în majoritatea situațiilor care necesită să te faci nevăzut. Dar nu pot risca, lăsând-o în urmă. Au trecut două zile și Tigrul va fi auzit cu siguranță că planul său de a o răpi a eșuat. Ysengrim știe ce ar putea face în continuare.

Eu și Ettie ne îndreptăm spre cartierul Faubourg Saint-Germain. *El* este acolo, așa cum știam că va fi, stând printre trupurile morților, pentru că acum muribunzii sunt pretutindeni.

— Nina! spune Ettie cu o voce ostenită. Acela nu-i Saint-Just? Este atât de chipeș!

Este clar că delirează și că nu mai gândește limpede.

Saint-Just se uită la mine și se încruntă.

L-am urmărit adesea din umbră. Nu pentru că este chipeș și nici pentru că are un talent aparte să țină discursuri incitante, așa cum crede Ettie, ceea ce e adevărat. Motivul este datoria pe care o am față de el și care îmi apasă greu pe umeri. O datorie de sânge, pe care încă nu am achitat-o. Încercând din răsputeri să nu roșesc, o așez pe Ettie într-un loc de unde să o pot urmări. Îmi face cu ochiul și mă gonește spre el.

Câțiva dintre prietenii lui acoliți mișună prin jur. Mulți dintre ei plâng.

Lângă el, un tânăr cu păr de culoarea nisipului și ochelari mari și rotunzi recoltează sânge dintr-un cadavru, folosind un ac cu un aspect terifiant.

— Furi de la morți? întreb eu.

Tânărul cu acul ridică ochii spre mine, dezvăluind un chip chinuit de oboseală.

— Iau mostre, răspunde el.

— Feuilly studiază medicina. Va analiza sângele și va verifica dacă există anomalii, explică Saint-Just pe un ton monoton.

— Ce fel de anomalii?

— Provocate de o sursă de apă contaminată care provoacă o boală, spune Feuilly, învelind cu atenție tubul seringii în pânză și piele.

— Moartea din apă, bombăne Grantaire, bețivul care era împreună cu Saint-Just în noaptea în care i-au alungat pe Cerberii Trupului.

Stă sprijinit de un perete din apropiere, urmărind cu seriozitate procedurile.

— Ți-am spus asta încă de când au început să se adune trupurile, adaugă el. Iar tu, Saint-Just, mi-ai zis că sunt un bețiv. Ei bine, acum știi. Singurul motiv pentru care beau alcool este ca să evit să fiu otrăvit.

Îmi face cu ochiul, luând o înghițitură din butelcuța pe care o ține tot timpul la brâu.

— Grantaire, încă nu este miezul zilei; crezi că poți rămâne treaz măcar o dimineață? răbufnește Saint-Just.

— Nu-mi plac cadavrele, răspunde Grantaire cu un sughiț.

— Suntem siguri că apa este contaminată, avertizează Feuilly. Acum încercăm să izolăm boala și să-i descoperim cauza, ca să începem să lucrăm la un tratament. Nu trebuie decât să vedem unde sunt cei mai mulți morți, ca să fim siguri că substanțele dăunătoare se regăsesc doar în sistemele de apă din cele mai sărace părți ale orașului.

— În timp ce apa din fântânile nobilimii este curată ca lacrima, afirmă Saint-Just cu o voce aspră.

Înlemnesc. Mă gândesc la ce a spus Loup despre medicii ciumei și la grămezile de cadavre din apropierea *Fontaine du Diable*; la săracii și servitorii aliniați pentru a scoate apă din fântână.

Mă uit la Ettie, care a fost înșfăcată de urmăritor înainte să poată lua o înghițitură din burduf. Dar câți alții au băut din această apă? Câte dintre cele zece Fantome moarte?

Saint-Just se apleacă asupra unuia dintre cele mai mici cadavre. Ia cu blândețe mâna marmorată și albastră a băiatului și i-o așază pe piept, închizându-i ochii larg deschiși. Apoi se întoarce.

— Asta este lumea în care trăim, prieteni! spune el răspicat. Cât

timp vom mai sta cu mâinile în sân și vom permite ca acest lucru să continue? Câți cetățeni vom mai privi murind din cauza lor?

Își încleștează pumnii, lăsând brațele de-o parte și de alta a corpului, iar cuvintele pe care le rostește sunt primite de prietenii săi cu încuviințări discrete din cap. De parcă ar fi observat lipsa mea totală de reacție la discursul său, își întoarce ochii scânteietori spre mine:

— Ultima oară când te-am văzut, ai aranjat să fiu arestat de jandarmi.

— Și eu mă bucur să te văd, Saint-Just.

Se încruntă mânios la mine, apoi mă apucă de braț și mă trage în josul străzii, ținându-mă de cot. Ettie mă urmărește de la distanță, cu o privire care spune *Ești în pericol sau începe să fie romantic?* Sclipirea din ochii ei arată că preferă cea de-a doua variantă. Oftez. E atât de naivă!

— Haide, Saint-Just, îi spun eu. Nu e cazul să devenim prea apropiați – sau să-mi provoci răni fizice groaznice.

Ignoră remarcile mele spirituale și mă ține cu putere de ambele brațe.

— Și, după ce m-au arestat, am fost interogat *ore întregi.* Au trecut trei zile până când m-au eliberat într-un final.

Tresar. Nu credeam că o să-l rețină atât de mult.

— Ai spus că-mi ești datoare, dar mi-ai furat pistolul când ne-am întâlnit, iar a doua oară ai aranjat să fiu arestat.

Îmi eliberez unul dintre brațe din strânsoarea lui și strecor mâna în fuste. Scot pistolul lui Saint-Just fără tragere de inimă; este unul dintre lucrurile mele preferate, un obiect cu modele complicate și aurite.

— Îmi pare rău? îi spun și i-l înapoiez.

Ochii lui mă ard în timp ce-și recuperează pistolul.

— Singurul motiv pentru care vorbesc acum cu tine este că recunosc că ești o tânără cu inițiativă și cu abilități considerabile.

Mă încrunt, neobișnuită cu lingușeala lui.

— Știi la ce m-am gândit în acele trei zile interminabile în care am fost întemnițat în *Châtelet?* În afară de *Oare mă vor executa din cauza numelui pe care-l port?*

Mă trage atât de aproape de el, că ajung cu fața la doar câțiva centimetri de a lui. Își linge buzele, un gest pe care-l găsesc destul de

tulburător, și-mi dau toată silința să mă concentrez asupra cuvintelor lui. Simt cum Ettie, care este în spatele meu, chicotește de încântare.

— M-am gândit că ne-ar prinde bine cineva ca tine în *Société des Droits de l'Homme*[35].

Clipesc, confuză.

— Ai toate legăturile necesare cu… ăăă… oameni care ne pot furniza arme și informații. Și ai experiență în eludarea anchetelor legii. Tu și Ghilda ta sunteți aliații noștri naturali – detestați nobilimea la fel de mult ca noi. Îi puteți recruta pe cei care vor fi dispuși să ne fie frați de arme. Dacă vrem să reușim, avem nevoie de oameni pricepuți și vicleni. Ce spui? Te alături cruciadei noastre? Cauza are nevoie de tine.

— Cauza are nevoie de mine?

— Eu am nevoie de tine, spune el la fel de tandru ca un iubit.

Apoi zâmbește, un zâmbet feroce și terifiant:

— Nu înțelegi, Pisică Neagră? Împreună vom schimba lumea.

O mie de gânduri îmi trec prin minte, unul dintre ele fiind motivul pentru care îmi bate inima atât de repede. Altul este că îi sunt complet îndatorată acestui tânăr. Aș fi murit dacă nu m-ar fi salvat de oamenii Tigrului. Răspunsul meu este ca o concluzie de la sine înțeleasă.

De parcă îmi poate citi mintea, Saint-Just mă eliberează:

— Dacă ni te alături, Pisică Neagră, încarcerarea mea în *Châtelet* va fi iertată.

Ideea de a fi asociată în vreun fel cu unul dintre Cei Care Umblă Ziua este profund tulburătoare. Dar, alăturându-mă cauzei sale, îmi voi plăti datoria din ce în ce mai presantă. Nu prea am de ales.

Oftez:

— În regulă, mă voi alătura cauzei tale, Saint-Just, dar trebuie să faci ceva pentru mine. Știu că vorbești cu Orso. Trebuie să-i spui despre moartea din apă. Zece dintre copiii lui deja au murit. Dacă-i spui, va putea să-i protejeze pe restul și să-i avertizeze pe ceilalți.

Saint-Just mă studiază intens.

— Se va înfăptui. Dar de ce nu poți să-i transmiți singură acest mesaj?

Pentru că într-o lume a criminalilor nedemni de încredere nu știu cui să

încredințez acest mesaj, dar și pentru că ești atât de al naibii de nobil, încât știu că pot avea încredere în tine… Dar nu am de gând să-i spun asta:

— Pentru că eu și prietena mea trebuie să intrăm în Palatul Tuileries.

Zicând acestea, îi fac un semn discret lui Ettie, iar ea flutură mâna ca răspuns.

— În Palatul Tuileries? De ce?

Oftez din nou și încerc să formulez adevărul în modul cel mai probabil să-l mulțumească.

— Voi fura ceva de la Rege, spun eu.

Dacă este șocat, Saint-Just n-o arată. Ochii lui mă sfredelesc.

— O comoară? Bijuterii? întreabă și-n ochii lui apare o expresie de parcă m-ar judeca.

— Pâine, îi răspund.

Să împart acest adevăr cu el a fost un lucru corect.

Saint-Just se oprește, cu sprâncenele unite într-o încruntătură care trădează o cugetare adâncă.

— Am auzit ce ai spus în acea zi în Sălile Morților, Pisică Neagră. Noi doi nu suntem atât de diferiți. Amândoi ne luptăm cu monștri de o sută de ori mai puternici decât noi înșine. Amândoi suntem mici și nesemnificativi și amândoi știm că șansele spun că nu putem învinge.

Saint-Just întinde mâna:

— Și amândoi știm că vom muri luptând, spune el.

Dau cu ezitare mâna cu el și-n în spatele meu Ettie – care este destul de departe încât să nu ne poată auzi conversația – scoate un sunet înăbușit de încântare.

Îmi trece prin minte că, dacă este dispus să-mi mai facă o favoare, Saint-Just ne poate ajuta să intrăm în Palatul Tuileries…

***

Ajungem la *Pont Neuf,* unde ar trebui să se afle acum alaiul, judecând după limbile ceasului de pe Catedrala Notre-Dame. Podul a fost primul de acest tip construit: pe el nu se află case, ceea ce înseamnă că dispune de un spațiu amplu pentru cacofonia de actori, negustori,

dentiști și medici șarlatani care îl aglomerează.

Astăzi, învălmășeala de trăsuri, căruțe, omnibuze[36], birje și animale abia dacă înaintează. Ne-am făcut drum printre arterele aglomerate ale orașului, evitând *les bouquinistes*[37] zdrențăroși care împart pamflete ilegale care-l denunță pe Rege și *les colporteurs*[38] care vând cărți vulgare de pe tăvi împachetate în hârtie albastră. În jurul nostru, fiecare centimetru al fiecărui zid este tapetat cu afișe cu bârfe politice incendiare, eseuri istorice și o mare de semne de exclamare. Aici *a fost prăjit și mâncat consilierul regal Concini!* par să strige înștiințările. *Aici a murit fiul Regelui după ce a fost dat jos de pe cal de un dezertor nenorocit!* susțin acestea. Și afișele țipă la nesfârșit:

DAT ÎN URMĂRIRE: JEAN VALJEAN, DEȚINUT EVADAT NR. 24601

Ne strecurăm prin busculada creată până când suntem înghițite de mulțimile de oameni care se înghiontesc ca să vadă mai bine alaiul. În fiecare zi de la începutul foametei, moaștele Sfintei Geneviève sunt plimbate pe străzi într-o încercare de a-l șantaja pe Dumnezeu să fie milos.

Este un spectacol minunat pentru cei săraci, cărora le place la nebunie să-i urmărească pe preoții flămânzi și pe pocăiții cu ochi sălbatici în cămășile lor pătate de sânge și biciuindu-se cu violență. În fruntea alaiului se află Generalul Jean Maximilien Lamarque, unul dintre cei mai îndrăgiți militari ai țării, care pare consternat că trebuie să ia parte la această farsă, când ar putea fi în străinătate, luptându-se cu austriecii. Este însoțit de o mână de soldați și de mai mulți membri ai *Sûreté,* toți călare și înveșmântați în uniformele albastru-deschis, cu ochii inspectând constant mulțimea.

În spatele pocăiților care jelesc, nobili plictisiți, forțați de puternica Biserică să participe la șaradă, străbat în trăsurile lor calea agonizant de lungă de la Notre-Dame la Palatul Tuileries. Caretele, toate numai aur și sticlă și împodobite cu panașe, așteaptă într-o coloană aproape neclintită, ca să traverseze podul.

Palatul a decretat ca în fiecare zi să fie aduși doi copii săraci pentru a fi binecuvântați și hrăniți la masa regală. Este o tradiție veche numită de copiii orașului *l'Enlèvement* – Răpirea – și începută de *la Reine des Gâteaux*[39], Marie-Antoinette.

Zăresc o trăsură în care trebuie să se afle copiii; este cea mai puțin împodobită, de clasa a treia, potrivită pentru transportul celor foarte săraci – în definitiv, ar putea murdări orice altceva.

Fac un semn spre Ettie, iar ea mă urmărește până când ajungem chiar vizavi de trăsură. Tot ce trebuie să facem este să țâșnim înainte și să ne strecurăm sub aceasta. Toată lumea îi urmărește pe pocăiți, iar zgomotul și haosul ne vor asigura protecția ideală. Fac un pas precaut în față și o trag pe Ettie după mine; suntem la câțiva centimetri distanță de trăsură, cât pe ce să acționăm, când un ofițer *Sûreté* se apropie călare dintr-o parte a alaiului. Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei și întrezăresc o coadă lungă de păr roșu aprins.

Inspectoarea.

Nu știu dacă o recunoaște pe Ettie din noaptea de la *Châtelet,* dar observă că suntem prea aproape de trăsură. Se încruntă și dă pinteni calului spre noi.

Pe boașele lui Rennart!

O apuc pe Ettie și o trag înapoi în mulțime, dar Inspectoarea se apropie, mijind ochii, ca nu cumva să ne piardă din vizor.

— Nina, ce facem?

Apoi o explozie zguduie pământul și toată lumea se întoarce spre capătul podului, la timp pentru a vedea un nor de fum înălțându-se în văzduh. Mulțimea icnește de încântare. Cineva aruncă ceva în aer! Ce spectacol măreț! Generalul Lamarque urlă un ordin, iar oamenii săi se îndreaptă spre explozie cu mersul împleticit și cu armele ridicate. Peste sunetul mulțimii încep să se distingă câteva strigăte. La început sunt doar niște zgomote înăbușite, însă tot ce contează este tonul: voci unite într-o indignare pură, absolută.

Rânjesc. Până la urmă, Saint-Just s-a hotărât să-mi acorde această favoare suplimentară.

Pe măsură ce apar invadatorii, soldații abia pot înainta prin noroadele care i-au prins în capcană. Un grup de tineri cu paltoane

croite, cizme lucioase și pancarte în mâini – și, spre groaza mea, complet neînarmați – mărșăluiesc scandând, îmbujorați la față, spre forțele de ordine. În fruntea lor se află Saint-Just.

Lamarque observă lipsa armelor și mulțimea agitată, așa că le strigă oamenilor lui să lase jos pistoalele.

— Nu avem nevoie de penitența voastră! strigă Saint-Just spre alai. Luați pâinea de pe mesele nobilimii și hrăniți poporul!

Mulțimea aclamă, deși nu este clar de partea cui se află.

Inspectoarea Javert descalecă și o ia spre noi. Nu îndrăznesc să mă adâncesc mai mult în mulțime; din cauza soldaților, a cailor, a elevilor și a spectatorilor agitați, există amenințarea reală de a fi călcat în picioare. Apoi, ca o păpușă controlată de sfori, Inspectoarea se oprește brusc. Se albește la față; deschide șocată gura. Îi urmăresc privirea. Un bărbat din mulțime se holbează la ea, un bărbat cu umeri largi, care poartă un joben maro de catifea și un palton verde-măsliniu. Este fiul Ghildei Literelor pe care l-am eliberat din *Châtelet* și care m-a avertizat că Ettie era în pericol.

— Valjean! strigă Inspectoarea în timp ce bărbatul face stânga împrejur și o ia la goană.

Javert reacționează imediat, sărind în mulțime după el ca un sinucigaș în apele Senei.

O Pisică știe cum să speculeze momentul perfect pentru a acționa. O înșfac pe Ettie fără să mai stau pe gânduri, îmi fac din nou loc prin mulțime și mă năpustesc asupra ușii trăsurii. O deschid larg și sar înăuntru cu pumnalul în mână și pregătită să-i înfrunt pe copiii săraci aleși pentru *Enlevement*. Aterizez perfect și, într-o fracțiune de secundă, sunt la câțiva centimetri de chipul ocupantului, cu vârful pumnalului înțepându-i gâtul.

Doar că *el* nu este un copil sărac. *El* este chiar chipeș și înveșmântat cu o cantitate atât de mare de dantelă, mătase, volane și catifea, încât mintea mea îngrozită începe să sune din fiecare clopot de alarmă cunoscut. Acesta nu este un om de rând ales să ia ceaiul cu familia regală. Timpul încetinește în vreme ce mă pierd în ochii cu gene extrem de lungi ale unui tânăr chipeș, cu părul castaniu, în brațele căruia sunt cât pe ce să aterizez. O aud în spate pe Ettie cățărându-se

în trăsură. O aud gâfâind. La nas îmi ajunge cel mai subtil iz de ciocolată și mirodenii.

— Pisica Neagră? spune el.

O, nu.

— *Maiestatea* Voastră? zic eu.

Poate că este vorba despre invadarea spațiului personal, poate că sunt singura care l-a tratat vreodată așa, dar în locul furiei care ar trebui să-l subjuge și-n ciuda pumnalului pe care i-l țin la gât, ochii i se luminează și un zâmbet vesel i se așterne pe chip.

— Vă cunoașteți? întreabă Ettie în spatele meu cu o voce atât de încântată, încât pur și simplu *știu* că asta și Saint-Just o fac să creadă că viața mea amoroasă este mult mai interesantă decât este de fapt.

Înainte ca oricare dintre noi să poată să mai facă sau să mai spună ceva, totul în jurul nostru se cutremură de la sunetul unor focuri de armă. Caii se ridică pe picioarele din spate, astfel că eu, Ettie și Delfinul suntem aruncați dintr-o parte în alta, după care aterizăm grămadă pe podea, el scuzându-se necontenit, iar eu împingându-l cu cotul ca să se dea la o parte. Afară se aud strigăte, cai galopând și țipetele unei mulțimi care acum se teme pentru propria viață. Aerul începe să miroasă a fum și praf de pușcă. Vocea lui Lamarque răsună în timp ce le poruncește tuturor să stea deoparte, astfel încât convoiul să poată ieși rapid de pe pod.

Trăsura se leagănă și suntem din nou în mișcare. Ettie se clatină și se urcă pe scaun, întinzându-și mâna ca să-l ajute pe Delfin să se ridice. Tânărul se ridică, apoi întinde degetele tremurânde înspre fereastra trăsurii. Îi îndepărtez brusc mâna:

— Nu fi prost! Vrei să fii împușcat?

Delfinul deschide gura ca să spună ceva, însă trăsura se smucește brusc, iar el cade pe spate, lovindu-se cu capul de scaun. Cade din nou grămadă. Ettie scoate un țipăt strident și se aruncă spre el, ca să verifice dacă este în viață.

Nu sunt sigură dacă îi pasă de el pentru că este Delfinul Franței sau pentru că speră să fie iubirea vieții mele. Oricum ar fi, simt o mare ușurare când Ettie îmi face semn din cap că încă respiră. În acest moment aș prefera să nu fiu arestată pentru uciderea moștenitorului

tronului.

— O să-mi spui cum l-ai cunoscut?

Oftez:

— Să zicem că l-am vizitat odată în dormitor.

Ettie chicotește, nespus de scandalizată.

— Ca să-l *jefuiesc!* Nu mă mai privi așa. S-a întâmplat acum câțiva ani.

Urmează o tăcere îndelungată, după care Ettie adaugă:

— Și totuși încă își amintește de tine.

Lasă cuvintele suspendate în aer, grele ca vinovăția.

Încerc să cântăresc șansele ca Delfinul să nu-mi mai poarte pică după toți acești ani – în definitiv, i-am furat una dintre bijuteriile coroanei.

— În plus, este foarte chipeș, continuă Ettie ca și cum ar exista un fel de concurs de frumusețe de care nu sunt conștientă.

— Este? întreb eu, de parcă nu aș fi observat.

18

Despre îmbăieri

Ettie este responsabilă de tot ceea ce se întâmplă când ajungem la palat. Nu pentru că ar fi mai familiarizată cu obiceiurile nobilimii – pentru că nu este ci pentru că este combinația perfectă între o tânără fermecătoare și o copilă demnă de milă. Când ușa trăsurii este deschisă brusc, o servitoare cu fața rotundă ca o lună plină și cu obrajii îmbujorați își vâră capul înăuntru. Ca la un semn, Ettie izbucnește în lacrimi, arătând spre Delfin și bălmăjind o explicație incoerentă, printre suspine și gâfâieli. Se dezlănțuie haosul. Oamenii aleargă încoace și încolo: se dau ordine, se țipă, apoi Delfinul este luat pe sus de cinci persoane, de parcă una singură nu ar fi suficientă pentru un membru *atât de chipeș* al familiei regale.

Chiar ar trebui să fugim. În definitiv, Delfinul probabil că va pune să fim arestate după ce își dă seama că – îndrăznesc să spun – jefuirea moștenitorului tronului Franței este o infracțiune pedepsită cu spânzurătoarea? Dar, dacă fug, misiunea va fi sortită eșecului și nu voi avea cum să o protejez pe Ettie de Tigru. Delfinul nu a părut foarte supărat să mă vadă, așa că, dacă rămân, voi da peste depozitul plin cu grâne de care am nevoie cu disperare și care există pe undeva prin Palatul Tuileries.

Dat fiind haosul dimprejur, nimeni nu ne ia la întrebări. Suntem aici ca să bem ceai cu Regina sau cel puțin asta tot continuă Ettie să vocifereze până când reapare servitoarea cu fața ca în formă de lună; aceasta își încrețește nasul și ne adulmecă duhoarea, un amestec de fum și praf de pușcă.

— Altfel decât de obicei, spune ea cu multă dezamăgire în voce.

Ettie se leagănă lângă mine, iar lacrimile ei devin și mai demne de milă. Fața-în-Formă-de-Lună o dojenește și pocnește din degete, moment în care doi valeți apar imediat lângă ea.

— După cum se vede, asta-i pe jumătate moartă. Cel mai bine e s-o duceți în brațe.

Deci până și Ettie este dusă în brațe. Însă eu prefer să merg pe jos.

***

Mai întâi vizităm *la salle de bains*[40], *o* cameră mare, în care nu se află nimic în afară de o ditamai cada din sidef, fixată pe picioare aurite, în formă de gheare. Aburul se ridică de pe suprafața apei, plină de niște chestii care formează vârfuri dense și albe. Arată ca un castron gigantic de albușuri bine bătute și miroase intens a lavandă.

— Ce e aia? întreabă Ettie.

— O cadă în care să te speli, răspunde Fața-în-Formă-de-Lună. Nu puteți să o întâlniți pe Regină duhnind la fel de rău ca o roată de brânză Camembert!

Ne dezbrăcăm de hainele pe care femeia amenință să le ardă, dar refuz să renunț la tolba mea cu șperacle, gheare și pumnale, la care servitorii se tot uită din ce în ce mai neliniștiți. Nu trebuie decât să mușc o singură persoană ca să mă lase să-mi păstrez armele, apoi sunt mânată fără menajamente împreună cu Ettie în cada uriașă, care este suficient de mare pentru cinci oameni. Sunt aruncată în apă, cu tot cu arme.

Mai întâi ne spală cu apă fierbinte, ca să „îndepărteze murdăria". Apoi tabără pe noi. Patru cameriste care poartă fuste împodobite cu albăstrele și înarmate cu perii ne trag în sus și ne stropesc cu lichide straniu parfumate. Eu mă vait și țip în timp ce Ettie, din nu știu ce motiv, nu se poate opri din chicotit. Femeile îmi freacă și îmi curăță fiecare centimetru din trup cu o perie, până când mi se irită pielea. Apoi trec la păr, pe care mi-l clăbucesc fără milă cu nu știu ce balsam cu miros de trandafiri care mă face să mă întreb dacă este posibil să mori de la prea mult parfum. Când încep să mă obișnuiesc cu degetele lor care îmi masează scalpul într-un mod care nu este neapărat neplăcut, îmi varsă un urcior cu apă în cap, de aproape mă înec.

Le spun vreo două în limbajul specific aleilor lăturalnice.

— N-am întâlnit niciodată o fată atât de sălbatică și de nerecunoscătoare! Și tocmai tu ai avut și onoarea de a fi aleasă! mă ceartă Fața-în-Formă-de-Lună.

Pe urmă ne scot din apă și ne usucă folosind pânze albe și moi. Cameristele mă trag de păr cu niște perii de parcă încearcă să mi-l smulgă.

De îndată ce este considerat uscat cum se cuvine, părul lui Ettie este împletit, iar al meu este buclat și prins cu șperaclele mele, pe care le-au confundat cu niște ace de păr. Suntem înfășurate în halate groase matlasate și ni se dau papuci din cea mai moale piele albă, căptușită cu lână de miel – îmi spun să nu uit să-i iau cu mine când voi pleca. Apoi suntem conduse pe o scară dosită. Față-în-Formă-de-Lună descuie o ușă și ne împinge înăuntru, apoi o închide în urma noastră.

Camera este mare cât tot hanul lui Thénardier și, dintre toate camerele din toate casele elegante în care am intrat prin efracție de-a lungul timpului, aceasta pare cea mai sufocată de multitudinea de obiecte poleite cu aur. La fiecare ușă și fereastră, în fiecare colț, pe fiecare obiect de decor, de la un simplu ceas de perete la candelabru și sfeșnice. Totul este din aur. Și ceea ce nu este din aur este din mătase: perdele cu model, tapet pictat manual, huse de pernă și lenjerii de pat. Până și draperiile care se revarsă din gura larg deschisă a baldachinului sunt din mătase și au ciucuri grei și broderii aurite care înfățișează animale zburdând, în partea de jos.

Iar ce nu este din mătase este acoperit de flori. Arată ca și cum o florăreasă a înnebunit și și-a împrăștiat buchetele pe fiecare suprafață disponibilă. Pe tavan sunt pictați trandafiri, de-a lungul pereților se desfășoară grădinile din ținuturile Qing, iar în impresionantul covor otoman în culori pastel sunt țesuți crini și garoafe.

Se aude un clic în spatele nostru: ne-au închis aici, dar nu mă îngrijorează deloc, pentru că nu am dat niciodată peste o încuietoare pe care să nu o pot deschide.

Lângă patul obscen de mare, dar care pare minuscul din cauza muntelui de perne pufoase, se află o masă pe care stă un platou cu preparate reci din carne, fructe tăiate și brânzeturi. Îmi chiorăie stomacul și mă duc să inspectez produsele: bucăți groase de limbă de vită presată, șuncă glazurată cu miere și felii de carne afumată, subțiri ca napolitanele; mai multe sortimente de brânzeturi, dintre care o bucată galbenă și tare de Comté, una de Reblochon, moale și cu crustă

de culoarea piersicii, și una de Tomme de Savoie, cu coajă alb-prăfos; felii subțiri de pere aurii.

Aleg o bucată de Comté și o miros.

— Este bună, îmi spune Ettie și îi pot auzi stomacul chiorăind.

Mă uit la ea cu reproș. I-am spus de nenumărate ori să mănânce sau să bea ceea ce i se oferă doar dacă are încredere în cel care i le dă. Și, uneori, nici atunci.

— Of, mănâncă și tu ceva, Nina!

Îmi întinde o farfurie.

Eu îi arunc o privire binevoitoare, aleg doar o felie de pară și iau o mușcătură minusculă. Mi se topește în gură – e toată numai dulceață și suc. Înghit cu grijă și aștept să văd dacă simt vreun efect secundar.

Ettie râde:

— Nu oricine încearcă să ne otrăvească.

— Asta crezi tu, îi spun eu pe un ton pesimist, dar zicându-mi în sinea mea că mai mult ca sigur nu voi păți nimic dacă mai înfulec o altă bucată de pară.

— Nu este minunat să fii atât de curat?

Mă încrunt. Refuz să fiu de acord, din moment ce miros de parcă aș fi fost atacată de o tufă de trandafiri mov.

Când simt că am stomacul plin, culeg resturile și pitesc o parte în sertarul noptierei.

— De ce faci asta? întreabă Ettie.

— Ca să avem și mai târziu. Nobilii aruncă întotdeauna resturile.

— Aruncă *mâncare*?

Pare ofensată.

— Da, îi spun eu.

Mă întind pe pat, lângă ea. Îmi pun capul pe muntele de perne și îi împărtășesc fiecare poveste despre nobilime pe care o știu: despre *la Reine des Gâteaux,* care a spus poporului său să mănânce tort în plină foamete; despre leprosul Rege Ludovic al XV-lea, care a crezut că se poate vindeca de boală scăldându-se în sângele inocenților și care și-a pus oamenii să fure copii de pe străzile orașului, până când au izbucnit revolte în semn de protest.

Când cheia se rotește în broască și ușa se deschide, Ettie se preface

speriată, în mod corespunzător.

Față-în-Formă-de-Lună intră în cameră toată numai un zâmbet:

— Ei bine, ia uitați-vă la voi două, atât de curate și de îngrijite!

Mă uit urât la ea, dar mă ignoră. Este urmată de alte două cameriste, înarmate până în dinți cu dispozitive care par de tortură. Ochii lui Ettie sclipesc de entuziasm când toate trei se apucă iar să ne aranjeze părul cu perii, piepteni și o varietate de uleiuri. Spre deosebire de mine, care mă simt de parcă mi-ar tortura capul, Ettie pare să se bucure de această sesiune de înfrumusețare. Buclele ei aurii sunt îmblânzite după ce sunt prinse într-un coc à la *grecque.* Părul meu este coafat mai simplu, valuri puțin ondulate, prinse la spate. Apoi suntem pulverizate din belșug cu și mai mult parfum, ceea ce ne provoacă o cascadă de strănuturi. Intră în cameră o doamnă într-o rochie gigantică, galben-deschis; are pe față pudră albă și poartă o perucă albă cu onduleuri, care este aproape dublă față de capul acesteia și pe care sunt cocoțați un papagal și mai mulți fluturi de culoarea muștarului.

— *Madam* Gelada, spune Față-în-Formă-de-Lună, costumiera regală de la Grand Mogol.

Mogol este cel mai extravagant magazin de rochii din tot orașul; știu acest amănunt, pentru că a trebuit să… împrumut unele dintre creațiile ei și să le folosesc ca deghizări. Doamna în galben ne studiază în detaliu. Este urmată în cameră de o întreagă suită de bărbați și femei care poartă diferite nuanțe de galben și cară cutii viu colorate, de diferite dimensiuni

Madam Gelada se așază cu eleganță pe un taburet și bate din palme. Servitorii ei se apucă să deschidă cutiile în care se află lenjeria de corp, iar *Madam* alege ținutele.

Suntem înveșmântate în cămăși și *cullotes*[41], ciorapi de mătase brodați cu flori minuscule, urmați de corsete cu șireturi de catifea, legate atât de strâns, încât abia mai pot respira. Arcurile crinolinei sunt suficient de mari pentru ca trei persoane să se poată ascundă sub ele.

Urmează rochii de toate formele și culorile. De la ivoar-pal la stacojiu-deschis, unele brodate cu fir de mătase, altele împodobite cu

mărgele și paiete care captează lumina și scânteiază. Ettie chicotește în timp ce examinează creațiile minunate. Dar *Madam* nu are timp pentru părerile noastre. A fost de ajuns o singură privire ca să ne aleagă rochiile: Ettie primește una albastru-pal, iar eu, una roz-prăfos. Ne sunt trase peste cap, apoi fixate, îndreptate și netezite. Servitorii scot ace de cusut din alamă și ațe de toate culorile, potrivindu-le într-o fracțiune de secundă cu materialul și prinzând tivuri, brâuri și mâneci.

Când termină într-un final, *Madam* dă ușor din cap ca să arate că este mulțumită de munca ei și pleacă, lăsând în urmă o învălmășeală de cutii, șervețele și servitori care să strângă dezordinea, toate astea fără să ne fi adresat un singur cuvânt.

— Arătăm atât de bine! spune Ettie de îndată ce servitorii ies în grabă pe ușă.

Pufnesc. De parcă mi-ar păsa să arăt bine. Rochia nu are mâneci, ci doar o fâșie în partea de sus a brațului – unde aș putea să-mi ascund pumnalul? –, dar Ettie mă târăște spre una dintre oglinzi și mă obligă să mă uit la noi două stând una lângă alta.

— Suntem frumoase!

Incredibil, însă ținuta i-a sporit lui Ettie frumusețea. Luciul rochiei albastre îi face ochii și mai mari, iar florile strecurate printre bucle o fac să pară de parcă s-ar fi rătăcit aici, venind dintr-un tărâm supranatural, ca o prințesă dintr-o poveste pe care ar fi putut să ne-o împărtășească Orso. Acum că a și mâncat din belșug, este trandafirie în obraji.

Mereu mi-am zis că nu este drept să fie atât de frumoasă. Chipul ei atrage atenția celor care nu ar trebui s-o vadă. O transformă într-un lucru de posedat. I-aș cresta fața chiar eu cu pumnalul dacă aș crede că asta ar salva-o. Dar să-i provoci o cicatrice nu ar schimba lucrurile cu nimic. Nu doar trăsăturile ei sunt frumoase. Ceva din adâncul ei îi atrage pe oameni. Inocența, o bunătate care ar putea înghiți complet orașul dacă i-ar permite.

— Tu ești mereu frumoasă, Ettie. Nu ai nevoie de o rochie și de o mie de ace în păr pentru a schimba asta, îi spun eu pe un ton morocănos.

— Și tu arăți minunat, adaugă ea pe un ton prietenos.

Clatin din cap. Chiar și așa, dichisită fantastic cum sunt, sunt doar colțuri, muchii ascuțite și încruntături. Un sac de oase, așa mă numește Femi. Cum ar mai râde acum de mine, defilând într-o rochie uriașă de mătase, ca o bezea umplută până la refuz.

— Nu-mi pasă cum arăt, spun eu cu înverșunare și vorbesc serios.

Nu înfățișarea mi-a câștigat poziția sau protecția Ghildei mele. Dimensiunile, viteza, mintea și îndrăzneala sunt cele care mă definesc. Sunt Pisica Neagră a Ghildei Hoților.

Față-în-Formă-de-Lună reapare ca să ne dea afară din cameră și ne șoptește instrucțiuni neclare în timp ce ne conduce rapid pe coridoarele din spate.

— Nu uitați să faceți o reverență în fața lui și, dacă se întâmplă să o vedeți, și în fața ei. Nu vă ridicați înainte să vă spună ei. Nu aveți voie să le vorbiți înainte să vi se adreseze ei mai întâi. Să nu uitați asta! Nu mâncați cu mâinile. Nu luați mâncare de la masă. Urmăriți-l pe el și încercați să faceți ce face el. Folosiți-vă *les serviettes*[42]; nu care cumva să vă ștergeți la gură cu mânecile!

Oriunde am fi duse, nu am timp pentru asta, îmi spun neliniștită în sinea mea. Trebuie să găsesc cămările bucătăriei.

Ettie îmi aruncă o privire îngrijorată. Rânjesc la ea cu mai multă siguranță decât simt de fapt. Între timp, repet același gând în minte ca un semnal de alarmă.

Trebuie să plătesc prețul pâinii.

Trebuie să plătesc prețul pâinii.

Mă aflu în această cușcă de aur de peste două ore și încă nu știu unde sunt amplasate bucătăriile. Și chiar dacă le găsesc, nu știu dacă există cu adevărat suficientă pâine ca să-i plătesc pe toți conducătorii Ghildelor. În definitiv, trăim într-un timp de foamete; poate că și nobilimea suferă de penuria grânelor.

În timp ce suntem conduse printr-un labirint de coridoare, trecem pe lângă o ușă cu gratii, flancată de două gărzi înarmate și prevăzută cu trei încuietori masive, aurite.

Fiecare celulă din trupul meu intră imediat în alertă. Sunt sigură că știu de ce este atât de bine păzită, într-un loc ca acesta. Iar tentația de a mă strecura înăuntru este acută.

Dar, înainte să pot întocmi un plan, suntem îndrumate după un colț și ajungem la o ușă clădită în mod clar pentru giganți, încadrată de doi valeți în livrea albastră. Picioarele mi se cufundă în covorul luxuriant. Lachei inexpresivi, care nu ne privesc în ochi și care nici nu dau vreun semn că ne văd, deschid ușa și ne permit să intrăm.

19

Delfinul Franței

Sala este ca interiorul unei cutii aparținând unui cofetar, tapetată într-o nuanță delicată de roz. Are ferestre uriașe, încadrate de draperii din catifea împodobite cu ciucuri de mărimea capului meu. Zece servitori se înghesuie spre mijlocul încăperii, înconjurând două canapele într-o simetrie perfectă.

O doamnă cu un zâmbet plăcut, care poartă o rochie în cea mai ștearsă nuanță de purpuriu, cu diamante la gât și în urechi și o perucă elaborată pe cap, stă în mijlocul uneia dintre cele două canapele. În spatele ei stă în picioare un gentilom cu ochi ca de șoim. Îi șoptește ceva doamnei și-n timpul acesta, la un pupitru împodobit, albastru-pal, se află un alt gentilom ocupat cu ceva ce nu pot desluși.

Cealaltă canapea este poziționată cu spatele la noi și disting peste spătar un cap întunecat, cu părul legat la spate într-o panglică albastră de catifea.

Un ușier ridică bastonul, îl lovește de podea și anunță cu glas răspicat:

— *Les invitées*[43].

Îi arunc o privire. La fel ca toți ceilalți servitori, se uită drept înainte și ne anunță prezența în timp ce ne ignoră existența. La auzul cuvintelor sale, cei prezenți în sală se întorc spre noi.

Instinctele mele de Pisică îmi spun că acesta nu este un loc în care să las garda jos. Îmi iau un moment îndelungat ca să evaluez situația: numărul de persoane prezente, potențialul pieselor de decor de a fi folosite ca arme cu care să ne protejăm, viteza cu care aș putea să o trag pe Ettie spre ușă, obiectele scumpe pe care aș putea să le iau cu mine.

Doamna zâmbitoare ne face semn să înaintăm. Fața-în-Formă-de-Lună ne împinge înainte, amintindu-ne în șoaptă de reverență. Acum suntem exact în fața doamnei. Ar putea fi atrăgătoare sub straturile groase de machiaj, dar este greu de spus. Eu fac o reverență perfectă,

dar Ettie se înclină. Mi-e ciudă că nu am învățat-o normele de etichetă pentru o reverență. În Curtea Miracolului, toți copiii se înclină. Dar doamna izbucnește în hohote de râs mieroase:

— Cât de încântător!

Întinde o mână spre Ettie, invitând-o să se apropie. Sunt la câțiva pași în spatele ei.

— Cum vă numiți, micuțelor?

— Eu sunt Ettie și ea este Nina.

Ochii doamnei zăbovesc o clipă pe fața mea, apoi alunecă repede pe siluetă. Apoi mă ignoră și brusc sunt teribil de conștientă că sunt singura persoană din sală a cărei piele nu este albă ca laptele. În Curtea Miracolului, rasa, originea și familia nu înseamnă nimic. Prin vene ne curge același sânge. Dar aici… aici, cu o singură fluturare din gene, doamna mi-a spus că nu sunt demnă să fiu privită. Nu sunt demnă să mi se acorde atenție.

Iute de parcă ar fi o viperă, mâna doamnei țâșnește și prinde bărbia lui Ettie într-o strânsoare fermă. Apoi îi înclină capul și se uită la ea:

— Încântătoare, încântătoare, spune aproape ca pentru sine. Sunt Regina Franței. Acesta este Monsieur Sagouin, cel mai de încredere prieten și consilier al nostru.

Bărbatul care stă în picioare ne privește fix, fără să zâmbească. Regina nu ni-l prezintă pe gentilomul de la birou. Ceea ce spune multe despre cine este *el.*

— Doamnă.

Ne înclinăm ușor capetele.

— În aceste vremuri de suferință, obișnuim să invităm la un ceai tineri prieteni din cartierele mai puțin norocoase ale orașului, spune Regina. Vreau ca fiul meu să știe că nu toți copiii sunt la fel de norocoși ca el.

Spunând acestea, ridică o mână. Ne întoarcem și-l vedem pe Delfin, care ne privește cu ochii larg deschiși.

Încerc din răsputeri să zâmbesc prietenos, cum știe numai Ettie, sperând că nu va pune instantaneu să fim arestate.

Se ridică în picioare în momentul în care Regina ridică mâna. Este palid și poartă o tunică bleumarin din catifea, tivită cu fireturi și

nasturi argintii și o broșă stacojie la piept.

— *Mesdemoiselles,* acesta este Louis Joseph Charles Romain, Delfinul Franței.

Facem încă o reverență, iar Delfinul vine spre noi, un gest care o face pe Regină să ridice subtil o sprânceană. Fără îndoială că moștenitorul tronului Franței nu obișnuiește să-i întâmpine pe oaspeții de rând. Dar acum ia mâna lui Ettie în timp ce mă fixează cu privirea, apoi o ia și pe a mea și șoptește pe un ton jos, victorios:

— Nina, să înțeleg că acesta este numele tău.

Ridică iute din sprâncene, ca și cum ar dori să-mi comunice ceva; presupun că vrea să-mi spună că nu ne va da de gol și nici că va vorbi despre implicarea mea în furtul colierului său. Respir ușurată. Delfinul se întoarce pe canapeaua lui, iar în stânga sa apare un servitor care îi oferă un platou de argint, pe care se află o ceșcuță. O ridică și ia o înghițitură. Un alt servitor apare în dreapta sa și îi oferă un *serviette* pliat. Îl folosește pentru a-și tampona delicat buzele, după care îl înapoiază unui alt servitor, care îl ia de acolo.

Îmi spun că este ridicol. De câți servitori are nevoie o persoană pentru a bea o ceașcă de ceai?

Apare încă unul și toarnă ceai negru. Adaugă câte o lingură aurită de zahăr și puțină frișcă delicioasă și, după ce amestecă, întinde tava spre noi. Eu și Ettie luăm câte o ceașcă. Porțelanul este foarte delicat, iar mânerul este atât de fragil, încât mă tem să nu-l frâng. Ar valora extraordinar de mult în Ghilda Hoților. Iau cea mai mică înghițitură. Ceaiul este foarte fierbinte și cremos. Are un gust divin.

Un alt servitor ne întinde o tavă plină cu prăjiturele. Le recunosc din cămările marilor case pe care le-am jefuit. Înveți multe lucruri când te ascunzi în bucătăriile nobilimii, așteptând ca întreaga gospodărie să se cufunde în liniște. Unul este că bucătarii sunt artiști de un talent rar întâlnit. Altul este numele delicateselor servite celor bogați. Există gogoșele *réligieuses* grăsune, umplute cu *creme anglaise*[44] și acoperite cu caramel sărat. *Milles-feuilles,* cu foi subțiri ca napolitanele, mai multe straturi de cremă și glazură cu model domino. Tarte *puits d'amours* delicate, umplute cu pastă de migdale. *Charlottes*[45] pline cu

zmeură. Tarte Tatin[46] în miniatură și profiteroluri dolofane din care se prelinge ciocolată topită.

Întind gâtul ca să văd dacă există pe undeva și pâine, dar sunt numai prăjituri. Poate că *la Reine des Gâteaux* a avut dreptate și chiar nu mai este nimic altceva de mâncat. Uitându-mă la grămezile de bunătăți, simt cum mi se strânge din nou stomacul.

— Aceea ce e? întreabă Ettie, arătând înspre un mic munte de macarons, lipite cu fondant.

Pentru o clipă, mi se taie răsuflarea; sunt atât de micuțe și de simple, atât de frumos colorate: roz-pal pentru dulceață de trandafiri, roșu pentru căpșune, maro-închis pentru ciocolată, ocru pentru *café.* Cele auriu-închis au gust de caramel sărat, iar cele albe, de cremă fină de vanilie.

— Pe aceea, te rog, spun eu și arăt spre una verde-pal.

Servitorul o ia cu un clește de argint și o pune pe o farfurioară. Mă uit la prăjiturică, o mică pată de verde rătăcită în oceanul roz-auriu al porțelanului.

— Doar atât? întreabă Ettie, surprinsă.

Farfuria ei este plină-ochi cu prăjituri. Este evident că recuperează săptămânile de foamete.

Nu pot explica; am un nod în gât. Cum pot fi înconjurată de asemenea bogății când sute dintre frații mei și surorile mele mor de foame? Fac semn unui alt servitor. Îmi aduce un *serviette* de pânză roz, cu broderii. Îl iau și îi mulțumesc. Prințul se uită la mine nedumerit.

— Nu trebuie să le mulțumești, murmură el.

Are dreptate. Gentilomul George m-ar lovi pentru o eroare atât de flagrantă. Încerc să găsesc un mod de a îndrepta discuția spre bucătării, mai exact spre locul în care s-ar putea afla cămările sau brutăria.

— Am așteptat ani întregi să te revăd. N-am crezut că o să mai apuc, îmi șoptește Prințul, făcând să pară că purtăm o conversație plictisitoare, de complezență. Mi-ai luat pandantivul lui *Charlemange.* Am avut atâtea necazuri!

— Te-au… te-au bătut? întreb, curioasă să aflu ce înseamnă „necaz” în viziunea unui Delfin.

Se întoarce spre mine uimit.

— Să mă bată? Evident că nu. Nimeni nu ar îndrăzni vreodată să mă bată.

— Dar ai spus că ai avut necazuri, spun în grabă, cu ochii în ceșcuță.

— Da, ei bine, Mama a fost foarte dezamăgită de mine și chiar știe cum să-ți facă viața extrem de neplăcută când își dorește asta, continuă el, apoi se oprește și se gândește. Am avut un țap ispășitor[47] când eram mai mic… nu mai știu cum îl chema. Îl băteau dacă făceam vreodată ceva rău.

Un țap ispășitor. Este mai mult decât ridicol; este oribil. Schimb repede subiectul:

— Îl vrei înapoi? Colierul?

— Poftim? Oh, ei bine, s-ar putea să fie cam dificil să explic cum a apărut acum, după atâta vreme, spune el pe un ton lipsit de interes, de parcă am discuta despre o mănușă pierdută.

— Este una dintre bijuteriile coroanei Franței, zic eu cu mult reproș chiar dacă, imaginându-mi colierul la gâtul lui Tomasis, îmi amintesc de aprecierea pe care mi-a câștigat-o.

— Hmmm, da… zice Delfinul distras.

— Vino aici, copilă, spune deodată Regina, făcându-i semn lui Ettie, care se uită neliniștită la mine. Nu trebuie să-ți fie frică, adaugă ea. Vreau doar să-ți văd chipul frumos.

Ettie înaintează câțiva centimetri, sub privirea pătrunzătoare a Reginei. Folosește cuvinte blânde și amabile, dar ceva din felul flămând în care ochii ei îi sfredelesc pe ai lui Ettie mă duce cu gândul la un păianjen care pândește o muscă.

— Ești atât de frumoasă! Nu-i așa că face sala să pară mai frumoasă doar prin simpla ei prezență, Romain?

Ettie se înroșește toată.

— Fără îndoială, *Maman,* răspunde Prințul.

— Poate că ar trebui să o păstrăm, spune Regina.

Inima mi-o ia la galop la gândul că Ettie ar putea rămâne în palat. Nu ar fi o rezolvare a problemelor noastre? Cu siguranță că nici măcar Tigrul n-ar fi în stare s-o ia atât timp cât se află sub protecția Reginei Franței. Și totuși când o văd pe Ettie aici, cu ei, simt un nod în gât.

Arată ca unul dintre ei. Și într-un fel doare.

— Ai fi un bun companion pentru Delfin, continuă Regina. Este un băiat destul de singur.

Prințul se înroșește. Nu știu de ce este stânjenit sau cum de este posibil să te simți singur când cincisprezece persoane îți sunt alături în orice moment.

Regina se așază mai bine pe canapea și bate ușor în locul de lângă ea, invitând-o pe Ettie să i se alăture.

— Ce zici, ai vrea să ne distrezi, draga mea?

Ettie pare panicată.

— Nu fi timidă. Poate știi o melodie pe care ne-o poți cânta?

Îmi țin respirația și sper că Ettie nu va cânta niciuna dintre melodiile cunoscute, pentru că toate sunt destul de vulgare.

Se gândește.

— Vă pot spune o poveste.

— Minunat! exclamă Regina.

Ettie a adunat o mulțime de povești. Sper în sinea mea să nu repete niciuna dintre cele mai colorate pe care le-a auzit.

— Aceasta este povestea spusă de Tatăl meu, așa cum este spusă tuturor copiilor Morții, începe ea. A fost odată o țară plină până la refuz de șoareci, care s-au răspândit în fiecare oraș și cetate.

Pe boașele lui Rennart!

Nu povestea *aia*, nu acum, nu aici!

20

Povestea lui Ettie

La început, Ettie stă dreaptă ca o scândură, cu spatele la mine, astfel că nu poate vedea semnalul de avertizare pe care i-l transmit prin expresia feței și nici nu se întoarce când tușesc zgomotos.

— Ești bine? mă întreabă Prințul, alarmat.

Dar Ettie nu mă bagă în seamă. Se concentrează, încercând să relateze povestea exact așa cum i-a spus-o Orso.

Despăturesc șervețelul și pun prăjitura în mijloc, apoi îl împăturesc cu grijă și mi-l pun pe genunchi.

— Dacă nu-ți plac prăjiturile, le putem arunca, șoptește Delfinul, privindu-mă curios.

— Sunt sigură că sunt delicioase.

Tocmai mi-am pierdut pofta de mâncare. Ettie spune cu nonșalanță povestea revoluției eșuate care aproape că a detronat familia regală și, în afara unei intervenții dramatice, nu pot face nimic ca să o opresc.

— Nu trebuie să o păstrezi pe aceasta. Putem aranja să fie trimise unele proaspete ori de câte ori dorești, insistă Prințul.

— Lasă-mă în pace! îi zic în șoaptă.

Se oprește din mâncat și stă tăcut în timp ce mie mi se învârte capul din cauza posibilelor urmări. Vom fi arestate pentru repetarea poveștii? Cum vom transmite un mesaj Curții sau lui Femi dacă ne vor lua?

— Nu există multă mâncare acolo unde locuiești?

Prințul îmi întrerupe șirul gândurilor. Mila din vocea lui este la fel de subtilă ca o bâtă, făcându-mi toate firele de păr să se ridice. În definitiv, ne aflăm pe timp de foamete, însă cineva a uitat să-l anunțe pe Delfin.

— Te-ai uitat recent dincolo de porțile palatului? șuier în tăcere. Nu ai văzut nimic astăzi, în timpul călătoriei cu trăsura prin oraș?

Îl privesc direct în ochi:

— Cadavrele sunt așezate în grămezi în unele colțuri de stradă.

Oamenii mor de foame. Când avem într-adevăr mâncare, nu o aruncăm și nici nu aranjăm să ne fie trimisă alta *proaspătă.*

Se uită fix la mine, stupefiat.

Nu îmi pasă. N-am timp să-mi pese sau să stau aici, mâncând prăjituri viu colorate în timp ce Ettie repetă povești sedițioase, iar eu trebuie să-mi dau seama unde sunt depozitate grânele palatului și cum anume le voi scoate din Tuileries fără să fiu văzută.

Pe măsură ce Ettie își continuă povestea, atmosfera din cameră devine mai apăsătoare. Deși continuă să zâmbească, este ceva îngrijorător în expresia așternută pe chipul Reginei.

Lângă mine, Prințul își bea ceaiul, gânditor, liniștit, enervant.

— Povestea. Despre ce este vorba? mă întreabă în șoaptă.

Sunt atât de uimită că nu-și dă seama încât uit pe moment cât este de enervant.

— Despre revoluția eșuată. Pisicile sunt nobilimea, iar șoarecii sunt revoluționarii.

Auzind asta, ochii Prințului trec cu viteză de la Ettie la Mama sa, apoi la bărbatul din colț, care acum s-a întors. E palid și pare slăbit, înveșmântat în haine azurii și cu capul împovărat de o monstruozitate de perucă albă.

Încerc să mă ridic, dar Prințul mă apucă de mânecă și mă trage cu putere înapoi pe canapea.

— Nu. Nu mai poți face nimic, nu acum, îmi spune el, ținându-mă strâns de braț. Dacă *Maman* îți vrea capul, o voi implora să te cruțe. Nu te îngrijora.

Ei bine, asta mă face să mă simt mult mai bine.

Vocea lui Ettie devine tot mai teatrală pe măsură ce descrie felul în care pisicile au reușit să-și convoace frații și modul în care aceștia i-au salvat de spânzurătoare, întemnițând șoriceii.

Camera pare insuportabil de caldă și de mică. Refuz ofertele servitorilor de a-mi mai turna ceai, ridicând ușor umerii. Nu pot să mănânc sau să beau; abia mai pot să respir. Nu pot să fac nimic altceva decât să o ascult pe Ettie cum ne pecetluiește soarta.

Când termină povestea, Regina o apucă de mână. Mă lupt cu teama care crește înăuntrul meu.

— Mulțumesc, draga mea, glăsuiește Regina, sărutând-o pe frunte. Unde ai auzit acea poveste fascinantă?

— E… e cunoscută, răspunde Ettie, fără să pomenească, din fericire, de Orso sau de Ghilde.

— Afară! strigă bărbatul de la birou cu o voce ascuțită și pițigăiată. Toată lumea afară!

Regina se întoarce să-l privească. Îi dă drumul lui Ettie, care alunecă de pe canapea și vine spre mine, poticnindu-se și simțind în cele din urmă tensiunea din aer.

Monsieur Sagouin și servitorii se îndreaptă spre ușă.

Eu și Ettie ne ridicăm ca să mergem după ei. Poate că, dacă ne strecurăm acum, găsim bucătăriile și reușim să părăsim palatul înainte să…

— Nu și tu, draga mea, îi spune Regina lui Ettie, țintuind-o cu privirea.

— Care este problema, tată? întreabă Prințul de îndată ce se închide ușa.

Regina deschide gura pentru a răspunde, dar este întreruptă de bărbatul de la birou, care s-a ridicat și vine spre ea.

— Care este *problema?* Îndrăznești să mă întrebi care este *problema?* Ți s-a părut că a fost o poveste bună? Ți-a fost milă de șoareci? Pentru că, într-adevăr, au fost atât de mici și de curajoși, aflați la mila unui regat al pisicilor! pufnește bărbatul.

Delfinul pare că se micșorează sub apăsarea cuvintelor înverșunate:

— Ești atât de prost încât nu auzi? Oameni de rând vin în palatul nostru și ne povestesc răscoala despre care se șușotește pe străzi. *E cunoscută.* Acestea sunt poveștile spuse copiilor de poporul nostru?

— Tată, a fost doar o poveste. Mă îndoiesc că știe cu adevărat ce înseamnă…

— Arată-i, spune Regina.

Și, spre groaza mea, bărbatul începe să-și desfacă nasturii de la vestă.

— Aveam șase ani când au ocupat palatul. Au venit țipând după *la Reine des Gâteaux* – au pus-o să mănânce până când i s-a făcut rău, iar doamnelor ei de companie le-au tăiat capetele. Au forțat-o să meargă

pe jumătate goală pe străzi și m-au făcut să mă uit.

Își slăbește cu stângăcie cravata, de parcă nu ar fi obișnuit să-și scoată singur hainele.

— Mama mea s-a căsătorit cu cineva din această familie la cincisprezece ani – a fost mai tânără chiar și decât tine, Romain. Nu a avut de ales. Ar fi urât-o indiferent ce ar fi făcut. A încercat să câștige afecțiunea poporului. Și tatăl meu a încercat. Tânjea ca poporul lui să-l iubească.

Își înlătură pânza de pe piele și atunci le vedem: cicatrici adânci, în zigzag, care se întrepătrund de la gât până la buric.

— Pe mine și pe sora mea ne-au bătut fără milă cincisprezece zile – *cincisprezece zile.* M-au forțat să spun minciuni la procesul mamei mele, să o acuz de fapte de nedescris.

Regina stă dreaptă și nemișcată, cu ochii scânteind periculos.

— Dacă unchiul nostru nu ar fi invadat orașul, revoluționarii ar fi ucis până la ultimul nobil din țară. Orice bărbat, orice femeie și orice copil, spune el clătinându-se.

Tremură, așa că Regina întinde mâna și îl apucă strâns de încheietură. Îi văd articulațiile degetelor albindu-se.

— Aceștia sunt șoriceii galanți din poveste, continuă el. Dispuși să tortureze copii, să ucidă femei. Aceștia sunt eroii neajutorați ai unor astfel de povești. Indiferent cât de mult îi compătimești, indiferent cât ai crede că suferă, nu te poți coborî la nivelul lor, pentru că te vor urî mereu pentru ceea ce ești. În schimb, trebuie să-i conduci, să-i controlezi. Trebuie să faci așa cum am făcut întotdeauna, așa cum vom face și de acum încolo. Trebuie să faci tot ce este necesar ca să-i protejezi pe cei pe care îi iubești.

Își pierde cuvintele și își ferește privirea, ca și cum nu mai poate îndura să se uite la fiul său.

— Dacă acestea sunt poveștile care circulă pe străzi, atunci lucrurile sunt așa cum bănuim de multă vreme, spune Regina cu vocea ei dulce ca melasa, uitându-se la Delfin. Dacă tu crezi că sângele, coroana sau numele te vor proteja, atunci te înșeli, fiul meu. Trebuie să fim la fel de miloși cu ei pe cât sunt ei dispuși să fie cu noi.

Se întoarce brusc spre noi. Ettie, care este în spatele meu, se face cât

un purice.

— Nu-ți fie teamă, copilă. Ne-am bucurat de povestea ta cu adevărat edificatoare!

Zicând acestea, Regina afișează un zâmbet mult prea larg.

— De fapt, suntem atât de recunoscători pentru divertismentul oferit, încât am dori să ne extindem oferta de ospitalitate. Organizăm un bal mâine seară și am fi încântați să rămâneți amândouă și să vă bucurați de festivități.

Ettie pare entuziasmată de idee și reapare din spatele meu, zâmbindu-i timid Reginei.

Dar eu știu mai bine. Mama Prințului este cu siguranță periculoasă. Ar trebui să părăsim imediat palatul. Odată ce găsesc depozitele de grâne, putem să dispărem de aici.

Regina îi aruncă o privire soțului ei, care se chinuie să-și închidă nasturii de la cămașă. Burta îi atârnă moale și tristă, iar el arată complet oropsit.

— Vino, dragul meu, spune ea.

Se ridică și-l ia de cot, conducându-l afară din cameră.

Cu un foșnet de mătase pe podelele din lemn cernit, Regina dispare.

21

Surorile

— Vă voi însoți până în camera voastră, spune Delfinul, ridicându-se.

Ușile i se deschid și ne zorește să ieșim.

— Oh, Nina, un bal! Te poți gândi la ceva mai palpitant? În timp ce cotim pe coridoarele nesfârșite, Ettie bate din palme de încântare. Dar când se întoarce și vede expresia de pe fața mea, ezită.

— Putem rămâne la bal, nu-i așa?

— Nu prea aveți de ales, comentează Prințul.

Mă încrunt.

— E timpul să plecăm de aici, Ettie, spun cu fermitate. Delfinul se oprește:

— E mai bine să nu o sfidați pe Mama, ne atenționează el. În definitiv este Regina voastră, iar porunca ei este lege pentru voi.

— Ce ai spus? întreb furioasă.

— Ei bine, voi sunteți supușii Reginei, deci practic îi aparțineți ei și tatălui meu.

— Eu nu aparțin nimănui, îi spun tăios în timp ce Ettie mă apucă de braț.

Prințul se încruntă.

— Asta nu e adevărat. Sunt Delfinul Franței. Într-o zi voi fi Rege, iar toți și toate îmi vor aparține. Tu îmi vei aparține. Dacă îmi doresc, pot pune să fii arestată. Dacă vreau, te pot executa. Dacă…

Îl plesnesc cu putere. Sunetul răsună de-a lungul coridorului ca o împușcătură.

— Nina! mă mustră Ettie.

Servitorii suspină adânc și încep să vină spre noi, dar Delfinul îi îndepărtează, făcând un semn cu mâna. Se holbează la mine, ținându-și strâns obrazul, evident uluit.

— M-ai lovit!

— Sunt capabilă de mult mai rău dacă vei mai îndrăzni vreodată să ne spui că îți aparținem. Noi suntem Mizerabilii. Nu aparținem decât

Taților noștri. Poate că tu și cei ca tine stăpâniți majoritatea lucrurilor din această țară, dar nu ne stăpâniți și pe noi!

Prințul își atinge maxilarul, mai multe emoții ivindu-se pe chipul său: furie, scepticism și ceva ce nu pot desluși. Își îndreaptă tunica și își trece o mână prin păr.

Îi întorc spatele și continui să mărșăluiesc spre camera noastră.

Delfinul se grăbește ca să țină pasul cu noi.

— Iartă-mă, spune cu o voce nesigură.

Nu sunt impresionată. Ettie cea mereu bună la suflet este imediat fermecată. Se duce la el cu brațele larg deschise.

— Vezi, Nina? Îi pare rău, spune ea, mângâindu-l liniștitor pe braț. Vom rămâne cu tine până la bal. I-am promis mamei tale că așa vom face.

Prințul se înveselește, iar un zâmbet îi luminează chipul.

Eu pufnesc:

— Nu sunt aici ca să particip la baluri.

Privirea Delfinului se mută de la mine la Ettie; se joacă neliniștit cu una dintre mâneci.

— Mi-ai spus că este foamete, îmi amintește el. Dacă rămâneți aici în palat, chiar și după bal, nu o să vă mai fie niciodată foame. Avem mâncare din belșug.

Vocea lui este jalnic de sinceră.

Eu încrucișez brațele sceptică.

— Și ce se întâmplă cu oamenii din afara palatului? Cu Mizerabilii? Ar trebui să trăiesc aici, în această cușcă poleită cu aur, îndopându-mă cu prăjituri, în timp ce ei flămânzesc și mor? O parte dintre cele mai învechite resturi de la masa ta i-ar ajuta să nu mai moară de foame. Cel mai mic dintre depozitele tale de grâne i-ar salva cu sutele.

— Nu știam, spune încetișor Prințul.

— Ești Delfinul Franței. Într-o zi, vei fi Rege, iar toți și toate îți vor aparține, îi repet eu cuvintele. Vei mai mânca prăjituri și atunci, când poporul tău va muri de foame?

Prințul stă acolo stingher și tăcut. Nu a cunoscut niciodată foametea, nu și-a dorit niciodată nimic. Nu-l pot face să înțeleagă.

Cumva, am ajuns la ușa camerei noastre.

— E timpul să ne culcăm, spun cu răceală.

Ca un gest de solidaritate, Ettie strânge brațul Prințului și mi se alătură.

Moștenitorul Franței pare melancolic; abia ne privește când înclină capul spre noi.

— Vă urez noapte bună, *Mesdemoiselles.*

Înghite în sec, agitat.

— Ș-și îmi pare rău pentru jignirea pe care v-am adus-o.

— Ești iertat, spune cu blândețe Ettie. Și Ninei îi pare rău că te-a lovit.

— Nu-mi pare, mormăi eu amenințător, în timp ce Ettie mă înghiontește să intru în cameră.

***

După ce servitoarele ne ajută să ne dăm jos rochiile, Ettie se urcă în pat.

Se uită gânditoare la mine.

— Nu te îngrijora, îi spun. Eu…

— Cred că te place, mă întrerupe ea.

— Poftim?

— Prințul. Cred că te place.

— Ettie, tu crezi că toată lumea mă place, i-o tai eu.

— E adevărat. Și Montparnasse te place.

Cuvintele ei mă iau prin surprindere. Mă holbez la ea un minut întreg, după care îmi găsesc cuvintele și rostesc încet:

— Nu fi prostuță! Ce motiv ar avea oricare dintre ei să mă placă?

— Ești curajoasă și isteață, îmi spune ea, rânjind. Și l-ai plesnit.

— Nu l-aș plesni *niciodată* pe Maestrul Cuțitelor! protestez eu.

Ettie izbucnește în chicote de râs la un astfel de gând.

— Montparnasse se poartă frumos cu noi numai datorită lui Lady Corday, care dorea să-l știe pe Orso ieșit din închisoare. Și, oricum, băieților nu le plac fetele pentru că sunt curajoase, Ettie.

— Oh?

— Le plac pentru că sunt drăguțe.

— Ei bine, eu sunt drăguță, iar Montparnasse cu siguranță nu mă place.

Întinde picioarele și își mișcă degetele, încruntându-se.

— Când te vindecai, l-am rugat să mă învețe să lupt, ca să te pot proteja dacă Thénardier te mai atacă vreodată. M-a lovit peste față și mi-a spus că este vina mea, că ar fi trebuit să învăț să blochez corect.

— Probabil că ăsta este felul lui Montparnasse de a-și arăta dragostea adevărată.

Și râdem împreună, ascunse sub pături, până când ne dor fălcile și burțile. Apoi ne întindem acolo, în întuneric, una lângă alta și îi aud din nou vocea, delicată ca o șoaptă.

— Uneori închid ochii și-mi spun că ar trebui pur și simplu să-l las pe Tigru să mă ia. Dacă mă ucide, cel puțin se va sfârși totul și vei fi în siguranță.

Tremură, încercând să fie curajoasă.

— Nu s-ar sfârși, spun eu cu o voce nesigură și îndurerată. Dacă i te oferi Tigrului, nu te va ucide.

— Dar ai spus…

— Am mințit. Tigrul nu ucide oameni El… el îi distruge.

Lumina lunii se reflectă în ochii lui Ettie, care se uită la mine.

— Oamenii nu mor. El distruge tot ce este bun, spun eu, inspirând adânc aer în piept. Știu asta pentru că a luat-o pe sora mea, Azelma.

— Ai o soră? O poți salva? Ești Pisica Neagră. Te poți strecura oriunde! L-ai eliberat pe Lordul Morții din *Châtelet*!

Încrederea deplină a lui Ettie în abilitățile mele ar trebui să-mi încălzească inima, dar se înșală.

— Am încercat, spun eu, încercând să nu plâng. A hrănit-o cu mac, iar acum este sclava lui. Chiar dacă aș putea să o scot de acolo, s-ar lupta ca să revină la *drog*, la el. Asta face macul. Nu-și mai amintește cine este. Nu-și mai amintește cine sunt.

Nu mai pot continua. Nu mai pot îndura să descriu răul în cuvinte.

Scot pumnalul de sub pernă și deschid mâna. Lipesc lama de piele și, cu o mișcare fulgerătoare, o las să alunece în jos. Pe tăietura stacojie apar picături de sânge.

— Nu-i voi permite să-ți facă asta.

Întind mâna spre Ettie.

— Jur.

Ettie ia pumnalul și, crispându-se de durere, trece lama peste propria palmă. Își încrețește nasul de durere când îmi pun palma sângerândă peste a ei; apoi ne petrecem degetele calde și umede, iar sângele nostru se amestecă.

— Acum ești sora mea.

— Acum ești sora mea, șoptește ea.

Și încerc să nu mă gândesc la Azelma. Și ea a fost sora mea odată.

Ne dăm drumul la mâini, iar Ettie șterge lama pumnalului de husa de pernă din satin înainte să mi-l dea înapoi. Clatin din cap:

— Păstrează-l. Montparnasse mi-a dăruit unul nou.

Ochii i se luminează și ține pumnalul aproape de ea. Apoi îmi aruncă o privire poznașă:

— Ți-am spus că te place.

Râdem, vorbim și dormim foarte puțin. Ettie mă obligă să-i împărtășesc și mai multe povești.

Îi spun cum am furat de la Prinț colierul cu safir uriaș, care atârnă acum de gâtul lui Tomasis. Îi spun poveștile și zvonurile despre Orso și Corday. Îi spun despre *Ies Merveilles,* Minunile Curții Miracolului, despre Pescar, despre *le Maire* și despre Gentilom, cei mai îndrăzneți criminali pe care i-a văzut vreodată Franța. Vorbesc până când răsare soarele și răgușesc, până când ochii lui Ettie sunt încețoșați și obosiți. Apoi, ținându-mă de mână, capitulează și se lasă furată de somn.

Ar trebui să mă duc să explorez palatul și să găsesc ce-mi trebuie, dar degetele lui Ettie le strâng pe ale mele și nu mă lasă inima s-o părăsesc. E prima dată când nu suntem într-un pericol iminent, când nu murim de foame sau suntem rănite; e prima dată când stăm relaxate împreună, râzând de lucruri prostești. Așa cum făceam cu Azelma. Cine ar fi crezut că am uitat cum e să nu-ți fie frică?

Stau întinsă și trează, ascultând-i respirația.

Ar putea fi în siguranță aici, la palat? Ar putea fi fericită? Cu siguranță că Tigrul nu ar îndrăzni să vină după ea dacă s-ar afla sub protecția Regelui și a Reginei Franței.

Însă mă neliniștește ideea de a o lăsa pe Ettie cu cei din familia

regală, mai ales după povestea pe care a spus-o și sclipirea amenințătoare din ochii Reginei. Și nu pot părăsi palatul fără să-i asigur protecție din partea tuturor Ghildelor – trebuie să găsesc grânele. Dar chiar dacă poate fi luată o cantitate atât de mare, oare va fi suficient pentru a-l opri pe Tigru?

Ea a devenit un simbol pe care trebuie să-l distrugă. Nimic nu-l va opri… Se va răzbuna sau va pierde puterea pe care o deține asupra noastră.

Ce aș putea face eu, o Pisicuță, împotriva unui Lord al Curții Miracolului, cu o Ghildă de acoliți pregătiți să-l apere? Aș putea vreodată s-o protejez pe Ettie, să o țin în siguranță?

22

Mesmeriana

Suntem trezite de o cameristă care ne aduce două căni aburinde de ciocolată topită și frișcă. O pun mai întâi pe ea să deguste și o urmăresc înghițind lichidul fierbinte, apoi insist să mai rămână câteva minute. Nu leșină și nici nu moare, așa că o las să plece.

Ettie își savurează triumfătoare ciocolata. Eu o beau pe a mea cu grijă. Este cel mai delicios lucru pe care l-am gustat vreodată. Mirosul îmi amintește de buzele Prințului și simt un junghi de vinovăție și de resentimente. Trebuie să fi dormit toată ziua.

Ettie arată mai bine. Are fața mai luminoasă, iar umbrele de sub ochi i-au dispărut. Sare entuziasmată din pat și îmi amintește că în seara aceasta are loc o *soiree*[48].

Strâng din buze. Nu am timp de *soirees;* încă nu am prins ocazia să mă furișez ca să caut depozitele de grâne. În plus, este primejdios pentru noi să ne prelungim șederea la palat. Trebuie să acționez la noapte.

Pe o canapea tapițată se află două rochii. Una din mătase albastră, cu reflexe argintii, pentru Ettie, și una din voal, de culoarea somonului, pentru mine. Cameristele năvălesc agitate în cameră și ne dezbracă de haine, ne fixează crinolinele și strâng corsete cu o vigoare nejustificată. Apoi ne aranjează părul și suntem gătite. Ettie primește un colier cu medalion, iar eu, o brățară din aur cu rubine, după care ni se dă câte un evantai. Ne strecurăm picioarele cu ciorapi de mătase în niște pantofi împodobiți cu bijuterii prețioase, ne strâmbăm una la alta și suntem zorite afară din cameră.

***

Balul este un haos de aur, cristal și sticlă. Lumina lumânărilor, răspândită de cele o sută de candelabre, licărește și se reflectă încontinuu de pe oglinzile care acoperă pereții. Aerul este înăbușitor,

sala este ticsită cu trupuri agitate de la alcool, iar vocile se contopesc într-un talmeș-balmeș de țipete și strigăte. Fețele invitaților sunt niște măști teribile vopsite în alb, buzele acestora sunt roșii ca sângele și sunt incapabili să ascundă febra care arde înăuntrul lor: o nebunie stranie și violentă, înveșmântată în corsete dantelate, catifea și mătase.

— E oribil, spune Ettie într-un final.

Dar pentru mine este un haos bun, care îmi va permite să mă furișez pentru a explora palatul.

— Nu-mi prea plac balurile, recunoaște Prințul, apărând lângă noi și stricându-mi toate planurile. Dar acum, că sunteți aici, va fi mult mai bine, adaugă el, evident încântat de acest gând.

Delfinul indică mai multe persoane importante, o activitate care mă plictisește de moarte, până când întrezăresc o pată de albastru-deschis, arămiu și roșu. Inspectoarea stă într-un colț al sălii și nu pare deloc încântată. Reperez încă trei ofițeri de la *Sûreté* care stau mai la vedere, în diferite alcovuri.

— Am putea dansa, sugerează Prințul, privindu-mă cu speranță.

Muzica răsună dintr-un capăt al sălii de bal. Trebuie să biruiască vocile stridente ale nobililor.

Ettie râde.

— Nu știm să dansăm, spune ea, urmărind cuplurile care plutesc perfect pe podea. Nu așa.

— Nu te-a învățat nimeni să dansezi? mă întreabă Prințul, uitându-se la mine.

Ridic sfidătoare bărbia. Gentilomul George nu m-a învățat încă toate dansurile de curte.

— Am avut alte lucruri de învățat, Preamăreția Ta, îi răspund.

Îmi zâmbește și se înclină.

— *Mademoiselle,* spune el cu voce joasă. Îmi acorzi onoarea acestui vals?

Mă încrunt:

— Tocmai ți-a spus că nu știm cum să facem asta.

Prințul întinde mâna:

— Atunci lasă-mă să te învăț.

L-aș putea refuza; mă voi face de rușine dacă accept. Ce știu în afară

de dansurile sălbatice ale Hienelor Curții Miracolului?

Ettie îmi dă un brânci, încercând să mă convingă să accept. Îl place pe Prinț. Și îi place că Prințul mă place pe mine.

Oftez și îi iau mâna. Fața i se luminează și simt un mic fior. Stă acolo ca un idiot – nici nu-mi dă drumul, nici nu mă conduce undeva.

— Nu vom dansa?

— Ba da, îmi răspunde el, strângându-mi degetele ca și când ar fi niște bijuterii Dar mai întâi trebuie să sărbătoresc această victorie greu câștigată.

Delfinul oprește un servitor.

— Șampanie, ne spune el, iar servitorul ne oferă la toți trei câte un pahar cu lichid roz spumant.

Mă uit la pahar, admirând micile bule. În timp ce îl ridic la buze, la urechi îmi ajunge un fluierat atât de jos, încât este aproape imposibil de distins prin vacarmul înconjurător. Mi se face pielea de găină când recunosc sunetul: este o Chemare rară, una pe care am învățat-o, dar pe care nu am auzit-o folosită: Chemarea Ghildei Asasinilor.

Fac ochii mari și văd o față întunecată care mă urmărește din cealaltă parte a sălii.

Montparnasse.

Aproape scap paharul și-mi smulg mâna din strânsoarea Prințului. Acesta protestează, dar îl ignor. Cercetez repede sala.

Imediat îmi atrage atenția un servitor care se mișcă prin mulțime; este îmbrăcat ca un chelner, dar vârfurile gulerului apretat sunt extrem de ascuțite și de înalte. Este Col-Blanche, Maestrul Casei Otrăvurilor.

Doi Asasini, aici în palat?

Fac stânga împrejur. Aici sunt zeci de Asasini care duc tăvi cu șampanie.

— Nu beți *nimic*! șuier imperios.

Ettie și Prințul se uită la mine.

— Rămâi cu ea, îi poruncesc Delfinului. N-o scăpa din ochi nici măcar o clipă și nu beți sau mâncați nimic *niciunul* dintre voi!

Simt un gol în stomac în timp ce-mi croiesc drum prin mulțime spre Montparnasse, râsetele gălăgioase ale invitaților răsunându-mi în

urechi precum clopotele Bisericii Saint-Sulpice, precum un coșmar cumplit de care nu mă pot elibera.

Când ajung în locul unde a stat, nu văd pe nimeni acolo. Scot capul pe o ușă din sticlă mată, care dă spre un balcon, moment în care el mă apucă și mă trage în noapte, lipindu-mă de el și punându-mi un deget pe buze exact când doi ofițeri din *Sûreté* pășesc fix în locul în care mă aflam cu doar câteva secunde în urmă. Ușa este doar puțin crăpată, dar putem auzi ce șoptesc în spatele nostru.

— …meriți o retrogradare pentru comportamentul de ieri, doamnă inspector Javert.

— Iertați-mă, murmură ea.

— Nu-ți poți pierde cumpătul de fiecare dată când crezi că-l vezi pe Valjean.

— Nu *cred* că l-am văzut; a fost acolo sigur.

O zăresc prin crăpătura ușii cum întoarce ușor capul spre bărbatul de lângă ea.

— Când m-am înșelat vreodată în toți anii în care am lucrat pentru dumneavoastră? întreabă Inspectoarea pe un ton plin de reproș. Valjean este cheia întregii lumi interlope.

Ofițerul oftează:

— Nu avem nicio dovadă că această lume interlopă există.

Ea tresare:

— Cum puteți afirma așa ceva? Ați văzut rapoartele. Datează de foarte mulți ani…

— Zvonuri și povești populare. Nu avem dovezi certe. La care se adaugă faptul că ai avut datoria de a proteja alaiul, o datorie pe care ai eșuat să o îndeplinești când ai ales să urmărești un deținut. Evenimentele de pe pod ar fi putut fi dezastruoase. Delfinul a fost rănit.

Urmează o tăcere incomodă.

— Nu se va mai întâmpla.

— Ar fi bine să fie așa.

Bărbatul clatină din cap și se îndepărtează amândoi de ușă, continuându-și discuția în timp ce dau roată sălii.

A început să ningă. Fulgi minusculi îmi înțeapă pielea ca niște ace

din gheață. Montparnasse mă ține în continuare de rochie și-mi dau seama că nu pot respira. Nu sunt sigură dacă e din cauza Inspectoarei, a Asasinilor sau a lui.

— Prințul mă ținea de mână pentru că urma să mă învețe cum să dansez, mă ia gura pe dinainte.

Chipul Asasinului este imposibil de citit.

— Ce cauți aici? răbufnesc, enervată pe mine însămi pentru că i-am explicat situația.

— Lordul Orso îți transmite complimentele sale.

Se uită în ochii mei și mi-aș dori să știu ce gândește.

— Nu o lăsa să bea nimic, adaugă el.

Apoi îmi dă drumul și dispare.

Un lucru a devenit clar: dacă Asasinii se pot furișa în palat nestingheriți, atunci la fel pot face și oamenii Tigrului. Ettie nu este în siguranță nici măcar aici.

Trebuie să mă gândesc. În seara aceasta se va întâmpla ceva. Montparnasse nu era obligat să mă avertizeze, dar a făcut-o. Ceea ce înseamnă că încă mai am o șansă să găsesc lucrul pentru care am venit și să părăsesc palatul împreună cu Ettie înainte ca Asasinii să acționeze.

Îi găsesc pe Ettie și pe Prinț în partea din spate a sălii de bal. Muzica s-a oprit și toată lumea s-a adunat împrejur și vorbește răspicat.

Ajung la Ettie și îi șoptesc la ureche:

— Trebuie să plecăm.

Ea o ia după mine, dar Prințul ne vede plecând și mă apucă de braț, întrebându-ne unde mergem.

— Trebuie să iau ceva din cameră, mint.

— Pot trimite un servitor.

— Nu. Te rog. E important.

— Dar a venit o mesmeriană. Nu vrei să o vezi? A fost un aranjament de ultim moment, dar se spune că este remarcabilă.

Ridic privirea. Toată lumea este în picioare, cu fața spre o scenă mică decorată cu obiecte exotice. Prin sala de bal răsună un gong și mulțimea este cuprinsă de un entuziasm discret.

— *Messieurs et mesdames,* vă rog să o întâmpinați pe *la Grande*

Meresmo!

Publicul aplaudă cu entuziasm. Odată cu intrarea lui *la Meresmo,* începe să cânte o muzică stranie și pătrunzătoare. Este acoperită cu voaluri și drapată în straturi de mătase și are o centură cu monede în jurul taliei și un turban pe cap. Are ochii fardați cu mult negru, iar mâinile și încheieturile, împodobite cu inele și brățări. Totuși nu-i poți confunda ochii. Este Lady Corday.

— Ettie, *trebuie* să plecăm.

— Oh, dar nu ne putem uita, Nina?

Nu o recunoaște pe conducătoarea Ghildei Asasinilor din pricina costumului.

— Ați auzit de puterile mistice ale mesmerienilor, răsună vocea lui Corday. Bărbați și femei care au studiat artele întunecate și care au învățat cum să-i determine pe alții să le asculte poruncile.

Corday se uită împrejur și îndoaie un deget.

— *Madame* Langur, spune ea.

Madame Langur pare îngrozită; se întoarce spre Regină, care aprobă din cap, apoi se supune fără tragere de inimă. Se îndreaptă spre scenă și este ajutată de doi servitori să urce.

— *Madame,* ați fost vreodată o vrabie? întreabă Corday.

Madame Langur este confuză.

Conducătoarea Ghildei Asasinilor își flutură evantaiul înainte și înapoi, cu o mișcare lentă și constantă.

— Nu, bineînțeles că nu ați fost, spune ea, apoi o fixează pe femeie cu o privire intensă. Uitați-vă la mine, *madame.* Uitați-vă direct la mine și nu vă uitați în altă parte.

Ochii lui *Madame* Langur urmăresc evantaiul.

— Acum dormiți! poruncește Corday.

Femeia înlemnește. Rămâne dreaptă, dar capul i se bălăngănește și, în tăcerea care urmează, începe să sforăie.

Sala izbucnește în ropote de aplauze.

Corday așteaptă ca mulțimea să se potolească și continuă:

— Când voi pocni din degete, vă veți trezi și veți fi o vrabie. Acum… *moineau*[49]!

Apoi pocnește din degete, iar *Madame* Langur deschide ochii și,

înclinându-și capul într-o parte, începe să ciripească precum o pasăre. Publicul aclamă zgomotos. Regina pare complet fermecată.

Corday bate din palme și *Madame* Langur înlemnește.

— *Reveillez-vous*[50] zice conducătoarea Ghildei Asasinilor, pocnind din degete.

Madame Langur tresare, ca și când ar fi fost trezită brusc dintr-un somn profund. Se uită împrejur, dezorientată.

— Vă mulțumesc, *madame.*

Servitorii lui Corday o ajută pe *Madame* Langur să coboare de pe scenă și să se întoarcă în public.

— Este plăcerea mea să vă uimesc. Acum, pentru următoarea demonstrație, voi încerca să înfăptuiesc ceva destul de ieșit din comun.

Un băiat îi aduce o tavă de pe care Corday ridică un lanț lung, prevăzut la capăt cu o cădelniță fumegândă, din care iese miros dulce de tămâie.

— Vă voi ruga pe toți să urmăriți cu atenție acest vas.

Începe o mișcare repetitivă, legănând lanțul înainte și înapoi.

Îl caut pe Montparnasse, dar nu-l găsesc.

— Nu vă uitați în altă parte. Uitați-vă doar la vas. Stați cu ochii pe acesta. Nu-l scăpați din ochi.

— Ettie, trebuie să plecăm.

Dar ochii ei sunt lipiți de cădelniță.

Corday continuă să legene lanțul înainte și înapoi, în arcuri mari.

— Ettie!

Conducătoarea Ghildei Asasinilor bate de două ori din palme. O scutur pe Ettie, dar nici măcar nu se uită la mine. Mă întorc spre Delfin care, la rândul său, se holbează cu gura căscată. De fapt, mă uit de jur-împrejur și remarc că au dispărut expresiile de bucurie și mirare: toți se holbează cu gurile larg deschide la cădelnița lui Corday. La fel ca atunci când i-am părăsit Ghilda.

Trucul, Pisicuță, este să nu te uiți, mi-a spus odată Corday, iar eu am fost ocupată să-l caut pe Montparnasse, ferindu-mi ochii de ea și de lanțul pendular.

— Vă puteți așeza cu toții, rostește ea.

Nobilii se prăbușesc precum niște copii prinși într-un joc. Cu excepția Asasinilor, care rămân în picioare, ferindu-și privirea, toți cei din sală stau direct pe podea. Le urmez exemplul și urmăresc totul cu coada ochiului, având grijă să nu mă uit direct la Corday.

— Acum voi pune o întrebare.

Vocea ei și-a pierdut timbrul misterios. Aceasta este Corday pe care o știu eu.

Îl văd pe Col-Blanche.

— Cine a dat ordinul ca fântânile orașului să fie otrăvite?

Se uită peste capetele mulțimii.

— Ridică-te în picioare!

Se ridică un bărbat mai în vârstă și rămâne perfect nemișcat, uitându-se fără expresie la Corday.

Îmi mușc buza. Testele lui Saint-Just trebuie să-i fi furnizat lui Orso dovezi ale otrăvirii.

Col-Blanche ia o sticlă de pe una dintre tăvi și toarnă conținutul în mai multe pahare.

Corday continuă:

— Cine a venit cu ideea de a otrăvi apa?

Se ridică încă trei gentilomi.

— Și cine îmi va spune de ce s-a întâmplat așa ceva? Primul gentilom deschide gura și vorbește cu o voce rece și distantă.

— Rămâneam fără grâne, explică el pe un ton plictisit. Venea foametea, iar oamenii de rând se răscoală când flămânzesc. Ne-am gândit să le reducem numărul. Să-i sleim de puteri, pentru a evita revoltele cu care ne-am confruntat ultima dată.

— Cine mai știa de acest plan?

Se ridică încă douăzeci de persoane. Printre ele se numără *Madame* Langur, *Monsieur* Sagouin, Regele și Regina.

Undeva, ascuns în umbre, Montparnasse mă urmărește cu chipul la fel de inexpresiv ca de obicei.

Corday se înclină în fața familiei regale cu un gest delicat și plin de respect; când se ridică, se uită direct în ochii Reginei.

— Maiestățile Voastre.

E prima oară în viața mea când întrezăresc un sentiment real pe fața

lui Corday: o ură arzătoare, scânteietoare. Mă cutremur. Nu mi-aș dori pentru nimic în lume să mă privească așa.

— *Messieurs* Mandrille, Vervet și Tarsier, voi nu aveți copii, spune Corday, întorcându-se către ceilalți lorzi.

— Nu, *madame,* rostesc ei plictisiți spre scenă.

— Foarte bine atunci. Beau în cinstea voastră!

Asasinii se împrăștie și aduc câte un pahar de șampanie fiecăruia dintre cei trei gentilomi. Corday se face că ridică paharul în aer.

— *Santé*! spune ea, iar ei beau. Și ceilalți aveți copii.

— Da, *madame,* se aude răspunsul lor.

— Atunci am un cadou pentru voi.

Asasinii se mișcă de colo colo și dau câte o sticluță cu un dop fiecărei persoane aflate în picioare. Regina o ia pe a ei și o strânge la piept.

— Îl veți oferi conținutul copilului pe care îl iubiți cel mai mult și vă veți asigura că îl va da pe gât.

Mă întorc îngrozită spre Prinț, care se holbează năucit la scenă.

Panica îmi circulă iute prin vene și conștientizez că nu-l displac atât de mult pe cât am crezut din moment ce nu vreau să moară.

— Da, *madame,* spune Regina.

23

Les Diamants de la Couronne

Corday zâmbește.

— De acum încolo, oricui îi mai dă prin cap să ascundă moarte în apele acestui oraș își va arunca propria mână în flăcări și o va ține acolo până când se va face scrum.

— Da, *madame,* repetă întreaga sală.

— Și, când voi bate din palme, vă veți trezi și veți uita tot ce s-a spus.

Bate de două ori din palme și toată lumea tresare, trezită parcă dintr-un vis. Vorbesc în murmure și șoapte. Apoi văd că sunt toți pe podea și încep să chicotească asemenea unor copii, arătându-se cu degetul unii pe alții. Corday face o plecăciune adâncă, apoi dispare de pe scenă într-un nor de fum înmiresmat. În jurul nostru izbucnesc aplauze răsunătoare.

Îi scutur pe Ettie și pe Delfin. Se trezesc greu.

— Ridicați-vă, amândoi. Acum!

Se încruntă nedumeriți la mine, în timp ce-i trag în picioare.

— Trebuie să plecăm de aici.

Mai mulți nobili au fost otrăviți în această seară. Cine știe dacă nu cumva este molipsitor. Cine știe ce s-ar putea întâmpla în continuare.

— Ah, uite-l pe fiul meu! strigă Regina peste umărul meu.

Gândește, Nina. Gândește!

Îl înșfac pe Prinț de reverele vestonului său de catifea, iar el clipește la mine.

— Nu bea, îi șuier imperios la ureche.

Holbează ochii, semn că nu înțelege nimic.

— Fiul meu!

Regina este în fața noastră, însoțită de Rege. Dau drumul vestonului purtat de Delfin și ne înclinăm amândoi.

— Am ceva pentru tine, spune ea, întinzându-i Prințului sticluța de cristal. Am păstrat-o special pentru tine.

Îi zâmbește, cu blândețe și bunătate în ochi.

— O vei bea pentru mine?

Ochii Delfinului țâșnesc spre mine, apoi spre Mama sa.

— Vino, insistă Regina. O vom bea împreună.

Apuc mâneca Prințului și o trag cu putere.

Un servitor îi oferă Reginei un pahar gol. Ea îl umple cu lichidul cristalin și i-l înmânează fiului ei.

Delfinul se uită fix la pahar. Nu poate refuza. Ea este Regina. Nu are voie să spună nu.

Ochii mei și ai lui Ettie se întâlnesc. Nu este proastă. Până acum cu siguranță i-a observat pe Montparnasse și pe Col-Blanche. Doi dintre cei mai faimoși Asasini ai Curții se află în sală și sunt împărțite băuturi. Îi fac cu ochiul, iar ea încuviințează din cap.

Prințul ia paharul, îmi aruncă pe furiș o privire prin care își cere scuze și îl ridică încet spre buze.

Ettie strănută din toți rărunchii și se împinge în Delfin, făcându-l să scape paharul din mână. Mă prefac și eu că mă împiedic și îl calc pe Rege pe picior. Acesta strigă și se îndepărtează țopăind. Îl urmez, stând agățată de mâneca lui și implorându-i iertarea într-un mod atât de servil, încât ar face pe oricine mă cunoaște să se holbeze. Regele se scutură nervos ca să scape de mine, apoi se îndepărtează șchiopătând. Tabachera lui este în buzunarul meu acum.

— Oh, ce păcat!

Regina inspectează băutura vărsată.

— Îți voi găsi alta.

Mă uit repede în jur după Asasini, dar par să fi dispărut.

Timpul nostru e pe sfârșite.

— Nu bea *nimic* din ce îți oferă Mama ta. Trebuie să-mi promiți asta, îi poruncesc în șoaptă Prințului.

Ulterior mă întorc spre Ettie.

— Trebuie să plecăm, îi spun.

Ea dă din cap și fugim de îndată ce Regina se întoarce cu spatele la noi, lăsându-l pe Prinț să-și privească Mama cu teamă în ochi.

***

Se aude la țanc o bufnitură la un etaj inferior și gărzile dispar în grabă de lângă ușa cu multe încuietori pe lângă care am trecut cu o zi în urmă, în drum spre camerele Reginei Apoi îmi ia doar un moment de concentrare ca să le sparg pe toate trei.

Pășim înăuntru și împietrim la vederea *Les Diamants de la Couronne:* Bijuteriile Coroanei franceze.

— Nu ar trebui să fim aici, spune Ettie vrăjită.

O ignor și fac un pas în față.

Ouă Faberge, sceptre grele din fildeș, sfere din obsidian pur. Cel mai mare diamant pe care l-am văzut vreodată împodobește o pălărie care a aparținut unei Regine moarte. O coroană masivă și străveche din aur, cu modele în relief de *fleur-de-lys*[51], stă așezată pe o pernă căptușită cu blană de hermină. Mai sunt și inele, coliere și cercei cu orice piatră și perlă imaginabile.

— Acela este Marele Safir[52], îi spun și arăt spre o uriașă piatră prețioasă albastră. Se spune că este fără cusur.

Apoi vedem coroana Regelui. Învelișul de brocart auriu, arcadele și cercul sunt împodobite cu diamante și pietre prețioase colorate, așezate între două rânduri de perle.

— Acelea sunt diamantele Mazarin[53]. Acela este diamantul Sancy[54]. Iar acolo este Diamantul Regent[55], îi șoptesc.

Există și o Biblie mare, acoperită cu bijuterii și o mulțime de arme. Strecor în buzunar un pumnal mic, cu un rubin pe mâner, apoi trec la uimitoarea colecție de coroane, tiare și diademe. Întind mâna spre una dintre ele.

— Nina, nu poți fura o coroană! exclamă îngrozită Ettie.

— De ce nu?

— Pentru că vor observa.

Mă duc la cea mai mare tiară, incrustată cu pietre albe și albastre, și o iau cu grijă.

— Nina, *nu putem*!

— Iar mă jefuiești? întreabă o voce amuzată.

Îngheț.

— Acestea aparțin părinților tăi, spun prevăzătoare. Practic, pe ei îi jefuiesc.

Mă întorc lent și-l văd pe Prinț în spatele nostru; sunt ușurată că este singur.

— Nu te pot lăsa să o iei, mă informează el.

Am ajuns la limita răbdării. Nu mai am timp.

— Pentru familia ta, asta este doar o altă bijuterie, dar pentru mine înseamnă totul, pentru că m-ar putea ajuta să o țin în viață pe Ettie.

Prințul clatină din cap.

— Dă-mi-o, spune el.

— Ia-o atunci, *Votre Altesse*[56].

Arunc tiara spre el.

— Dar ține minte asta: dacă i se întâmplă ceva lui Ettie, voi veni după tine. Indiferent unde te vei afla, te voi găsi. Nimic nu te va proteja de mine. Nici zidurile înalte ale palatului, nici numărul gărzilor, nici bogățiile părinților tăi. Sunt Pisica Neagră a Ghildei Hoților. Nu există niciun loc în care nu pot intra. Voi veni după tine în toiul nopții și îți voi tăia limba, ca să nu poți striga după ajutor. Te voi spinteca și te voi lăsa să sângerezi încet și să mori așa cum ai trăit – în frumosul tău palat de aur, complet singur.

Tremur când termin și simt povara cuvintelor jurământului pe care l-am făcut. Ettie e în spatele meu. Știu fără să mă uit că e ghemuită și înfricoșată.

Ochii Prințului nu-mi părăsesc nici măcar pentru o clipă fața. Nu pare înspăimântat sau supărat. Pare îngândurat.

Ia cu blândețe tiara din mâna mea și o privește cu admirație. Trece pe lângă mine și se duce să o pună la loc.

Închid ochii; așa să fie. Pot să-l dobor și să iau tiara. Sunt convinsă că nu se va lupta cu mine, nu în felul în care sunt obișnuită eu să lupt. Mă pregătesc, iau pumnalul în mână pentru orice eventualitate, dar când se întoarce ține o altă tiară. Una mai veche, cu pietre mai mari, toate scânteietoare și de un alb pur.

— Ia-o pe asta, spune el. I-a aparținut Margaretei de Valois[57].

Valorează mult mai mult decât cealaltă, iar Mama o detestă. S-ar putea să nici nu-i simtă lipsa.

Holbez ochii. Ettie suspină și-l ia în brațe. Prințul pare nedumerit, dar o lasă să-l îmbrățișeze și roșește când îl sărută pe obraz. Apoi observă pumnalul din mâna mea.

— Aveai de gând să mă înjunghii?

— Poate, spun pe un ton jos, punând pumnalul deoparte.

Iau tiara și o smulg pe Ettie de pe el.

— Trebuie să plecăm. Trebuie să-i găsim pe Corday și pe ceilalți. Sunt singura noastră șansă de a ieși din palat.

— Am pregătit o trăsură, spune stânjenit Prințul.

Încuviințez din cap.

— Ți-aș fi dat tiara chiar dacă nu m-ai fi amenințat, adaugă el.

Dacă aș ști cum să-mi cer iertare, aș face-o. Dar astfel de cuvinte nu răsar cu ușurință pe buzele mele. În schimb, rostesc cu o voce tremurândă:

— Nu bea nimic din ce îți oferă ea. Niciodată. Promite-mi.

E tot ce pot face.

— Promit, îmi răspunde el.

24

Prețul pâinii

O găsim pe Corday în apropiere de grajduri, unde așteaptă un alai de trăsuri. Ne face semn să ne ducem cu ea. Ne strecurăm într-o trăsură, după care ni se alătură și Montparnasse. Când pornim la drum, stau dreaptă și vigilentă, minunându-mă în continuare de implicațiile spectacolului lui Corday din această seară. Ettie, pe de altă parte, este atât de epuizată, că nici măcar nu pare îngrijorată de faptul că împarte o trăsură cu conducătoarea Ghildei Asasinilor.

Se ghemuiește și adoarme, cu capul sprijinit de umărul meu.

Eu rămân trează, pentru că nimeni întreg la minte nu adoarme într-o trăsură cu doi Asasini. Pentru un timp, tăcerea umple spațiul dintre noi. Am un gol în stomac. Nu am reușit să obțin prețul pâinii.

Pot simți cum ochii lui Montparnasse mă urmăresc cu tăcerea îndelungată perfecționată de Vestitorii Morții. Mă tulbură și mă irită.

Corday își drege glasul și mă încordez.

— Cred că ai putea ajunge departe, Pisicuță, îmi spune ea. În timp, cred că ai putea fi o Lady a Hoților.

Mă încrunt teribil.

— Nu-mi doresc să fiu o Lady a Hoților, zic în timp ce-mi amintesc de conversația cu Tomasis.

Buzele lui Corday se curbează ușor la colțuri; reacția mea o amuză:

— La vremea lor, toți conducătorii Ghildelor trebuie să înfrunte moartea. Nu suntem nemuritori.

Întorc capul, de parcă asta mă va împiedica să-i aud cuvintele. Să sugerezi că într-o zi aș putea fi o Lady a Hoților înseamnă să prevezi moartea lui Tomasis. Tatăl meu, cel care m-a primit în Ghildă și m-a protejat, a cărui grijă a fost ca un scut în jurul meu. Cum m-aș putea gândi la o lume fără el?

— Moartea Nesfârșită vine după fiecare dintre noi, continuă Corday, de parcă mi-ar citi gândurile. În mormânt nu există nimic de care să ne temem. Dar cât timp trăim ar trebui să ne temem de

instabilitate. Ghildele au nevoie de conducători puternici și nemiloși, care nu se tem să mențină pacea cu orice preț.

— Chiar și cu prețul Legii? răbufnesc, gândindu-mă la Tigru.

Corday zâmbește, dezvelindu-și dinții.

— Trebuie să-ți transformi dușmanii în aliați. Și, dacă nu poți face asta, atunci distruge-i. Pe ei și pe toți cei care sunt de partea lor, pentru ca teama să nu vină după tine când dormi.

Călătorim prin întuneric, iar cuvintele lui Corday îmi răsună în minte. E clar că numărul mare de asasinate a făcut-o să înnebunească, de a ajuns să vorbească în astfel de ghicitori.

— Cine a plătit prețul sângelui în această seară? întreb cu îndrăzneală.

Corday pare dispusă să vorbească.

— Câți dintre copiii Ghildelor au băut din apă înainte de a se afla că a fost atinsă de moarte? Orso te-a trimis să răzbuni Curtea și să pedepsești nobilimea pentru faptele sale?

Corday se uită pe fereastra trăsurii înainte să vorbească și, o nebunie totală, cuvintele ei nu-mi răspund la niciuna dintre întrebări.

— Se știe că toți cei care se alătură Mizerabililor își leapădă vechea identitate, uitând de ce a existat înainte. Dar uneori, în întuneric, îmi amintesc. Odată, în urmă cu mulți ani, când eram un Copil Care Umbla Ziua, am avut o familie, rude de sânge care nu au putut suporta lumea în care trăiau. Așa că au hotărât să o schimbe. Au fost foarte curajoși și foarte naivi. Pentru că, sincer, ce persoană poate schimba cu adevărat soarta unei națiuni? Într-o zi au fost trădați și înconjurați de dușmani. Au știut că eșuaseră și că nu mai puteau face nimic. Așa că au ales să rămână și să înfrunte Moartea Nesfârșită. Dușmanii le-au dat foc ascunzătorii ca să-i scoată la lumină, însă ei au preferat să se predea flăcărilor în loc să fie luați. Orso a fost cel care m-a salvat. Avea un nume diferit atunci. A fost un prieten al tatălui meu și el a fost cel care m-a scos din flăcări.

Deci zvonurile sunt adevărate. Orso i-a salvat viața lui Corday când aceasta era mică. Nu-i de mirare că Fantomele și Liliecii au o alianță atât de fermă.

— Chiar dacă aș trăi o mie de ani, tot nu aș putea plăti vreodată o

astfel de datorie. Este mai adâncă decât sângele și osul, mai puternică decât fierul. Pentru că, dacă Lordul Morții nu m-ar fi dus în canale, dacă nu m-ar fi adus la Curte și nu m-ar fi încredințat sub jurământ Vestitorilor Morții, aș fi fost vânată și măcelărită ca un câine pe stradă. Trupul mi-ar fi fost atârnat la Montfaucon, dansând în bătaia vântului, un festin pentru ciori.

Îmi amintesc asta. *Toate familiile și toți aliații revoluționarilor au fost vânați și nimeni nu a fost cruțat: soții, copii, toate rudele de sânge, toți cei care le purtau numele, toți au fost trimiși la ghilotină sau spânzurați la Montfaucon pentru a transmite un mesaj.*

— Așa că nu am fost trimisă în această seară, spune ea, întorcându-se spre mine cu ochii scânteind. Nicio Ghildă nu a plătit prețul sângelui pentru fapta din această seară. A fost îndeplinită de bunăvoie, pentru că, atunci când am aflat ce au săvârșit, nu am putut lăsa nepedepsită o astfel de ispravă.

Are vocea rece ca gheața.

— Stai aici, în această trăsură, micuțo, și te crezi în siguranță pentru că îți împărtășesc povești. Crezi că poți avea încredere în mine pentru că sunt aliata Lordului Morții. Dar îți spun adevărul și reține-l, pentru că va fi salvarea ta: nu este înțelept să fii atât de vulnerabilă.

Corday face un semn spre Ettie.

— Ea este inima ta. Oricine o lovește, te rănește și pe tine. Niciun copil al Ghildelor nu poate spera să supraviețuiască dacă poartă cu sine o slăbiciune atât de evidentă. Nu există prieteni în Curtea Miracolului, ci numai aliați. Ai putea crede că i-ai cumpărat libertatea în seara asta, dar, în cele din urmă, vor veni și alții după ea, inclusiv cei pe care-i consideri prietenii tăi, cei în care crezi că poți avea încredere.

Un fior mă străbate, amintindu-mi că nu am prețul pâinii. Cum o voi proteja acum pe Ettie? Și dacă ar fi s-o cred pe Corday, nicio siguranță pe care i-o cumpăr nu va dura. Mă străduiesc să nu-mi las buzele să tremure.

Trăsura încetinește și în cele din urmă se oprește. Montparnasse coboară. O trezesc pe Ettie și îl urmăm.

Câțiva Asasini s-au adunat în frig, lângă trăsura din spatele nostru.

În urma acesteia mai sunt încă o duzină, toate purtând însemnele regale.

— Ce se întâmplă? întreabă Ettie.

Montparnasse îmi face semn. Mă apropii precaută de el.

— Delfinul a dat instrucțiuni stricte ca aceste trăsuri să ne însoțească, mă informează Maestrul Cuțitelor, indicând o ușă deschisă.

Asasinii se dau la o parte ca să-mi facă loc și nu am de ales; arunc o privire înăuntru.

— Oh, Nina! exclamă Ettie lângă mine cu sufletul la gură.

Pentru că trăsura este plină cu pâine, de la podea până la acoperiș. Mă uit la alaiul din spatele nostru și mă grăbesc spre a doua, aproape smulgând ușa pentru a o deschide mai repede. Aceasta este umplută cu zeci de saci cu grâne, toți plini până la refuz, la fel ca următoarea și următoarea și următoarea…

***

Trec două nopți înainte ca întreaga Curte să fie convocată. Aerul este pârjolit de cele o mie de lumânări care îi luminează pe Lorzii de la Masa Cârmuirii. Sosește și Corday, urmată de Asasinii ei, cu brațele încărcate de pâine. Își ocupă locul la masă și mă îndeamnă să mă apropii. Privirea îmi este atrasă de Lordul Kaplan, care mă urmărește cu o intensitate necruțătoare. Încerc să nu mă înfior.

Asasinii pun pâinea pe masă, în fața Lorzilor; o îngrămădesc până când formează un munte și o parte dintre ele încep să alunece, rostogolindu-se pe podea. Curtea nu a mai văzut atât de multă pâine într-un singur loc de foarte mult timp, iar sacii de grâne sunt o garanție că niciunul dintre copiii Curții nu va merge la culcare înfometat în seara aceasta sau în lunile următoare.

— Vorbește acum, Pisicuță, îmi spune Corday.

Fac un pas înainte, tremurând din cap până în picioare; nu sunt sigură la cine să mă uit. Tomasis, Femi, Orso și Loup mă urmăresc cu toții.

— Ofer prețul pâinii pentru Ettie, fiica Lordului Morții, spun eu.

Am plătit prețul întreg, cu frații mei drept martori, adaug, uitându-mă la Corday. Într-o perioadă de foamete, nu poate exista un preț mai mare de plătit.

— Nu există un preț mai mare de plătit, murmură la unison Lorzii.

— Am plătit acest preț pentru a cumpăra libertatea surorii mele. Este un copil al Ghildei Cerșetorilor. Conform Legii, nimeni nu o va atinge.

— Nimeni nu o va atinge, repetă ei.

Risc să-i arunc o privire Tigrului. Înainte, Ettie se bucura doar de protecția Ghildei Cerșetorilor, dar acum toate Ghildele au jurat să o protejeze. Asta am cumpărat cu trăsurile pline de pâine și grâne.

În umbre îl văd pe Thénardier întorcându-se să plece, cu fața schimonosită într-o grimasă și brațul distrus, ascuns în faldurile hainei. I-am furat mâna și mândria. Iar acum i-am furat-o din nou pe Ettie.

Tomasis îmi face semn, iar eu mă apropii de el, înclinându-mă respectuos.

— Lordul meu.

Îi ofer mica tabacheră strălucitoare.

— Îi aparține Regelui Franței.

Tomasis râde, mă ia pe după umăr, mă trage spre el și mă strânge atât de tare, încât abia mai pot respira.

Acolo, în căldura îmbrățișării sale, mă simt mai în siguranță decât m-am simțit vreodată. Aproape că pot uita că a refuzat să-l sfideze pe Tigru pentru a o salva pe Ettie – acest bărbat a avut mai multă grijă de mine decât a avut vreodată Thénardier. Fără îndoială, este singurul Tată pe care l-am avut.

— Nu știu dacă prefer asta sau cana de tablă, afirmă el, cu ochii scânteind. Mai întâi *Châtelet,* iar acum palatul? Cu siguranță vei fi o *Merveille* a Curții Miracolului. Vor intona cântece despre tine când vei fi moartă și îngropată. Vei fi mai faimoasă decât *le Maire* sau Gentilomul!

Mă bate puternic pe spate, aproape lăsându-mă fără suflare.

Mă uit în jur. Femi dă târcoale prin apropiere; îmi face cu ochiul. Ettie este cu Gavroche, căruia îi oferă pâine, hrănindu-l cu mâna.

Când mă alătur ei, îl privește cu subînțeles pe Montparnasse. Acesta stă singur într-o parte a sălii, înconjurat de umbre. Ettie se desprinde iute de Gavroche și, luându-mă de mână, mă târăște până la Asasin.

— Pisică, îmi spune mie. Fantomă, îi zice lui Ettie, care îmi dă un ghiont de nerăbdare.

— Ți-am luat ceva de la palat, spun eu.

— De ce? întreabă el.

Mă înroșesc.

— Ca să-ți mulțumesc pentru că ne-ai avertizat… la bal…

— Ți-a luat un cadou pentru că sunteți prieteni, întrerupe Ettie explicația mea stângace.

Montparnasse mă urmărește fascinat. Orbecăi prin buzunare până găsesc pumnalul cu pietre, apoi i-l înmânez. Asasinul îmi privește mâna ca și cum i-aș oferi un șarpe.

— Haide, ia-l!

Acceptă cu precauție pumnalul și îl examinează, înclinându-l astfel încât să strălucească ușor în lumină.

— Pentru copiii Curții Miracolului nu există prieteni, spune el, repetând cuvintele lui Corday. Există aliați sau dușmani. Nimic altceva.

Asasinul se îndepărtează, iar Ettie pufnește la această impolitețe, dar adaugă în șoaptă că încă mai crede că mă place.

În timp ce Montparnasse se îndepărtează de noi, surprind momentul în care își strecoară pumnalul în mantie, așa că, până la urmă, poate există o sămânță de adevăr în presupunerea ei.

Apoi începe frenezia. Conducătorii Ghildelor se ridică. Maeștrii lor împart pâinea, care este oferită Curții. Toată lumea mănâncă. Unii doar o îmbucătură, pentru că păstrează restul pentru copii sau pentru bolnavii de acasă.

Femi se apropie și mă ridică brusc în brațe, trăgându-mă într-un dans năvalnic, lipsit de pași și de reguli. Mă țin bine în timp ce mă răsucește în aer. Camera se învârte, se îndepărtează și râd atât de tare încât aproape că-mi pierd răsuflarea.

Apoi mai este și vin, întotdeauna din belșug. Loup ne aduce cupele. Bem toți până la fund. Fantomele și Hoții se adună în jur, cerând să

audă povestea despre modul în care am căpătat pâinea și locul în care am fost. Se cântă și se spun povești, iar Ettie este lângă mine, râzând zgomotos. Stăm ore întregi rezemate de scenă, până când ne lovesc valuri de oboseală. Ettie îmi surâde somnoroasă, cu ochii mijiți. Apoi cască larg și râd de ea.

Își înlănțuie degetele cu ale mele și își sprijină capul de umărul meu.

— Vei fi în siguranță, îți promit, șoptesc.

Pentru moment, amândouă ne putem odihni. Aici, în căldura Curții Miracolului, totul va fi bine.

***

Ceva mai târziu, îmi aud numele rostit, dar ochii mei sunt prea grei și refuză să se deschidă. Îmi simt limba ca lipită de cerul gurii, de parcă aș fi înghițit lipici îmi forțez pleoapele să se deschidă.

Montparnasse mă privește, o expresie ciudată pe chipul de obicei inexpresiv. Pare… îngrijorat?

O altă persoană apare brusc în peisaj. Un bărbat scund și chel, cu ochelari rotunzi și un guler decolorat, lung și ascuțit.

Col-Blanche, Maestrul Otrăvurilor.

Tresar și mă ridic singură în picioare, îndepărtându-mă de el cât pot de mult. Corpul meu stângaci mă trădează și mă izbesc de un perete ticsit de la podea până la tavan cu rafturi și flacoane de sticlă cu dop, care cad pe podea în jurul meu. Strig și mă trag de acolo, în timp ce Maestrul Otrăvurilor se încruntă dezaprobator și inspectează pagubele.

Mă retrag într-un colț și mă pun în patru labe ca o pisică.

— Liniștește-te, îmi răsună vocea lui Montparnasse prin cap.

Col-Blanche se fâțâie de colo colo și bombăne nemulțumit, adunând mai multe flacoane pe care le-am vărsat.

Simt gust de metal.

— Ce s-a întâmplat? întreb panicată.

— Ai fost drogată, spune cu indiferență Col-Blanche.

Încerc să mă ridic, dar camera se învârte în jurul meu.

Montparnasse este lângă mine, strângându-mă de braț și ajutându-

mă să mă pun din nou pe picioare.

— De cine?

— De noi, mă informează Maestrul Otrăvurilor, ocupat să destupe flacoane și să le testeze cu o lingură subțire de argint. Am fost plătiți pentru asta.

— *Ce?* răbufnește Montparnasse, uitându-se cu înverșunare la Col-Blanche.

— În mod clar nu a fost menit să fie fatal. Doar ceva care să te lase inconștientă câteva ore, conform instrucțiunilor.

Mă uit cu disperare la Montparnasse, care clatină din cap.

Nu știa.

— Cât timp am fost…

Vocea mi se poticnește. Mai este ceva. În ochii lui Montparnasse, care nu-și arată niciodată sentimentele, se citește îngrijorarea. Trebuie să-mi spună ceva. Și este neliniștit de modul în care voi reacționa.

— Unde este?

— A dispărut, îmi șoptește el. Erau îmbrăcați ca niște Fantome când au luat-o.

Mă îndepărtez de Montparnasse de parcă el m-ar fi trădat. Găsesc ușa, dar este închisă.

— Am aici ceva care ar putea diminua reacțiile adverse.

Col-Blanche ia o sticlă de pe un raft.

Nu e timp.

Bâjbâi o clipă la încuietoare și apoi, cu toată puterea rămasă, năvălesc pe ușă.

În spatele meu îl aud pe Col-Blanche reproșându-i lui Montparnasse:

— Îmi dau seama că se află în grațiile lui Corday, dar, chiar și așa, dai dovadă de o afecțiune deosebită față de fată. Nu este sănătos pentru un Vestitor al Morții.

Dar nu-mi pasă.

Deja am dispărut.

25

Biciuirea Pisicii

Știu unde este. Există o singură persoană care ar îndrăzni să o ia pe Ettie din mijlocul Ghildei Cerșetorilor, chiar de sub nasul tuturor conducătorilor Curții Miracolului.

Thénardier.

Zăpada și amețeala mă încetinesc. Alerg cât pot de repede, ignorând mușcătura vântului iernatic care îmi vâjâie în urechi.

Sunt la doi pași de hanul lui Thénardier și ajung la timp pentru a vedea un bărbat masiv urcând într-o trăsură.

Urlu, dar acesta închide ușa; vântul îmi absoarbe cuvintele. Apoi trăsura pornește.

Întrezăresc o mișcare la fereastră: bucle aurii și ochi mari.

O voce care nu poate fi a mea îi strigă numele.

O mână mică apasă geamul. Mă vede.

Alerg în spatele trăsurii, alunecând în zăpadă, și sunt conștientă că urletele îmi sfâșie năprasnic gâtul, dar o strig iar și iar, în timp ce caii o îndepărtează tot mai mult de mine. Am picioarele ca plumbul, rigide și lente, dar continui să alerg. Alerg chiar și când trăsura se distanțează atât de mult încât nu o mai pot vedea. Alerg de parcă aș crede că încă o mai pot ajunge din urmă. Alerg de parcă dacă mă opresc înseamnă că renunț la ea. Alerg până când tot ce se întinde în fața mea este înveșmântat în alb.

Apoi mi se înmoaie genunchii și mă prăbușesc, iar mâinile îmi tremură când lovesc pământul înghețat.

***

Mi-am pierdut glasul. Frigul mi se strecoară pe sub piele și îmi înlănțuie oasele.

Cineva respiră, aud răsuflări grele și agonizante, dar nu pot fi ale mele. Apoi aud bătăile năvalnice ale unei inimi, dar nu poate fi a mea.

Montparnasse mă găsește așteptând să mă înece zăpada, își scoate mantia și o înfășoară în jurul meu.

— Nu!

Mă lupt cu el, însă sunt prea slăbită. E mai puternic decât mine. Mă ridică în picioare, dar mai mult mă sprijină el, pentru că membrele mele înghețate refuză să-mi susțină trupul.

Pare că ne poticnim ore întregi prin zăpadă. Totul este încețoșat: fețe, întuneric. Gustul de sânge de pe buze. Inițial nu știu unde mă duce, dar apoi îmi dau seama că se îndepărtează de oraș, mergând spre Sălile Morților. Unde pot fi înconjurată și protejată.

Mă opresc:

— Mă întorc acolo.

— Nu, îmi spune el.

Mă năpustesc asupra lui și îl lovesc cu pumnii și cu picioarele, sfâșiindu-i cu unghiile marginile mantiei. Este Maestru al Ghildei Asasinilor, dar stă cu capul plecat și mă lasă să-l atac.

— Mă întorc. Nu trebuie să vii cu mine.

Montparnasse nu face decât să mă privească.

***

Clopotele Catedralei Notre-Dame răsună în noapte, iar sunetele metalice, grele, vibrează prin mine.

E timpul.

Aud vocea orașului în jurul meu: o fiară, pe jumătate înnebunită de durere, care mă trage de urechi și îmi poruncește să ascult. Pulsul îi zvâcnește prin caldarâm și îmi ancorează pașii în timp ce mă cațăr pe ziduri alunecoase, care se năruiesc sub degetele mele. Dar eu sunt Pisica Neagră a Ghildei Hoților, iar acesta este terenul meu de vânătoare.

Clopotele bat în continuare pe măsură ce înaintez. Aud cântecul pe care-l intonează. Văzduhul este sfâșiat de tunete. Clădirile se zguduie și se cutremură. Vântul îmi țipă în urechi. Dedesubt, străzile strigă; deasupra, acoperișurile par să țipe și să plângă. Rostesc un singur lucru, dar îl rostesc la nesfârșit, ca un soldat care bate o tobă.

Sora mea.

Sora mea.

Sora mea.

Intru prin acoperiș. Partea de sus a Curții Miracolului este o învălmășeală de frânghii și schele, o capcană a morții pentru cineva mai puțin experimentat decât mine. Însă nu simt decât determinare. Este o tăcere apăsătoare. Când respir, scot suspine discrete. Am o privire ageră.

Îi pot vedea de aici, de sus. Cei nouă Lorzi ai Curții Miracolului, care încă beau și vorbesc. Întreaga Curte este prezentă.

Perfect.

Îmi scot pumnalul din mânecă și îl pun între dinți, mușcând puternic lama.

Privesc în jos. Masa este aproape sub mine. Este plină de tăștile lor, de cuțitele aurite; vestele și mantiile sunt aruncate pe spătarele scaunelor. Văd safirul de la gâtul lui Tomasis și capul gri al lui Orso. Mă întind după frânghii, o găsesc pe cea potrivită și o apuc.

Nu mă tem. Nu mă mai tem.

Fac un salt în aer, grațioasă ca o balerină, și aterizez pe toate cele patru membre, ca o pisică, fix în mijlocul Mesei Cârmuirii.

Lorzii sar înapoi. Toți, cu excepția Tigrului. El nu se teme de nimic. Stă complet nemișcat, cu băutura în mână și cu o expresie ușor confuză întipărită pe chip. În definitiv, nimeni nu-i atacă pe Lorzi. Este interzis. Nimeni nu-i atacă în fața Curții. Ar trebui să fii nebun pentru a săvârși o astfel de faptă.

Nu știu cum să acționeze. Este a doua zi în care beau fără oprire. Sunt lenți, iar eu mereu am fost rapidă. Unii dintre ei se întind după pumnale, în timp ce Maeștrii năvălesc pe scenă, țipând.

Ochii Tigrului sunt fixați pe mine și se măresc când mă recunosc, dar tot nu se ridică și nici nu se întinde după o armă. Nu face decât să se uite la mine în timp ce mă arunc urlând asupra lui. Nu-și folosește mâinile pentru a se proteja când pumnalul meu zboară prin aer. Îi taie obrazul, moment în care se smucește într-o parte, iar eu aterizez deasupra lui.

În timp ce cădem, îi înfig pumnalul în braț cu toată puterea. Scoate

un sunet ca un mârâit și văd cum sângele îi înflorește la umăr.

O mie de mâini mă trag de pe el.

Corday îmi ia pumnalul.

Orso este cel care mă ține. Îmi imobilizează brațele la spate, cu mâinile lui puternice. Nu lovesc. Nu mă lupt. Nu fac nimic. Doar îl fixez pe Tigru cu privirea.

— Tu nu ești un Lord.

Am vocea tăioasă. Îl face să tresară mai mult decât rana.

— Nu ești potrivit să fii în această Curte.

Orso încearcă să-mi acopere gura cu o mână solzoasă, dar îl mușc și-mi dă drumul.

— Aduci numai dezonoare, continui eu, iar Tigrul se înalță în fața mea ca o răzbunare cumplită.

Ignoră brațul care îi sângerează și se postează fix în fața mea.

— Ești Lipsit-de-Lege, îi spun eu.

Și atunci mă lovește, iar lumea se învârte. Sânge în gură și sânge care mi se prelinge pe față. Mă uit la el și râd.

Tigrul îl cheamă pe Lenoir, Maestrul său, și spune:

— Adu-mi biciul.

Mă leagă de un scaun și se înghesuie în spatele meu, cu vocile înăbușite pline de confuzie.

— Insultă un Lord.

— Și totuși a spus ceva ce nu era adevărat?

— A atacat un Lord în fața întregii Curți.

— Nu putem permite așa ceva. Trebuie dat un exemplu.

Tigrul nu este cu ei; stă în fața mea, ca să-l pot vedea. Mă studiază fascinat, de parcă nu m-ar fi văzut până acum. Ignoră sângele care încă îi picură din rana de la umăr. Știe că aș fi putut să-l înjunghii în inimă, că aș fi putut să-l ucid. Știe că am vrut să fac ceva mult mai rău: să-l umilesc. Să rostesc adevărul în fața întregii Curți Indiferent ce mi se întâmplă acum, mereu se va vorbi despre asta pe la colțuri. Cuvintele mele îl vor bântui zi și noapte și nu va mai scăpa niciodată de ele. Pisica a avut curajul să-l privească pe Tigru în ochi și să-l numească Lipsit-de-Lege în fața fraților săi, un lucru pe care ceilalți Lorzi nu au îndrăznit niciodată să-l săvârșească.

Montparnasse îi șoptește ceva lui Corday. Ea vorbește cu Orso și furia întunecă chipul Lordului Morții. Acesta se îndreaptă hotărât spre Tigru.

— Unde ai dus-o? întreabă el.

Lordul Ghildei Trupului întoarce privirea dinspre mine și se uită confuz la Orso.

— Unde este copila Ettie?

Ochii Tigrului se fixează din nou asupra mea.

— N-am nicio idee. Nu-i la mine, spune el.

Clatină din cap și întreabă:

— Unde e Thénardier?

Femi este lângă Tomasis; îi șoptește acestuia ceva la ureche. Lordul Hoților clatină din cap; Thénardier nu este aici.

Tigrul își lasă capul pe spate și râde. Hohotele răsună în toată Curtea, ricoșând din perete în perete.

— A plecat mai devreme, nu-i așa? întreabă el disprețuitor. Și uite cum și-a obținut, în cele din urmă, prețul dorit.

— Kaplan… spune Orso.

Vocea îi bubuie amenințător.

— Nu am luat-o, răspunde Tigrul.

— Mincinosule! strig eu.

Se întoarce spre mine:

— Sunt multe lucruri, Pisicuță, dar nu și mincinos.

E liniște în sală, pentru că toată lumea știe că spune adevărul. Tigrul nu a mințit niciodată. Nu a avut niciodată motiv s-o facă. Spune ce vrea pentru că nu se teme de nimeni și de nimic.

— Dacă Thénardier are vreo legătură cu asta, începe Tomasis, înăbușindu-și furia în timp ce vorbește, atunci acest lucru s-a înfăptuit fără știrea Ghildei Hoților.

Încordat și vigilent, Lordul Morții se uită de la Tomasis la Tigru.

— Hoții nu s-ar atinge de niciunul dintre copiii tăi, Orso, insistă Tomasis.

Este îngrijorat de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă Maestrul său a conspirat cu Tigrul s-o ia pe sora mea.

Orso îl fixează cu o privire dură și, în cele din urmă, încuviințează

din cap.

Tigrul se apropie din nou de mine, se ghemuiește și zâmbește atât de larg, încât cicatricile de pe față i se întind complet.

— Dacă Thénardier este vinovat pentru asta, atunci șacalul ne-a păcălit pe amândoi, îmi spune.

Mârâi în semn de răspuns.

Lordul Kaplan se ridică și, cu brațul nevătămat înălțat în aer, rostește cu voce tare:

— Uitați-vă cu atenție, o, Mizerabili! întreaga Curte să fie martoră a jurământului meu. Dacă aș fi luat fata, ți-aș fi spus, Pisică Neagră a Ghildei Hoților. Pentru că aș fi vrut să-ți văd fața, știind că este a mea.

Face o pauză și se uită la mine:

— Totuși ai încălcat Legea despre care vorbești cu atâta drag. Ai insultat și ai atacat un Lord al Ghildei aici, în Curtea Miracolului.

Ochii lui fulgeră spre Orso și Tomasis.

— Este interzis, continuă el cu voioșie în glas. Trebuie dat un exemplu.

Ceilalți Lorzi nu spun nimic. Tăcerea lor mă condamnă.

Lenoir, Maestrul pe jumătate orb al Ghildei Trupului, reapare pufăind. Se lasă într-un genunchi și îi înmânează Tigrului biciul. Un obiect nemilos din piele, care se termină în cârlige metalice. Se zvonește că ar fi biciul cu care a fost biciuit în copilărie, când tatăl său l-a vândut negustorilor de sclavi. Se spune că l-ar fi găsit pe bărbatul care l-a biciuit, i-a smuls inima și i-a luat arma.

Nu mă tem.

Cerberii Trupului mă dezleagă. Mă trag cu forța de pe scaun și mă întorc cu fața spre Curte și Lorzi. Lenoir vrea să-i văd în timp ce se uită. Ochii lui Tomasis refuză să-i întâlnească pe ai mei. Orso se uită doar la Tigru. Corday mă privește de parcă aș fi o muscă prinsă în pânza unui păianjen. Chiar și așa, nu mă voi uita în altă parte. Sunt neînfricată. Mândră.

— De câte ori a vorbit? întreabă Corday.

— De cinci ori, răspunde Yelles.

— Și lovitura. A curs sânge, adaugă Lenoir.

— Dar și el a lovit-o o dată, spune Corday.

— Atunci cinci lovituri de bici, intervine Orso. Atât.

Mă forțează să îngenunchez.

Se spune că Tigrul poate smulge carnea de pe os. Se spune că și-a făcut mâna ani întregi, cât a fost negustor de sclavi.

În așteptarea loviturii, îmi încordez fiecare mușchi.

Chiar și așa, nu sunt pregătită când mă izbește prima oară biciul. Nu seamănă cu nimic din ce am simțit până acum. E ca un foc care îmi străbate trupul. Gura mi se deschide instinctiv și scap un urlet. Îmi arde fiecare parte din mine. Montparnasse se află în spatele Lorzilor, mă fixează cu privirea. Îl văd pe Loup, nesigur pe picioare. Lacrimile îi trasează dungi întunecate pe chipul cenușiu; plânge în timp ce-l ține cu forța pe Gavroche, acoperindu-i ochii cu mâna.

Cea de-a doua lovitură este sfâșietoare și nu-mi pot stăpâni țipătul. Doar două lucruri există: durerea care îmi umple trupul și gândul care îmi arde inima.

Ea a dispărut.

Lumea este întunericul care amenință să mă înghită. Sângele și transpirația mi se preling pe spate. Îmi tremură mâinile și picioarele. Femi este lângă Tomasis. Ține bărbia ridicată și pumnii încleștați.

Când vine cea de-a treia lovitură, totul începe să se estompeze. Sunetele se întețesc, apoi pălesc. Lumea se răcește, întunericul devine luminos, iar stelele dansează în jurul meu. Pământul tremură sub mine și o aud: vocea Orașului, care îmi șoptește numele.

Când mă izbește cea de-a patra lovitură, întreaga viață mi se arată dinaintea ochilor, trasată în fire purpurii, cenușii și negre. Văd cum a început, cu o soră plângând în patul ei; o copilă atât de înfricoșată, încât s-a dăruit unui Hoț; o fată care era atât de frumoasă, încât lumea ar fi declanșat un război ca să o posede. Și peste tot este prezent el. El este Cântecul de Vânătoare strigând prin noapte.

Băiatul distrus de bici.

Se termină de unde începe.

Se termină cu el.

El este coșmarul, monstrul. Creatura care pândește din întuneric. El este teama care ne ademenește pe fiecare dintre noi, prinzându-ne în ghearele sale.

Și-n ciuda sfârșelii, în timp ce îmi smulge forța din oase, îmi întrezăresc calea. Aud Orașul șoptindu-mi cuvinte de mătase. Știu ce voi face.

Cu ultima lovitură de bici, gândurile mi se desfășoară dinaintea ochilor în nenumărate forme. O văd pe Azelma dormind. O văd pe Ettie întinzându-mi mâna. Pulsul îmi bubuie în urechi și mă surzește cu ritmul violent.

Surorile mele.

Nu am putut să o salvez pe cea care m-a protejat. Nu am putut să o salvez pe cea pe care ar fi trebuit să o protejez. Nu le pot salva pe sutele care dorm în strânsoarea ghearelor sale. Nimeni nu scapă de el. Așa că mai rămâne un singur lucru de făcut.

Pecetluiesc acest jurământ în fier, îl pecetluiesc în os.

Îl voi distruge și atunci toate vor fi libere.

PARTEA IV

Vânătoarea Pisicii Negre
1832

Ai o noapte întreagă pentru vânătoare

— *Cartea junglei*

CUM ȘI-A CĂPĂTAT TIGRUL DUNGILE
DIN POVEȘTILE CURȚII MIRACOLULUI, *DE*
LORDUL MORȚII

II était une fois… un bărbat printre Mizerabilii Curții Miracolului care trăia într-un timp al foametei. A văzut cum Moartea Nesfârșită ia jumătate din oraș. Foamea i-a luat soția și fiicele, lăsându-l cu un singur fiu mic.

Bărbatul s-a întrebat: să stau aici și să aștept moartea să ne ia pe amândoi?

Pentru că, asemenea tuturor oamenilor, se temea și nu voia să moară. Astfel, teama l-a împins să facă un lucru pe care Mizerabilii sunt obligați prin Lege să nu-l facă niciodată.

Și-a vândut fiul negustorilor de sclavi ai mării. Lorzii Ghildelor au aflat de asta și, în ziua în care negustorii de sclavi au pornit în amonte pe Marele Șarpe, s-au dus să împiedice săvârșirea acestei fapte. Pentru că este interzis să vinzi un frate în sclavie. Dar și ei s-au temut când au văzut pe malurile Senei cele o sută de corăbii ale negustorilor de sclavi. Căci cum ar fi putut o Curte slăbită și înfometată să lupte cu o astfel de armată? Și totul pentru viața unui singur băiat?

L-au privit pe tatăl lui luând douăsprezece monede de aur în schimbul vieții fiului său. L-au privit dând monedele în schimbul pâinii negustorilor de sclavi, pentru ca el să poată trăi. L-au văzut pe băiat târât deoparte; i-au auzit strigătele în timp ce negustorii i-au lovit spatele și fața cu bicele lor și nu au făcut nimic. S-au consolat spunând că probabil nu avea să supraviețuiască pe mare nici măcar o zi și au hotărât să uite.

Dar lucrurile care sunt uitate nu uită întotdeauna ele însele. Într-o zi, mulți ani mai târziu, un negustor de sclavi a venit de pe mare: băiatul, acum un om îngrozitor, cu dungi pe spate și pe față, ca un tigru. Acum el mânuia biciul.

A separat carnea de pe os de pe spatele și fața tatălui său, apoi l-a vândut fraților săi, dar asta nu a fost suficient pentru a-l mulțumi. S-a dus la masa Lorzilor Curții Miracolului și a cerut cu autoritate un loc.

În numele tuturor a vorbit Lady Kamelia Yelles a Ghildei Surorilor. A spus că nu există niciun loc la Masa Cârmuirii pentru unul care face trafic de carne vie și că nici nu va exista vreodată. Umilit, bărbatul a plecat cu

răzbunarea arzându-i năprasnic în inimă, hotărât să o distrugă pe Lady Kamelia. A cumpărat opiacee de la Ghilda Visătorilor și i-a mituit pe membrii Ghildei acesteia să i le strecoare în băutură și mâncare. A făcut-o incapabilă să gândească sau să se miște fără mac, astfel că a fost gata să spună sau să facă orice i-ar fi cerut. Apoi Tigrul i-a luat Ghilda și le-a hrănit pe toate Surorile cu mac, până când le-a transformat în sclave într-un oraș care nu mai cunoscuse sclavia de o sută de ani.

Ceilalți conducători au descoperit mult prea târziu ce înfăptuise. Și, odată ce au făcut-o, l-au privit și s-au temut. Căci transformase Ghilda Surorilor în Ghilda Trupului. Și avea aliați pe o sută de nave rătăcite pe mare, aliați care ar fi venit dacă i-ar fi chemat.

Și-a luat locul la Masa Cârmuirii, iar ceilalți Lorzi au înțeles că nu ar fi trebuit niciodată să-l abandoneze, acum multă vreme, pe acel băiat. Fuseseră nesăbuiți. Căci nu este Legea ca o liană uriașă? Alunecă pe spatele tuturor. Și nimeni nu poate scăpa din ghearele ei.

26

Société des Droits de l'Homme

Mă ghemuiesc pe acoperiș, înfășurată în mantia întunericului. Sunetele nopții plutesc spre mine: clipocitul râului, Marele Șarpe pe malurile sale, comercianții zeloși care își strigă ofertele nocturne – stridii și cafea pentru cei cu poftă de mâncare.

O siluetă stă nemișcată lângă mine, ca o pasăre de pradă uriașă, cu ochi aurii atotvăzători. Marginile zdrențuite ale mantiei sale flutură în bătaia vântului.

— Îi vei convoca? întreb.

Femi se uită la mine și nu răspunde.

— Știi că voi face asta și fără ajutorul tău, îi spun eu.

— Am promis că te voi proteja.

Doar atât îmi spune. Un junghi de vinovăție îmi răscolește stomacul.

Având în vedere ce intenționez să fac, mi-a promis un lucru cu adevărat imposibil. Dar i-a dăruit surorii mele un jurământ în os și nu va uita niciodată acest lucru.

— Îi voi convoca, rostește el într-un final, iar tăcerea care urmează mă anunță că a plecat deja.

Îmi întind membrele și simt sute de ace înțepându-mi mușchii, apoi mă ridic în picioare și mă uit peste oraș. Undeva, pe străzile aglomerate, Azelma doarme; undeva, acolo, Ettie se teme. Vântul nopții se năpustește asupra mea, șuierându-mi pe la urechi, mângâindu-mi cicatricile lungi de pe spate care s-au vindecat, luând aspectul unor frânghii.

Aud Cântecul de Vânătoare și știu al cui nume îl intonează.

***

Intru în casa de pe *rue* Musain prin fereastra bucătăriei și cu un coș în

mână, aterizând în picioare ca o adevărată Pisică.

Clădirea are multe etaje și este însuflețită de fumul gros al trabucurilor și de sporovăială asurzitoare a unor tineri entuziasmați

Hanul lui Thénardier a încetat să-mi mai fie casă în noaptea în care a încercat să încheie un târg cu Tigrul pe Ettie. Am locuit o vreme cu Fantomele, apoi sub *Pont Marie,* cu Femi Veno și alte Pisici ale Ghildei Hoților. Apoi Orso mi-a făcut rost de o cameră situată la ultimul nivel al unei case locuite de studenți. De când au murit mii de copii ai orașului din cauza bolii din apă, lucrăm împreună – noi, Mizerabilii, și studenții, în definitiv, nobilimea este dușmanul nostru comun.

Așadar, în schimbul adăpostului și pentru câteva mese, sunt mesager între casă și Curtea Miracolului – și, uneori, traficantă de arme pentru Ghilda Contrabandiștilor, care acceptă cu bucurie prețurile generoase și excedentare pe care studenții le plătesc pentru arme, muniție și orice alt lucru de care au nevoie.

Studenții, adepții lui Orso, provin din cele mai bune universități ale orașului. Sunt vrăjiți de idealismul caracteristic celor care au avut o copilărie privilegiată. Se adună în curțile școlii pentru a asculta poveștile Lordului Morții. Însă ar fi trebuit să știu că nu sunt doar simple povești. Orso nu face nimic fără un motiv și un plan în spate. Mintea Bătrânului Urs lucrează fără încetare.

Grantaire, care are nasul unui câine de vânătoare, apare în bucătărie ca și când ar fi fost chemat. Ar putea simți mirosul unui *pain au chocolat* proaspăt scos din cuptor de la o milă distanță. Am un coș întreg de astfel de cornuri calde, furat de pe rafturile unei brutării din apropiere. Mirosul îmi amintește de prăjiturile devorate de Ettie la Tuileries, iar durerea surdă provocată de absența ei se zvârcolește înăuntrul meu.

— Ești o zeiță, Nina.

Grantaire mă sărută pe obraz în timp ce fură un corn, iar ciocolata topită începe să se scurgă din capetele crocante. Rânjește încântat și îl înfulecă dintr-o singură înghițitură. Îi ard una când încearcă să mai înhațe unul.

— Nina, fii bună, insistă el. Ziua cea mare este aproape de noi. Vom avea nevoie de toată hrana pe care o putem obține.

— Ziua cea mare? întreb și plec de lângă el cu coșul în pași de dans.
— Înmormântarea lui Lamarque.
Grantaire zâmbește cu buzele pline de firimituri.
În urmă cu trei zile, Generalul Lamarque s-a îmbolnăvit grav.
— Am primit vorbă de la mesager, continuă el, lingându-și ciocolata de pe degete. Se pare că Lamarque nu va mai rezista mult. Înmormântarea va fi un eveniment public. Poate că este nobil, însă oamenii îl iubesc. Orașul va fi pe jar. Este momentul perfect pentru a ne organiza protestul.

Un protest cu arme și baricade și un plan bine pus la punct pentru a ocupa străzile, astfel încât studenții să cucerească orașul, semnalul ales fiind însăși înmormântarea lui Lamarque. Nu mă pot abține să tremur când mă gândesc la ce s-a întâmplat ultima dată când cetățenii orașului au protestat.

Au ucis o treime dintre șoareci din răzbunare și o treime din plăcere. Apoi pisicile i-au spânzurat pe cei șase șoricei în fața tuturor fraților lor, pentru a-i învăța ce este teama. Mă cuprinde o răceală stranie; în curând voi obține ce îmi doresc.

Mă scutur și o iau cu coșul în mână spre salon, unde nouăsprezece tineri stau pe scaune confortabile, vorbind, fumând și bând în lumina lumânărilor. Un alt grup mai mic stă în jurul unei mese mari pe care sunt întinse o hartă și teancuri de hârtii care amenință să se răstoarne.

Acești bărbați sunt membri ai *Société des Droits de l'Homme,* Societatea Drepturilor Omului, un club politic.

Am învățat multe stând în preajma lor. Pereții sunt subțiri ca hârtia, iar vocile lor, puternice. Palatul impune ca nicio asociație să nu aibă mai mult de douăzeci de membri. Nobilii au întocmit această lege pentru a preveni răscoalele precum cea din urmă cu patruzeci de ani, care aproape că i-a ucis pe Rege și pe Regină. Prin urmare, *Société* este alcătuită din grupuri mai mici, ca acesta. Grantaire este vicepreședinte, iar Saint-Just, care se întoarce de la masă ca să-mi arunce o privire amenințătoare, este conducătorul.

Saint-Just a fost sculptat din marmură și determinare. Zvonurile spun că are nevoie de hrană și odihnă ca alți muritori de rând, dar aceste lucruri nu au fost niciodată dovedite. Pare să subziste doar cu

pasiune și cafea neagră. Poartă mereu un frac roșu, pentru că nu-l interesează deloc moda, iar cravata refuză să rămână legată, pentru că trage de ea când vorbește. Respinge orice viciu, deci nu bea și nici nu fumează; nu pariază, nu glumește și nici măcar nu flirtează cu domnișoarele.

Așa că, atunci când se uită furios la mine, privirea lui dezaprobatoare mă arde pur și simplu.

Ochii băieților se pironesc pe coșul cu *pain au chocolat* și își pierd tot interesul pentru cea mai nouă prelegere a lui Saint-Just. Tabără toți pe mine, astfel că Saint-Just îmi aruncă vorbe de ocară și defăimează cornurile, ca și cum acestea ar submina cumva angajamentul tinerilor față de cauză. Atât de melodramatic poate fi.

Îl ignor și-i dau coșul unuia dintre băieți, apoi mă aplec pentru a studia harta întinsă pe masă. Este un plan detaliat al orașului, cu douăzeci de marcaje roșii plasate în locurile strategice. Acestea sunt pozițiile pe care le vor ocupa grupurile din *Société*. Se vor înarma și le vor striga cetățenilor Parisului să li se alăture, vor construi o baricadă și o vor împinge ușor spre exterior, până când străzile orașului le vor aparține. Sau cel puțin asta a declarat Saint-Just de cel puțin o sută de ori.

— Grupul *rue* Villmert s-a mutat, remarc eu, arătând spre unul dintre marcajele roșii.

— Mesagerul a spus că poziția era prea vulnerabilă dinspre est, îmi explică Saint-Just, indicând altă stradă. S-a mutat pe bulevardul Ficelle.

Mă încrunt:

— Dar n-ai pe unde să fugi de pe Ficelle. Nu există alei sau case goale.

— Nu vor avea nevoie să fugă! spune Saint-Just, ridicând vocea. Cetățenii li se vor alătura!

Îmi dau ochii peste cap. Saint-Just se așteaptă ca fiecare parte a Marelui Plan să fie un succes. Nici măcar nu se gândește că orice aspect al revoluției lor glorioase ar putea eșua, deși istoria Parisului vorbește despre revoluții complet înghițite de oraș.

— Vă potoliți odată? răcnește el la băieți, care strigă în timp ce

încearcă să fure unul de la altul bunătățile rămase.

I-am auzit planificând asta de acum doi ani. Am ascultat detalierea fiecărei tactici și strategii. Le-am făcut rost chiar și de arme. Și totuși mă cuprinde cel mai ciudat sentiment când îi privesc, ca și cum ar fi actori pe *rue des Meurtres*[58], pe o scenă departe de mine. Ca și cum ar fi niște băieți care se joacă. Toți sunt atât de veseli și de entuziasmați, dar nu mă prea preocupă ideologiile lor. Mă preocupă mai mult monedele pe care le dau în schimbul armelor, al gloanțelor și al informațiilor. Mă preocupă promisiunile pe care mi le-au făcut, de a mă ajuta când li se termină lupta.

Îi fur scaunul lui Grantaire. El îmi pune în față o cană aburindă de cafea neagră, îmi face cu ochiul, mă împinge deoparte și se așază pe scaunul de lângă mine.

Saint-Just se încruntă la noi. Sunt atât de diferiți. Saint-Just, naționalistul pătimaș, și Grantaire, bețivul romantic. A fost o vreme în care Saint-Just a părut să-și piardă speranța în prietenul său, dar apoi s-a dovedit că Grantaire și Feuilly au avut dreptate în legătură cu otrava din apă, iar respectul a fost redobândit. Acum Grantaire are voie să bea și să asculte bârfe, iar Saint-Just se rezumă la câte o mustrare ocazională usturătoare.

Saint-Just spune ceva, dar abia îl aud. În schimb, savurez prima înghițitură de cafea fierbinte și citesc expresiile care apar pe chipul băieților în timp ce-și ascultă conducătorul, în egală măsură entuziasmate și înfricoșate. Mă gândesc la nenumăratele nopți în care am stat aici, cu ei, singura fată acceptată în mijlocul lor. Este greu să nu te atașezi de acești tineri, de ireverența lor, de neastâmpărul și patima lor intensă.

— Știe toată lumea ce are de făcut? întreabă Saint-Just.

Grantaire spune că nu. Toată lumea râde.

Printre râsetele băieților se strecoară un chițăit: sunetul unei rozătoare. Băieții nu-l aud, dar urechile lor n-au fost antrenate încă din copilărie să recunoască Chemările Mizerabililor.

27

Fratele Cenușiu

Mă strecor în bucătărie, iau un *pain de chocolat* pe care l-am ascuns mai devreme și mă furișez în noapte, unde așteaptă un băiat palid și cenușiu, care mă urmărește cu ochii lui negri și serioși

— *Bonne chasse,* Gavroche.

Nu este suficient de înalt pentru vârsta lui. A trecut de mult marea foamete care a fost cât pe ce să-i ia viața, dar încă nu există suficientă mâncare pentru toată lumea, așa că Gavroche este un băiat mic, ca o umbră. Cel puțin a supraviețuit.

În timpul foametei, mii de locuitori ai orașului, în cea mai mare parte cei bătrâni și fragili au fost scoși pe străzi pentru a fi luați de Moartea Nesfârșită. De asemenea, din cauza represaliilor Ghildei Asasinilor, aceasta i-a răpit și pe primii născuți din majoritatea caselor nobilimii. Am urmărit sicriele străbătând orașul în timp ce erau conduse la locul de odihnă veșnică și, în acele zile, niciun regret nu și-a găsit sălaș în inima mea.

Gavroche îmi răspunde la salut înclinându-și respectuos capul, dar are ochii ațintiți pe cornul cu ciocolată din mâna mea. I-l dau. El îl ia, îl miroase circumspect și-mi aruncă o privire vicleană.

— Nu conține otravă, micuță Fantomă.

Mă cercetează un minut, apoi ia o îmbucătură mică.

În timp ce-l privesc mâncând, mă gândesc la toate lucrurile pe care trebuie să le fac ca să-mi pun în mișcare planurile.

Văd harta de pe biroul lui Saint-Just. Îmi imaginez toate piesele la locul lor, ca niște plăcuțe de domino pregătite să cadă. Dar mai este una în privința căreia trebuie să mă asigur că este gata ca jocul să înceapă.

— Știi unde este Inspectoarea? Polițista cu părul roșu? îl întreb pe Gavroche.

Există o Fantomă la fiecare colț de stradă din oraș; ele știu unde e oricine.

— Nu la jandarmerie în seara asta, răspunde el cu vocea lui cântată, firavă ca o șoaptă.

Mă încrunt:

— Unde este?

— La Tuileries, răspunde Gavroche de parcă ar fi evident.

— La palat?

— Mâine seară are loc un bal, mă informează el ca și cum ar fi trebuit să știu.

Probabil că va fi acolo ca să asigure protecția.

— Tata spune să-i zic Pisicii Negre a Ghildei Hoților că Fantomele nu vor participa la revoltă, spune el cu gura plină. El spune că și ea ar face bine să procedeze la fel.

Îmi îngheață sângele în vene.

— Ce vrea Orso să spună? întreb cu o voce tremurândă.

— Tata a auzit că există un trădător printre fiii rebeliunii.

Mai ia o mușcătură mică, de parcă ar vrea să se bucure de corn cât mai mult.

— Se îndreaptă spre pierzanie, continuă el, privindu-mă cu ochii lui serioși. Îți cere să le spui asta în numele lui.

După ce termină cornul și îmi transmite mesajul, Gavroche se înclină oficial în fața mea.

— *Bonne chasse,* șoptește și dispare în noapte.

Am în cap o învălmășeală de gânduri; îl las să plece și mă furișez înapoi în casă, unde dau nas în nas cu Saint-Just.

Se uită afară peste umărul meu, dar Gavroche deja s-a evaporat.

— Ce făceai acolo? întreabă el.

Sunt conștientă că ar trebui să-i transmit mesajul lui Orso, dar ezit.

— Luam o gură de aer, spun eu.

Se încruntă. Știe că niciodată n-am luat „o gură de aer”.

— Ai fost cu cineva. Cu cine? mă întreabă furios.

— Cu iubitul meu secret, spun, mișcând sugestiv din sprâncene.

— Nu fi ridicolă.

Saint-Just refuză din start ideea unei întâlniri amoroase.

— De ce este ridicol ca eu să am un iubit secret?

— Avem o înțelegere, îmi amintește el.

Saint-Just mi-a promis că mă va ajuta în misiunea mea atât timp cât mă asigur că este sprijinit de Curtea Miracolului în preluarea orașului. Totul este menit să se desfășoare într-o singură noapte: înarmarea studenților, aruncatul câtorva jandarmerii în aer, asmuțirea Hienelor asupra polițiștilor, totul în timp ce Fantomele stau de veghe și ne înștiințează unde se află dușmanul. Cu eforturile tuturor, orașul ar trebui să fie ușor de preluat. Dar, dacă îi dau mesajul lui Orso despre existența unui trădător printre oamenii lui, ar putea anula rebeliunea. Și dacă o face, va mai fi dispus să mă ajute?

— Cumva nu mi-am îndeplinit partea mea din înțelegere? ripostez, jignită. V-am adus tot ce mi-ați cerut. V-am transmis mesajele, v-am cumpărat arme și cuțite, orice ați avut nevoie.

— Și îți suntem foarte recunoscători. Dar suntem atât de aproape acum, încât avem nevoie ca fiecare dintre noi să se concentreze pe ce are de făcut în acest moment.

— Crezi că îmi lipsește concentrarea? întreb cu înverșunare.

— Ne dăm seama că ai… ăăă… alte priorități. Ești Hoață, spune el, pronunțând cu stângăcie cuvântul. Și închidem ochii la ceea ce trebuie să faci pentru a supraviețui în acest oraș nemilos.

— Cât de generos din partea voastră.

Sarcasmul îmi însoțește fiecare cuvânt.

— Dar, dacă ești prinsă sau arestată, poți fi aruncată în *Châtelet* fix când avem cea mai mare nevoie de tine.

— Îți amintești când l-am scos pe Orso din *Châtelet*, nu?

Chipul i se întunecă pe măsură ce își amintește că tot atunci, ca diversiune, am aranjat să fie arestat. Apoi zâmbește cu viclenie și se apropie de mine. Ignor cât de rapid îmi bate inima.

— Ești cea mai îndrăzneață fată pe care am întâlnit-o vreodată.

— Nu întâlnești prea multe fete, Saint-Just.

Roșește.

— Aici nu ne jucăm, Nina, spune el supărat. Trebuie să iei lucrurile în serios.

— De ce trebuie să fac asta?

— Pentru că totul este pentru tine! răbufnește el. Ne dorim schimbarea pentru tine și pentru frații tăi, pentru toți asupriții

Parisului!

Mimez un căscat. Am auzit de o sută de ori discursurile lui Saint-Just.

Este obișnuit să fie ascultat cu ardoare de prietenii săi, așa că lipsa mea de considerație îl înfurie. Mă prinde cu putere de încheieturi.

— Saint-Just, zice Grantaire, ieșind din salon.

Se încruntă când ne vede în prag. Este îngrijorat că Saint-Just se poartă prea dur cu mine. Nu are nicio idee despre lucrurile care mi-au fost făcute.

— Îți amintești cum au otrăvit nobilii fântânile?

Saint-Just se uită în ochii mei ca un om nebun.

— Îți amintești trupurile? continuă el.

— Îmi amintesc.

Mulți dintre Mizerabili au pierit de foame și de boală. Fantome, Hoți și Lilieci deopotrivă.

— Luptăm pentru ca un astfel de rău de neiertat să nu se mai repete vreodată.

Coboară vocea, care acum pare o mângâiere.

Acum, fața lui sculptată este la câțiva centimetri de a mea. Cred că, dacă și-ar pune mintea la asta, ar fi destul de priceput la seducție.

— Și avem nevoie de tine. Avem nevoie de mintea ta ascuțită, de abilitățile tale, de concentrarea ta absolută.

Atunci oftează și trage de capătul cravatei, îndepărtându-se de mine.

— Determinarea și curajul tău sunt de neegalat, Nina. Mă îngrijorează doar că îți irosești toată energia încercând s-o găsești pe fata aceea.

Simt un gol în stomac. I-am povestit o singură dată despre Ettie și a fost o confidență.

— Trebuie să accepți că a trecut prea mult timp. După toate probabilitățile, a murit.

Coboară și mai mult vocea, aproape șoptește. Încearcă să-și aleagă cuvintele. Ceva ce face rar.

— Cred că-ți pasă de o fantomă. Și asta te va distruge.

Îi întorc spatele și o iau spre scări, refuzând să ascult. Acum nu-i

mai pot transmite mesajul lui Orso, nu când este atât de convins că misiunea mea este o nebunie, în timp ce a lui va fi salvarea noastră.

— Aici ești înconjurată de cei vii, strigă Saint-Just după mine. Ne ești utilă, Nina.

Năvălesc în cameră și trântesc ușa de parcă asta ar putea să-i țină vorbele la distanță.

Aș plânge, dar în colțul camerei este o umbră înaltă și slabă. Este înveșmântată într-o mantie aproape-neagră și se joacă absentă cu un pumnal încrustat cu un rubin.

Inima îmi tresare.

Montparnasse.

28

Maestrul Cuțitelor

Scările scârțâie: vine cineva. Aud o bătaie în ușă și îi arunc o privire lui Montparnasse în timp ce o întredeschid.

Este Saint-Just, cu o expresie îngrijorată pe chip. În spatele lui se află Grantaire, care-l privește încruntat.

— Îmi pare rău.

Se mută stingherit de pe un picior pe altul.

— Că am insinuat că este o pierdere de vreme să-ți cauți prietena.

— Nu trebuie să-ți ceri iertare, rostesc cu răceală. Mă plătești, așa că încă îți vei primi armele.

Saint-Just pare puțin rușinat.

— Înțelegerea noastră rămâne în picioare. Eu te ajut cu revoluția ta și, când se termină, tu mă ajuți să distrug un monstru, spun pe un ton puțin mai blând.

Pentru că în acest moment am nevoie de acești tineri la fel de mult cât au și ei nevoie de mine.

— Ai cuvântul meu, îmi confirmă Saint-Just.

— Și tu îl ai pe al meu că voi fi prezentă și pregătită și concentrată când cade Lamarque.

Montparnasse îmi aruncă o privire pe furiș. Îl cunosc de îndeajuns de mult timp încât să-i pot citi expresiile aproape inexistente. Vrea să îi vorbească lui Saint-Just.

Deschid larg ușa, iar Saint-Just și Grantaire pășesc în cameră cu grijă. Fiind gentilomi politicoși, nu au fost niciodată în odaia mea. Se uită cu timiditate de la salteaua veche întinsă pe podea la dulapul din colț.

În stilul specific Asasinilor, Montparnasse stă atât de nemișcat încât ceilalți doi nici măcar nu observă că este acolo. Tușește, iar Grantaire tresare înfricoșat. Saint-Just înlemnește. Habar nu are cine este Maestrul Cuțitelor, dar însăși prezența lui ar putea răci sufletul celui mai pur inocent. În timp ce fac prezentările, băieții își pleacă ușor

capetele spre Montparnasse; i-am învățat bine.

Este straniu să-i vezi pe Saint-Just și pe Montparnasse în aceeași cameră. Saint-Just este plămădit în întregime din foc și justiție, iar Montparnasse, din întuneric și secrete. De la pumnal până la pomeți, Maestrul Cuțitelor este doar unghiuri ascuțite. Are ochi reci și inexpresivi. Trecutul, Mizerabilii, Ghildele sunt întipărite în mantia lui neagră ca smoala, în timp ce Saint-Just… strălucește ca un far. O promisiune a tot ceea ce ar putea fi viitorul.

Cum este scump la vorbă, Montparnasse trece direct la subiect:

— *Madame* Corday vă transmite regretele ei. Nu vom participa la… răscoala voastră.

Pe boașele lui Rennart! Sperasem să am ocazia să vorbesc cu Orso și să încerc să-l conving să se răzgândească înainte să-i dau vestea lui Saint-Just.

Acesta se face alb ca varul. Dezamăgirea de pe fața lui se revarsă în valuri.

— De ce?

— Plata nu este suficient de mare pentru o astfel de misiune sinucigașă.

Saint-Just se holbează la Maestrul Cuțitelor cu ochi pierduți.

— Dar luptăm și pentru voi – pentru voi *toți.* Oamenii tăi nu vor ca lucrurile să se schimbe? Nu vor ca viețile lor să fie mai bune? întreabă el.

Montparnasse îl privește ca și cum ar fi puțin nebun. Nu am avut niciodată nevoie de o adunătură de studenți bine intenționați care să lupte pentru noi. Mizerabilii cresc cu un pumnal într-o mână și încercând să se apere de Moartea Nesfârșită cu cealaltă.

Dar expresia de pe chipul lui Saint-Just îmi frânge inima. Este confuz și rănit. El crede din tot sufletul că lucrurile se pot schimba, motiv pentru care se dedică în totalitate cauzei sale. Este visul lui, obsesia lui. Și este dispus să plătească pentru asta orice preț. Dacă i s-ar cere, ar merge și până la porțile iadului. Este unul dintre lucrurile pe care le admir cel mai mult – și care mă înfricoșează cel mai tare – la el.

Montparnasse ridică ușor umerii:

— A apărut o problemă legată de… securitate.
— Ce vrei să spui? întreabă Saint-Just pe un ton autoritar.
— Fantomele șoptesc că există un spion în clubul vostru.
— Suntem o *Société,* nu un club!
Montparnasse încuviințează serios din cap.
— În orice caz, nici Lordul Morții, nici Lady Corday nu pot să sprijine o cauză de care nu sunt siguri.
Saint-Just amuțește, aruncându-mi o privire întrebătoare, dar nu fac decât să înăbuș sentimentul de vinovăție la gândul mesajului adus de Gavroche, unul pe care am ales să nu-l transmit mai departe de teamă că aș putea pierde sprijinul lui Saint-Just în războiul meu. Dar iată că Montparnasse a insinuat că există un trădător în organizația lor, iar Orso, care a vorbit despre libertate și rebeliune, a spus că se retrage. Trădarea resimțită de Saint-Just trebuie să fie de neînchipuit.
Ridică bărbia:
— Voi contacta *Société.* Dacă există un spion, atunci ei ne vor sfătui cum să procedăm.
— Mesagerul vine mâine, adaugă Grantaire cu o mână pe umărul lui Saint-Just pentru a-l consola sau, posibil, pentru a se asigura că nu se prăbușește. Putem primi atunci instrucțiuni.
— Corect.
Saint-Just își trece mâinile prin păr și pare tulburat.
Stau nemișcați: Saint-Just, pentru că se gândește la planurile sale, iar Montparnasse, pentru că nu vrea să-i lase singuri pe Saint-Just și pe Grantaire în dormitorul meu sau cel puțin așa presupun.
Îmi dreg glasul:
— Trebuie să mă schimb.
Saint-Just se uită la mine și pare să-și amintească brusc că sunt fată, un lucru pe care nu sunt sigură că și-l amintește prea des. Dă din cap și pleacă, trăgându-l și pe Grantaire după el.
Mă întorc spre Montparnasse. Drumurile noastre au deviat foarte mult în ultimii doi ani. Aproape că nu-l mai văd, excepție făcând privirile aruncate pe furiș în Curtea Miracolelor sau o umbră în noapte, care mă face să mă întreb dacă nu cumva se ascunde undeva în întuneric, urmărindu-mă.

— Crezi că îmi pierd timpul? îl întreb. Și tu crezi că este moartă?

Trebuie să știu cât de bine m-am descurcat. Cât de mult crede chiar și el.

Montparnasse mă privește o vreme. Nu vorbește.

— Cred că îți pasă prea mult, spune el în cele din urmă. Întotdeauna ți-a păsat prea mult.

Este la fereastră:

— Dar nu vei înceta niciodată să o cauți. Nu știi cum.

Face o mică plecăciune și dispare pe nesimțite.

Vocile băieților răzbat prin podea. Vor vorbi până târziu în noapte, cântărind riscurile de a-și îndeplini planurile fără susținerea Ghildelor. Simt un junghi straniu, deoarece evenimentele din următoarele zile mai mult ca sigur vor duce la sfârșitul vieții pe care am ajuns s-o am cu ei. Tachinările și poveștile lor exagerate, discuțiile despre sacrificiu și binele suprem, dezbaterile despre revoluția eșuată. În timpul acelor discuții întrezăresc adesea o scânteie în ochii lui Saint-Just, de parcă i-ar fi plăcut să trăiască și să moară în acele zile în care străzile Parisului erau scăldate în sânge, când visătorii ca el erau osândiți la *Madame Guillotine.* Au dezbateri aprinse despre cum s-a încheiat, cum altfel ar fi putut să fie, despre cât de diferit va fi. Se ceartă, beau și râd.

Uneori, Grantaire mă observă în colțul meu și mă convinge să spun o poveste. Atunci până și Saint-Just ascultă. Nu trădez niciodată secretele Curții, dar îi pot menține vrăjiți ore în șir împărtășindu-le poveștile poporului meu. Se agață de fiecare cuvânt ca niște oameni însetați; și o pot ține așa până când răsare soarele. În acele nopți mă culc îmbătată de sentimentul că am fost văzută cu adevărat pentru prima oară.

De doi ani sunt sora lor mai mică și am ajuns să țin mult la ei. Îmi place felul în care Grantaire bea prea mult, mai ales ca să-l enerveze pe Saint-Just. Îmi place să-l tachinez pe Saint-Just, să-l privesc cum roșește și cum ochii lui devin precum cremenile. Îmi place cum citește Feuilly fără încetare, chiar și-n mijlocul celei mai înflăcărate dezbateri. În ultimul an, după ce a descoperit – șocat – că pot citi mi-a împrumutat o bibliotecă întreagă. Cred că îi face plăcere să mă vadă ținând unul dintre volumele lui vechi și cărându-l prin casă ca o Pisică

vagabondă bine citită.

Sunt traficanta lor de arme, mesagerul și intermediarul lor și, în schimbul unei monede de aur strălucitoare, le aduc vești și informații de la Ghilde. Dar ei nu sunt mercenari, negustori sau escroci ca Mizerabilii. Nu știu cum să mă țină la distanță. Nu știu cum să mă trateze diferit, așa că mă tratează ca și cum aș fi una dintre ei. Și, pentru prima dată în viață mea, am început să simt că aș putea aparține unei lumi care nu este Curtea Miracolului, unei familii care nu este Ghilda Hoților.

Clatin din cap la aceste gânduri prostești și încep să mă dezbrac: rochia, furoul, crinolina și corsetul aterizează într-o grămadă pe podea. Mă spăl pe față cu apă dintr-un urcior și o șterg cu o cârpă veche, îmi desfac părul și îl împletesc, unind cosițele într-o coroană care îmi va încăpea mai ușor sub șapcă, îmi scot hainele de Pisică: pantaloni negri, ghete și o cămașă.

Ascund toate dovezile feminității sub haine nepotrivite. Mai întâi îmi înfășor bandaje în jurul taliei. Mă șterg și mă rescriu cu o nouă față, cu o nouă formă. Senzația pânzei care alunecă peste cicatricile de pe spate îmi amintește cine sunt și ce scop am. Nu sunt nici femeie, nici fată. N-am nici tată biologic, nici casă; nu am niciunul dintre atuurile pe care mi le-a împărțit această viață la naștere. Eu aleg cine sunt. Sunt Pisica Neagră. O fiică a acestui oraș. Un copil al lui Tomasis, Lordul Ghildei Hoților. Nimeni nu-mi poate lua nimic, pentru că Tigrul mi-a luat deja totul.

Dar voi recupera fiecare lucru în parte.

Odată ce se încheie revoluția, voi obține lucrul pentru care am așteptat, pentru care am făcut planuri și pentru care am muncit în ultimii doi ani. Îi voi folosi pe acești băieți așa cum m-au folosit și ei pentru jocurile lor de război. Ei vor fi arma cu care îl voi distruge pe Tigru o dată pentru totdeauna, pentru că ei pot înfăptui ceea ce eu, fiind copil al Curții Miracolului, nu pot. Ei pot ataca și distruge o Ghildă fără să implice Curtea în război.

Ei vor fi răzbunarea mea.

Scot ustensilele – târnăcoapele cioplite, cuiele și știfturile pentru încuietori – și le strecor în buzunarele pantalonilor, îmi suflec mâneca

și prind pumnalul de antebraț, apoi trag manșeta ca să-l acopăr. Scufund mâinile într-un vas mic cu praf gri ca să-mi mențin palmele uscate, scot niște fâșii lungi de cârpă cenușie și le încolăcesc în jurul lor de parcă ar fi niște mănuși provizorii îmi îmbrac haina și îndes firele răzlețe sub șapcă.

Ies pe fereastră, ca să evit o nouă întâlnire cu Saint-Just, și sar, apoi mă furișez pe o alee din spatele casei. Acolo mă opresc și respir din ce în ce mai lent, până când nu mă mai mișc deloc. Zgomotele nopții și întunericul străzii se intensifică în jurul meu. Ascult. Vocile băieților răsună din casă. Saint-Just mustră pe cineva cu severitate. Înclin capul și mă concentrez. Le pot distinge râsul. Recunosc fiecare voce în parte. Nimeni nu știe că am plecat.

Sunt Pisica Neagră a Ghildei Hoților și aceasta este vânătoarea mea.

Sunt pregătită.

29

Hârtie și șobolani

Locul de întâlnire este un depozit umplut cât vezi cu ochii cu butoaie de sake japonez. Încerc să rămân calmă și să nu mă gândesc la ce urmează să se întâmple. Oftez și întind brațele; va trece un timp până vor veni, așa că mă apuc de treabă. Destup primele butoaie, având grijă să nu inspir, și scot seringa și burduful pentru apă din haină.

Primii vin liliecii: Corday, Montparnasse și Col-Blanche sosesc în tăcere. Acum nu-i nimeni și-n secunda următoare apar de niciunde. Stau în umbre și privesc fără să spună nimic.

Lordul Morții și Loup sunt următorii care vin, acoperiți în veșmintele lor cenușii și prăfuite, mirosul familiar al Fantomelor anunțându-le sosirea cu câteva minute înainte de a intra. Orso dă din cap spre mine și Loup se înclină.

Apoi vine Adlen Yelles, Lordul Ghildei Visătorilor. Nimeni nu este surprins, întrucât acesta este unul dintre depozitele sale, unde Contrabandiștii îi livrează drogurile pe care el, la rândul său, le vinde Celor Care Umblă Ziua. Mă întâmpină cu o mică plecăciune și văd sprânceana lui Corday zvâcnind la gestul lui de curtoazie.

Deasupra se aude ceva foșnind, chițăind. Ridic capul și răspund la fel Chemării Șobolanilor din Ghilda Contrabandiștilor. Tamar l'Aure intră prima, la brațul unei bătrâne cocoșate. Amândouă sunt înfășurate în mantii din blană maro încâlcită, poartă șorțuri dintr-o mușama groasă și sunt încălțate cu ghete concepute ca să reziste călătoriilor lungi pe mare. Amândouă se mișcă cu un amestec ciudat de eleganță și precauție. Părul, atât cât se vede de sub căciulile îmblănite, este o învălmășeală de bucle și cosițe, iar pielea este bronzată și tăbăcită din cauza expunerii îndelungate la soare și sare. Bătrâna este condusă; are ochii mari și lăptoși pentru că este oarbă. Este Nihuang, Pescarul, o *Merveille* a Curții Miracolului și Lady a Ghildei Contrabandiștilor.

Tamar este nervoasă și prost dispusă. Ca toți Șobolanii din Ghilda

Contrabandiștilor, ar prefera să navigheze în largul mării decât să fie aici, pe uscat. Privirile ni se întâlnesc, nu zâmbește.

Se aude un sunet ca un fâlfâit de aripi și apare Femi – Aves, Zmeul, cel care i-a convocat pe toți în numele meu. Se strecoară printr-o fereastră și-mi zâmbește slab. Cineva tușește în spatele lui și în urma sa răsare o siluetă mică.

Mă înclin adânc în fața lui Lady Komayd a Ghildei Literelor, care mă privește ca o mătușă amuzată urmărind un copilaș la joacă.

— Este cumva Gayatri? o întreabă Pescarul pe Tamar cu o voce însuflețită.

— Da, Mamă, îi răspunde Tamar.

— Da, mirosul de pergament prăfuit și cerneală este inconfundabil.

— Mai bine asta decât mirosul de sare și pește, ripostează Lady Komayd.

— Hmmm, pufnește Pescarul. Și ce a înfăptuit o Pisică atât de mică încât să te convoace pe tine, Lady a Hârtiei?

— Mi-a salvat din *Châtelet* unul dintre fii, răspunde Komayd. Un fiu… *preferat*. Prin urmare, Oamenii Condeiului îți datorează mulțumirile lor, Pisică Neagră, și de aceea mă aflu aici.

Mă fixează în vizorul ei și zâmbește, mai multe linii încrețindu-i pielea din jurul ochilor mari.

Simt cum colțul gurii îmi zvâcnește în semn de răspuns. *Fiul preferat, fără îndoială.*

— Într-adevăr, Pisică, spune Orso. Și acum, că ai toată atenția noastră, de ce nu ne explici de ce suntem aici?

Încerc să nu tremur când mă plec în fața întregului grup. Tați și Mame ale Curții Miracolului, Lorzi ai Ghildelor, Maeștri – toți sunt cu ochii pe mine. Încerc să păstrez o față curajoasă și să nu mă gândesc la modul în care eu, o simplă Pisică, am convocat cinci Lorzi ai Curții Miracolului. Iar *ei au venit.*

Îmi dreg glasul și încep:

— Voi intra prin efracție în Ghilda Trupului.

Nu am vocea pe cât de fermă aș vrea, dar va trebui să fie îndeajuns.

Urmează un moment de tăcere și toți se holbează la mine. Orso pare uluit. Komayd mă țintuiește cu privirea de parcă aș fi înnebunit.

Corday înclină capul într-o parte și mă studiază.

Apoi Pescarul începe să râdă. Nu este reacția pe care o așteptam.

— E nebună, spune Tamar.

— Da, dar măcar o să ne distrăm, răspunde Pescarul, înăbușindu-și chicotelile. Continuă, draga mea – ce spuneai?

— Să intri neinvitat în Casa unei Ghilde nu este doar o încălcare a Legii, ci și o declarație de război, intervine Col-Blanche.

— Legea este deja încălcată și doar moartea lui o poate remedia, afirm eu.

Urmează un nou moment de tăcere. Lorzii schimbă o privire imposibil de citit. Oare am mers prea departe?

— A trecut mult timp de când Curtea a avut un judecător printre noi, rostește încetișor Yelles.

Înghit în sec, nesigură dacă acesta este un compliment sau o amenințare. Nu încerc să obțin funcția de judecător al Curții – cum aș putea? Judecătorii sunt păstrătorii Legii și distribuitorii de pedepse, cei care s-au impus printre copiii Curții în vremuri de amenințare și război. Indiferent de ce ar putea crede Lorzii nu încerc să declanșez un război. Știu doar că nu există altă cale de a le salva pe Ettie, pe Azelma și pe toate celelalte Surori.

— Înseamnă că a găsit-o? întreabă Orso. Kaplan a găsit-o pe Ettie și tu o vei salva?

Când îi aud numele simt un junghi în inimă. Îmi temperez iute sentimentele și îmi spun că a meritat.

— Urmele de bici de pe spate nu-ți amintesc oare de absurditatea planului tău? întreabă Tamar înainte să pot răspunde.

— Îmi cântă zi și noapte, răbufnesc. Interpretează Cântecul de Vânătoare în numele lui.

Tamar își îngustează ochii.

— N-ai de gând să salvezi pe nimeni, nu-i așa?

— Niciunul dintre noi nu este în siguranță atât timp cât el trăiește, răspund.

— Îl vei ucide, spune Yelles.

Femi clatină din cap, neîncrezător:

— Nu, va fi ucisă încercând să facă asta.

— Copilă, Tigrul îți va tăia gâtul și-o să-și facă pelerină din pielea ta.

Vocea lui Corday este la fel de calmă ca și cum m-ar întreba despre vreme.

— Probabil. Dar, dacă există până și cea mai mică șansă ca eu să-l pot distruge, oare nu merită riscul?

— Vei da greș, spune Corday cu indiferență, apoi se întoarce spre Montparnasse cu o mișcare prin care anunță că pleacă.

Mă străpunge panica. Nu pot pleca, nu încă.

— Nina, nici măcar nu poți ajunge la Casa Ghildei, îmi amintește Femi.

Are dreptate. Aproape toate Ghildele tăinuiesc locul în care se află Casele. Femi știe unde sunt, dar este obligat prin Lege să nu dezvăluie niciodată un astfel de loc, deci nu-i pot cere să-mi spună.

— Ghilda Literelor auditează fiecare Ghildă, rostesc. Ei știu unde se află Ghilda Trupului.

Corday se oprește în dreptul ferestrei.

Atenția tuturor se îndreaptă spre Lady Komayd. Zâmbește misterios.

— Atunci împărtășește-ne planul tău, spune ea.

Mai bine decât un refuz categoric de a mă ajuta. *Cel puțin ascultă.*

— Știu că niciuna dintre Ghilde nu-mi poate sprijini fățiș misiunea, încep eu. Dacă sunt prinse, ar putea însemna război. Așa că nu le cer Fantomelor, Șobolanilor, Liliecilor sau Visătorilor să mi se alăture. Ajutorul de care am nevoie sunt doar informații de la Oamenii Condeiului și un cadou de la Pescar și Lordul Visătorilor. Dacă dau greș și-mi pierd viața, atunci totul se va răsfrânge asupra mea. Vor spune că mi-am pierdut mințile de durere și asta m-a împins să înfăptuiesc ceva de neconceput. Vă puteți spăla liniștiți pe mâini în ceea ce mă privește. Dar, dacă reușesc, dacă Tigrul moare, atunci vă voi cere ceva. Vă voi cere să le eliberați pe Surorile Ghildei Trupului.

— Surorile nu mai există… Tigrul le-a distrus, spune Col-Blanche.

— Multe dintre ele încă mai trăiesc, dar se află sub influența macului, comentează Yelles.

— Cum putem elibera pe cineva aflat sub influența macului? întreabă Col-Blanche.

Este un lucru cunoscut că Lorzii Curții Miracolului sunt extrem de suspicioși; își îndreaptă privirea spre sticlele pe care le-am scos din lăzi și le-am pus în fața mea.

— Blestemat să fii, Ysengrim! Copilă, ce ai făcut? șuieră Pescarul.

— I-am trezit pe cei care dorm, șoptește aluziv Yelles.

— Am diluat drogurile pe care Ghilda Visătorilor le vinde Tigrului, adaug eu.

— Și Cerberii Trupului nu bănuiesc nimic? Nu au văzut semnele? întreabă Tamar.

— Am avut nevoie de foarte mulți ani pentru a crea o soluție suficient de subtilă pentru ca fiii Tigrului, Cerberii Trupului, să nu observe, explică Yelles. Copiii Ghildei mele s-au oferit să ia parte la experiment – pentru că trebuia să fim siguri că dependența poate fi inversată.

— Câți ani? întreabă curios Pescarul, în timp ce ochii săi nevăzători aruncă o căutătură spre locul în care se află Yelles.

— Câți au trecut de când a distrus-o pe sora mea, Lady Kamelia, și i-a înrobit copiii, îi răspunde Yelles cu o voce ascuțită și tensionată. Când Tigrul a venit la mine și mi-a oferit o avere ca să-i prepar o băutură din opiu atât de puternică, încât să poată determina orice bărbat să-i execute ordinele, eram prea tânăr, prea lacom, prea naiv. Am făcut-o și i-am vândut-o, gândindu-mă că nu e treaba mea ce planuri avea cu ea. Și a folosit-o pe sora mea, distrugând-o și pe ea, și Ghilda ei.

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Și când ne-am dat seama ce făcuse… continuă el, clătinând din cap cu tristețe. Eram vulnerabili. El avea aliați, negustori de sclavi, o sută de nave în porturile noastre. Puteam oare să ne ducem la război și să triumfăm? Datoria noastră era să ne protejăm Ghildele, să protejăm Curtea. Asta ne-am spus pentru a justifica de ce nu am făcut nimic.

Întoarce privirea spre mine și continuă:

— Apoi o Pisică a Curții Miracolului, cu spatele plin de cicatrici, a venit într-o zi la mine spunând că îl va ucide pe Tigru și că va elibera toate Surorile. Mi-a cerut ajutorul. Cum puteam să o refuz?

Lordul Yelles flutură o mână deasupra butoaielor de sake.

— De doi ani diluăm opiul cumpărat de Tigru. Conform socotelilor noastre, Surorile ar trebui să fie suficient de coerente ca să nu ți se împotrivească dacă încerci să discuți cu ele. Unele chiar își pot aminti cine sunt. Altele nu sunt în stare să facă asta, fiind de prea mult timp sub influența macului. Iar dacă Pisica dă greș – ceea ce este foarte posibil, spune el, măsurându-mă din priviri, atunci toată vina pentru diluarea drogurilor va fi aruncată pe ea. Fiii mei vor jura că a pătruns în depozit și că a umblat singură la sticle.

— Nu, spune Pescarul.

Este atât de multă forță în acest singur cuvânt, încât ne uităm toți în sus.

— Ne cere să atacăm o Ghildă. Stă aici, în mijlocul nostru, și recunoaște că plănuiește uciderea unui Lord al Curții Miracolului. În numele prevenirii unui război ar trebui s-o încătușăm și s-o înecăm pe *ea* și să terminăm cu toate astea.

30

Ce spun Lorzii

— Sunt nouă Ghilde, nouă Lorzi. Cu toate acestea, scaunul Surorilor este gol și un lord fals, un negustor de sclavi, stă printre noi! strigă Yelles, cu pumnii încleștați și cu furie arzându-i în ochi. Curtea Miracolului nu a fost creată pentru a-i proteja pe cei care fac trafic de carne vie cu Mizerabilii și totuși am permis ca acest lucru să se întâmple. A sosit timpul să ne corectăm greșeala.

— Cuvinte mari de la un bărbat care s-a jucat în secret cu sticlele, contracarează Lady Nihuang, deloc impresionată.

— Ce am făcut în secret a fost pentru a-i proteja pe copiii Ghildei mele. Ce fac în seara asta va fi pentru a-mi răzbuna sora și pentru a îndrepta greșelile care au fost comise împotriva tuturor. Chiar dacă nu o mai ajută și altcineva pe Pisică, eu o voi face, afirmă Yelles. Kaplan nu are ce căuta la Masa Cârmuirii. Este datoria noastră să scăpăm Curtea de el. Este datoria noastră față de Lege.

Pescarul clatină din cap.

— Când Tigrul a fost luat, încă nu devenisem conducătoarea Ghildei Contrabandiștilor. Este bine cunoscut faptul că eu și Kamelia…

Lady Nihuang se oprește și pare brusc foarte bătrână:

— Eram pe mare când s-a întors și și-a consolidat puterea asupra Curții. Am ajuns prea târziu pentru a o salva. Am făcut ce am putut fără să-mi pun propriii copii în pericol. Iau în Casa mea mai multe fete decât toate celelalte Ghilde la un loc, pentru că sunt mai în siguranță pe apă decât la Curte, unde ochiul Tigrului poate cădea cu ușurință asupra lor.

Îi arunc o privire lui Tamar, care e încruntată, întrebându-mă dacă așa a devenit Maestră a Ghildei Contrabandiștilor.

— Noi Șobolanii, am văzut mai multe decât această Curte. Negustorii de sclavi controlează mările și, chiar dacă ar fi un avantaj pentru noi să-l vedem pe unul dintre ei înlăturat de la putere, trebuie

să știi un lucru, Pisică: dacă Tigrul cade, frații lui vor veni să-l răzbune.

Știu că Pescarul nu mă poate vedea, însă tot îi simt privirea ațintită asupra mea, străpungându-mi pielea.

— Se vor năpusti asupra Ghildelor ca un blestem.

— Lasă-i să vină, răspunde cu asprime Yelles.

— Yelles, îți înțelegem perfect durerea, dar nu îi permite să te orbească. Nu știi despre ce vorbești. Tigrul este doar unul, dar aliații lui sunt o legiune.

— Suntem cumva Cei Care Umblă Ziua, ca să ne facem mici în fața dușmanilor noștri? Asta ar fi făcut Kamelia? Ne este frică de prea mult timp! ripostează Yelles.

Pescarul râde din nou:

— Dacă ar fi știut ce urma să le facă Tigrul copiilor ei, Kamelia i-ar fi sfâșiat gâtul. Însă ea a fost Raksha, o lupoaică, întotdeauna mult mai feroce decât noi.

Zâmbește și întoarce capul de parcă întreaga ceartă cu Yelles ar fi fost pusă în scenă pentru a-l testa, de parcă totul ar fi doar un joc pentru ea.

Dă din cap în direcția mea:

— Ce vrei de la noi, Pisică?

Tamar, care este lângă ea, scoate un sunet înfundat de nemulțumire, semn că nu este de acord.

— Vreau să-mi dai vocea lui Mor, răspund, încordându-mă în timp ce aștept răspunsul.

— Asta e tot ce îmi vei cere?

— Da, Lady.

— Și pentru un preț atât de mic, vom asmuți Moartea Nesfârșită asupra noastră și a copiilor noștri.

Ochii ei lăptoși par să caute ceva ce noi nu putem vedea. Oftează:

— Foarte bine atunci. Pentru Kamelia.

Tamar se strâmbă și se întoarce ca să-mi arunce o privire acuzatoare.

— Locuiești pe uscat, Pisicuță. Ce știi despre negustorii de sclavi ai lui Kaplan? De ce crezi că primii Lorzi au permis ca Tigrul să fie luat

când era copil? Știau că nici măcar Ghildele laolaltă nu li s-ar fi putut împotrivi. Tocmai pe ei i-ai face dușmanii noștri?

— Ajunge, Tamar! Nu ți s-a cerut părerea, spune Pescarul.

Tamar este redusă la tăcere. Se uită cu ranchiună la mine, dar întrezăresc și altceva în ochii ei – frică.

— Este o ambiție nobilă, spune Col-Blanche, dar nu știm câte spelunci controlează Tigrul sau unde se află. Și, chiar dacă am ști, cum putem să le eliberăm pe Surori și să-i înfrângem pe temniceri? Nu știm câți Cerberi ai Trupului sunt detașați în fiecare dintre acestea sau de câte arme dispun. Să te implici orbește într-o astfel de luptă ar fi un dezastru, iar celelalte Ghilde, cele aliate cu Tigrul, ar putea să-i ia partea. Ar fi un război în toată regula între Ghilde, încheie el.

— Dar unul dintre noi știe numărul lor, spun eu.

Toată lumea așteaptă să continui, așa că merg mai departe și desfășor o hartă a orașului, una pe care am copiat-o cu migală de la Saint-Just, reproducând până și micile marcaje roșii pe care le-a făcut pentru a însemna locurile unde vor ridica baricade revoluționarii

— Lady Komayd, ne vei oferi informațiile de care avem nevoie? întreb cu o voce solemnă. Numărul fiilor Tigrului și al armelor de care dispun, locurile în care se află speluncile sale și – înghit cu greu nodul din gât, conștientă de gravitatea lucrului pe care urmează să-l cer – locul Casei Ghildei sale?

Se gândește o clipă, iar eu îmi țin respirația.

— Ceri mult, Pisicuță. Faptul că mi-ai salvat unul dintre fii din *Châtelet* a fost într-adevăr o mare ispravă, dar datoria de os pe care o cauți ar putea însemna război.

Își lovește ușor partea laterală a capului cu degetele și strâmbă din gură.

— Și totuși Tigrul este o pată pe această Curte, rostește cu hotărâre, iar ochii ei mici licăresc în spatele ochelarilor. Ghilda Trupului se află aici.

Se îndreaptă spre hartă și indică locația.

— Pe malul drept al Șarpelui Sena. Are trei etaje și o pivniță subterană. Încăperile Tigrului ocupă tot etajul superior. Nu sunt niciodată paznici în fața casei, pentru a nu atrage atenția asupra sa.

— Dar și pentru că niciun om sănătos la cap nu i-ar ataca vreodată, spune Femi sec.

Dar lasă mâinile pe lângă corp și se apropie pentru a studia mai bine harta.

— Casa este flancată de ziduri pe laturile de est și sud, continuă Lady Komayd. Sunt patru paznici la fiecare colț. În fața râului, pe latura vestică, sunt postați încă doi. Este locul în care își descarcă bărcile marfa, transportată mai apoi în grădină printr-o poartă.

— Vei avea nevoie de o diversiune acolo, zice Femi, arătând spre malul râului. Pentru a-i îndepărta pe paznici de grădină.

— Să zicem că am ceva care îi va atrage pe toți în fața Casei, spun eu cu inocență.

Toată lumea se uită la mine fix.

— Bărbați furioși care doresc să răstoarne guvernul, mărșăluind pe fiecare stradă din oraș, vin eu cu explicația.

Orso pufnește, astfel că îi arunc o privire aspră.

— În curând va fi o răscoală, spun cu fermitate. Cei Care Umblă Ziua așteaptă doar moartea Generalului Lamarque.

Corday rămâne cu gura căscată. Își revine repede, ajunge la masă din câțiva pași mari și îndreaptă un deget spre mine.

— Tu… tu ești cea care ne-a plătit să-l ucidem pe Lamarque? întreabă ea uimită.

Femi oftează din nou cu voce tare.

— Am plătit în monede de aur și mult peste prețul pe care îl cereți de obicei! spun defensiv.

— Dacă aș fi știut de planurile tale, am fi refuzat misiunea.

— Lamarque este bolnav de peste un an, continui eu. Suferă îngrozitor de mult. Moartea Nesfârșită va fi o binecuvântare pentru el.

— Deci Lamarque moare și… începe Corday.

— …și întrucât este un om al poporului, moartea lui va fi pentru revoluționari semnalul că pot să-și înceapă chemarea sub arme, continui eu. Noi hotărâm când moare Lamarque, noi hotărâm când începe revoluția. Oamenii vor ieși în stradă, vor protesta, vor lupta și vor construi baricade. Cerberii Trupului vor fi atât de distrași, încât nu mă vor observa furișându-mă în Casa lor.

— Chiar dacă i-ai putea distrage suficient de mult cât să intri, ești doar o Hoață într-o casă plină de Cerberi ai Trupului, subliniază Corday. Nu vei supraviețui nici trei minute în Ghilda lor.

— Voi merge eu cu ea, spune Montparnasse.

Și cu asta simt cum mă inundă un val de ușurare.

Corday se tensionează și-l fulgeră cu privirea pe Maestrul Cuțitelor. Asasinul nu are nicio expresie, nicio reacție. El nu cere permisiune, nici măcar de la conducătoarea Ghildei sale.

— Și dacă dă greș și ești prins în Ghildă? Va fi un război în toată regula, contracarează Corday.

— Când am fost eu vreodată prins? replică Montparnasse.

Corday își ațintește din nou privirea asupra mea.

Atmosfera s-a schimbat. Dacă există o persoană capabilă să se strecoare în Ghildă, aceea este Montparnasse. Dar tot suntem doar doi împotriva întregii Ghilde a Trupului, care stă între noi și Tigru.

— S-ar putea să mai am ceva care să vă ajute să urcați în vizuina monstrului, spune Pescarul. Dar nu va face decât să-i încetinească, nu să-i oprească de tot.

Mă cutremur în sinea mea. Cadourile înseamnă datorii, iar datoriile trebuie achitate. Dar nu am de ales.

— Cerberii Trupului numără între treizeci și cel mult patruzeci de bărbați, spune Lady Komayd. Toți sunt extrem de puternici și de violenți; Tigrul menține scăzut numărul acestora, eliminându-i regulat pe cei mai slabi dintre ei.

— Nu ne încurajezi prea mult, draga mea Gayatri, spune cu blândețe Pescarul.

— Ei sunt bine înarmați, cu arme, cuțite și ciomege.

— Mă voi ocupa eu și de asta, șoptesc.

— Nina, tu ești singură, iar Ghilda Trupului este înarmată până-n dinți! subliniază Femi.

— Voi face tot ce pot, insist eu.

Femi se încruntă. Știe că înfruntarea și dezarmarea hoardelor de bătăuși gata de luptă nu se numără printre talentele mele. Știe că îi ascund ceva.

— Hai să încurajăm pentru o clipă această sminteală și să ne

prefacem că ai norocul lui Rennart și că reușești să-l înlături pe Tigru. Pe urmă vei vrea să-i atacăm speluncile, să-i subjugăm oamenii și să le eliberăm pe Surori? întreabă Pescarul.

Clipesc:

— Da.

— Komayd? strigă Pescarul, dorind să știe ce gândește conducătoarea Ghildei Literelor, dar Tamar îi șoptește că Lady Komayd deja marchează pe hartă locurile din oraș în care se află speluncile Tigrului.

— Cum vom ști că a fost învins Tigrul? întreabă Komayd, ridicându-și privirea spre mine.

— Vocea lui Mor va vorbi, desigur, răspunde Pescarul râzând, citindu-mi gândurile.

31

Cuvântul Lordului Morții

După plecarea celorlalți Lorzi, mă duc după Orso. Știe că sunt în urma lui și mă întâmpină cu o privire sumbră.

— Pisică, spune el.

— Vreau să știu de ce nu-ți onorezi cuvântul, îi spun pe un ton mult mai acuzator decât ar trebui.

— Nu le-am dat studenților cuvântul meu. Nu li s-a făcut niciun jurământ de os.

— L-ai găsit pe Saint-Just, i-ai aprins foc în ochi și în inimă și l-ai îndrumat pe această cale. Nu-mi spune că nu este așa!

— Are inima unchiului său. Întotdeauna ar fi…

— Stătea în locuri publice și ținea discursuri revoluționare sub numele de Saint-Just! Este un miracol că a reușit să supraviețuiască atât timp. Dacă nu l-ai fi luat sub aripa ta, ar fi fost spânzurat încă din prima lui lună petrecută în oraș. Cum îl poți abandona acum?

Orso se îndepărtează de mine, de parcă ar încerca să nege acuzațiile.

— Am fost printre ei, Orso. Știu ce ai făcut. Știu că i-ai arătat cum să recruteze frați, cum să planifice și la ce să fie atent. Există douăzeci de grupuri ca al lui răspândite prin tot orașul. Fără ajutorul nostru vor fi toți sacrificați!

— Și ce importanță are pentru tine sacrificarea Celor Care Umblă Ziua? întreabă el arțăgos, cu sprâncenele ridicate.

— Am nevoie de el, mă bâlbâi eu, îmbujorându-mă din motive necunoscute. Am nevoie de ajutorul lor pentru a învinge Ghilda Tigrului. Nu pot apela la niciunul dintre copiii Curții pentru a intra în Casa Tigrului, din moment ce simpla lor prezență ar putea arunca Ghildele în război.

Mi se pune un nod în gât:

— Dar îmi vor oferi sprijinul doar dacă vor supraviețui acestei răscoale – o răscoală pe care tu și Corday ați spus că o veți susține. Aceasta a fost înțelegerea pe care am încheiat-o. Amândoi știm că, fără

ajutorul *tău*, au foarte puține șanse de izbândă.

— Nu lipsa ajutorului meu îi va condamna, insistă cu încăpățânare Orso. Există un trădător în *Société.*

— Cunoști identitatea trădătorului?

— Nu. Pur și simplu mi-au ajuns la ureche diverse conversații. Chiar și așa, nu-mi voi implica niciun copil într-o cauză sortită eșecului.

— Saint-Just nu crede că este sortită eșecului.

— Atunci este un prost, la fel cum a fost și unchiul său.

Furia crește în mine și amenință să preia controlul.

— Unchiul lui Saint-Just a fost un martir al acestui oraș și, pentru tine, un frate… și totuși îndrăznești să-l numești prost? Tu, care ai fost unul dintre ei, tu, cel făr'-de-coadă, povestitorul adevărurilor, al șaselea șoricel din șase.

Orso se îndreaptă de spate, încordându-și mâinile. Bănuiesc de mult că el a fost singurul rebel care a scăpat, iar tăcerea lui îmi confirmă presupunerea.

— Nu ai fost acolo, copilă, grăiește cu o voce joasă, amenințătoare. Nu știi despre ce vorbești. Nu știi ce înseamnă să-ți vezi frații măcelăriți ca niște câini.

— Atunci de ce îți retragi sprijinul? De ce nu-i mai ajuți? Nu vezi că istoria se va repeta?

— Îndrăznești să-mi ceri mie socoteala, copilă? Mie, un *Lord* al Curții Miracolului? Ți-ai analizat cu atenție planurile? Le-ai jurat credință lui Tomasis și Hoților, dar intenționezi să intri în Casa lui Kaplan și să-l ataci. Cum rămâne cu grija pentru propria Ghildă dacă planul tău dă greș? Dacă ne târăști pe toți într-un război?

Se oprește brusc și realizez adevărul sfâșietor din spatele cuvintelor sale.

— Scopurile tale sunt nobile, Pisicuță. Curtea a fost distrusă după venirea lui Kaplan și pentru asta îl urăsc din tot sufletul. Dar am pus în balanță riscurile. Tu ai făcut-o?

Nu, nu am făcut-o. Am fost mult prea ocupată să urzesc planuri, să încerc orbește să-i conving pe alții că asta este mai mult decât o misiune sinucigașă, că ar putea exista o licărire de speranță. Dar

cuvintele lui Orso sunt precum conștiința mea: acum, propria voce mă acuză; propriile gânduri mă judecă.

— Kaplan a distrus mâinile Mesagerului pentru că a încercat odată să-l fure și nici măcar un Lord nu a protestat, continuă Orso. Pe tine te-a biciuit ca pe un câine sub ochii întregii Curți, cu aprobarea lor. Ce i-ar putea face Ghildei tale dacă atacul tău dă greș?

— Să te gândești și să-ți fie frică de ce s-ar *putea* întâmpla sunt exact lucrurile care îi conferă putere Tigrului Este ca o tumoare printre noi și trebuie să fie eliminat, insist.

Lordul Morții râde, iar tensiunea atât de puternică dintre noi cedează.

— Ah, Pisicuță, ești atât de sălbatică. Îmi amintești de frații mei căzuți. Și ei au visat la dreptate, dar în ciuda visurilor pe care le-au avut tot au fost învinși de *Madame Guillotine,* iar toți cei care i-au iubit au fost spânzurați la Montfaucon.

Întinde o mână distrusă și mă atinge delicat pe obraz.

— Ești mică, dar ești iute și isteață, iar Curtea te iubește. Întrezăresc în tine un foc, o puritate. Ai putea deveni o Lady a Hoților dacă îți alegi luptele cu înțelepciune.

— Mi-ai spus odată că-mi vei da orice îți cer dacă te scot din *Châtelet.*

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, spune el pe un ton morocănos.

Zâmbesc, apoi îl imit pe Thénardier cât pot de bine.

— „Oare s-a schimbat cuvântul Lordului Morții? S-ar putea să vină o vreme când vei avea nevoie de bărbați furioși și înarmați, cu foc în inimă. Ar fi păcat să vină acea zi, iar tu să descoperi că au murit cu toții în zadar. Te rog să mă ajuți să-ți țin în viață soldații."

Simt că plutesc și că sunt străbătută de un val de energie nestăpânită și mă întreb ce va spune Lordul Morții, pregătindu-mă în același timp pentru o nouă lovitură zdrobitoare de dezamăgire. Orso mă privește cu atenție; pot vedea rotițele care se învârt în acea minte sclipitoare.

— Dacă poți convinge *Société* că vrea să lupte pentru o cauză pierdută, dacă îi poți aduce la mine, atunci te voi ajuta să-i salvezi,

spune el și știu că de-acum nu mai e loc de tocmeală cu el.

Faptul că Lordul unei Ghilde este de acord să salveze nenumărate vieți din rândul Celor Care Umblă Ziua nu este nici pe departe ceva neînsemnat. Însă este o învoială proastă, pentru că n-am nicio șansă să-l conving pe Saint-Just să renunțe la luptă, dar este singura învoială pe care o voi primi.

32

Cea care a fost pierdută

În următoarea seară, plec în vizită. Casa de pe *rue* Plumet este modestă pentru un cartier elegant. În lumina amurgului care se stinge, pare teribil de veselă, însuflețită de o grădină bogată de verdeață și cu ghivece pline-ochi cu flori, la fiecare fereastră.

Inima îmi bate năvalnic în piept în timp ce escaladez zidul. Respir greu și am un nod în gât. Dar mă forțez să mă cațăr mai departe, ignorând faptul că pătrund prin efracție pe proprietatea bisericii, ignorând imaginea a ceea ce se află înăuntru. Intru printr-o fereastră de la mansardă și pășesc în perfectă liniște pe un coridor gol.

Sau cel puțin așa am crezut. Mă străbate un fior pornind de la ceafă, iar instinctele mele de Pisică se trezesc la viață. Mai este cineva aici. Înghet. Nu se aude niciun sunet, dar e aici. Îngustez ochii ca să mă obișnuiesc cu întunericul adânc. Simt în spate o mișcare firavă ca o șoaptă. Încerc să mă răsucesc, când ceva greu mă lovește peste ceafă. Mă prăbușesc în genunchi, văd doar stele, iar întunericul devine mai dens. Apoi aud clicul de rău augur al unei pârghii pentru armare.

Se aprinde un felinar și icnesc când lumina strălucitoare îmi orbește ochii. Durerea îmi străpunge capul. Deasupra mea se află o namilă de bărbat, un uriaș cu un chip ușor de uitat. Cel pe care l-am salvat din *Châtelet. Le Maire.* Căci *le Maire* este prizonierul pe care l-am eliberat în acea zi – fiul mult iubit al Ghildei Literelor, o *Merveille* a Curții Miracolului, pierdută și găsită. Orso l-a recunoscut în acea noapte în închisoare și mi-a șoptit adevărul ceva mai târziu. Dar un spion al Ghildei Literelor nu poate fi decât ca misterul care îl înconjoară, așa că reapariția sa a fost tăinuită față de majoritatea Mizerabililor.

Mă studiază, apoi oftează greoi și coboară pistolul.

— Oh, doar tu ești, spune el.

— Blestemat să fii, Ysengrim! Chiar trebuia să mă lovești atât de tare? mă vait în timp ce mă ajută să mă ridic în picioare.

— Am mâini mari, încearcă el să-mi explice.

Pune pistolul deoparte și mă fixează cu privirea.
— Ai spus că nu vei veni aici.
Tocmai atunci se deschide o ușă în spatele nostru, izbindu-se de perete. Reflexele mele preiau controlul, mă ghemuiesc și mă rostogolesc cu pumnalul în mână, în timp ce *le Maire* își îndreaptă pistolul spre intrare. Și iat-o pe Ettie într-o rochie care i-a rămas mult prea mică, cu ochii sălbatici și o claie de bucle aurii, ținând un topor uriaș în mâini Este mai înaltă decât ultima oară când am văzut-o, adică acum mult timp, în acea noapte în care am plătit prețul pâinii. Dar are chipul la fel de frumos ca întotdeauna și, când mă vede, își aruncă brațele în aer și începe să le fluture, strângând în continuare toporul și scoțând un strigăt triumfător.
— Știam eu! Știam că mă vei salva!
Se învârte în jurul lui *le Maire,* victoria luminându-i trăsăturile.
— Ți-am spus că mă va găsi! Ți-am spus că va veni după mine!
— Cum ai pus mâna pe toporul meu?
— Știu cum să sparg o încuietoare, spune ea, grăbindu-se spre mine cu toporul în mână, dar se oprește brusc și-l fixează pe *le Maire:*
— Acum *trebuie* să-mi dai drumul, îi spune Ettie.
Le Maire oftează și se prăbușește pe un scaun mic de catifea, care scârțâie sub greutatea lui.
— Mergi cu ea dacă vrei, spune el cu o voce monotonă și obosită. Dacă nu mai are nevoie de mine ca să te țin ascunsă, atunci mi-am plătit datoria și tu nu mai ești responsabilitatea mea.
Ettie se întoarce lent și holbează ochii la mine:
— Să mă țină ascunsă? Nina?
— Ettie, ce-ai zice să pui jos toporul?
— Nu pun nimic jos până când nu-mi spune cineva ce se întâmplă, ripostează ea, cu ochii strălucitori și înnebuniți. De ce zice că trebuia să mă ții ascunsă?
Acum mă privește cu suspiciune, de parcă abia acum m-ar fi văzut prima oară.
— Nu *tu* ai făcut asta, Nina, nu-i așa? Nu ai…
— Nu am avut de ales, Ettie. Tigrul avea să vină în continuare după tine și, în cele din urmă, te-ar fi luat. A trebuit să te trimit undeva

departe, într-un loc în care să fii în siguranță.

Ettie ține toporul în față și îl îndreaptă spre mine.

— Vreau explicații! poruncește ea.

— Îmi era dator pentru că l-am eliberat din *Châtelet,* îi spun eu, arătând spre *le Maire.* Este spion, un Fiul al Ghildei Literelor. Dacă cineva știe cum să dispară de pe fața pământului, el este acela. Așa că i-am cerut să-și plătească datoria. S-a dus la Thénardier cu un preț pe care nu-l putea refuza. Îți amintești tiara cu diamante pe care am luat-o din Palatul Tuileries? Suficient de valoroasă pentru a-l tenta pe Thénardier să-l tragă pe sfoară chiar și pe Tigru și să te vândă în secret unui străin.

Ettie se holbează în continuare la mine, dar începe să coboare toporul, așa că mă grăbesc să continui.

— Singurul mod în care mă puteam asigura că vei fi ferită de Tigru era ca el să creadă că ai fost luată de cineva de la amândoi și că eu nu știam unde te afli. L-am atacat în prezența întregii Curți. Am jurat lucruri cumplite. Nu este nimeni în cele nouă Ghilde care, după ce a fost martor la pedeapsa mea, să creadă că am avut de bunăvoie vreo legătură cu asta.

Orbi sunt cei distrași.

Toporul lovește cu un zăngănit podeaua, iar Ettie tremură în fața mea.

— Am visat acest moment doi ani, Nina. Am sperat și m-am rugat și am așteptat și m-am pregătit. Am crezut că vei veni să mă salvezi de el, spune ea, privindu-l pe *le Maire.* Nu am bănuit niciodată. Nu-mi vine să cred că tu mi-ai făcut asta.

Lacrimile îi umplu ochii și își îngroapă fața în mâini. Mi se frânge inima. Ettie, care a fost părăsită de toți cei pe care îi iubea. Eu am fost cea în care a avut încredere, cea care a jurat să aibă grijă de ea.

— Îmi pare rău, Ettie… cu cât știai mai puțin, cu atât erai mai în siguranță.

— S-scuzele nu sunt nici pe departe îndeajuns pentru a compensa faptul că m-ai lăsat cu el, spune ea, ridicându-și capul și arătând spre *le Maire.* Știi cât de îngrozitor este? Cât de plictisitor?

Mă holbez la ea. Lacrimile din ochii ei sunt doar lacrimi de

frustrare.

Le Maire oftează zgomotos.

— Nu spune nimic, nu-mi spune nimic, mă ține închisă în trei camere. Nu am voie să pun întrebări, să cânt, să respir sau să vorbesc cu el.

— Nu te-am împiedicat niciodată să vorbești, comentează *le Maire.*

— Nu, dar nu-mi răspunzi niciodată, ceea ce este cam același lucru! strigă Ettie, cu ochii larg deschiși. Nina, vorbesc singură de doi ani! De doi ani! Știu cât a trecut pentru că am ținut evidența zilelor scrijelind semne pe pereți… Altfel habar n-aș fi avut, pentru că *nu mi s-a permis niciodată* să *deschid obloanele*! Îmi tot spune că numele lui este *Monsieur* Madeleine, dar nu este! Are un tatuaj, unul de închisoare, pentru că aș recunoaște însemnul Ghildei Literelor dacă l-aș vedea.

— Vezi? Vorbește întruna, spune *le Maire* pe un ton epuizat.

— Și nu știe *nicio* poveste!

— Ți-ai spus destule pentru amândoi comentează el sec.

Îmi dau seama când doi oameni au stat închiși împreună prea mult timp.

— Și măicuțele cred că este un sfânt! Grădinarul crede că este Domnul Sfânt întrupat. Îi are pe toți la degetul mic și, dacă îndrăznesc vreodată să cer vești despre restul lumii sau, ferească Ysengrim, să caut orice altă companie în afară de a lui, toți cloncăne la mine că *Monsieur Madeleine nu va fi prea încântat*!

— Uneori, îmi spune *le Maire,* mă gândesc că ar fi trebuit să mă lași să putrezesc în *Châtelet.*

Ettie îi aruncă o privire plină de reproș înainte de a-și continua tirada.

— La început am crezut că este unul dintre oamenii Tigrului, dar după câteva săptămâni..

— …pe durata cărora a încercat să evadeze de douăzeci și trei de ori…

— …mi-am dat seama că nu putea lucra pentru Tigru. Dar tot a refuzat să-mi spună cine este și ce vrea cu mine, continuă Ettie tremurând. O vreme am crezut că are intenții sinistre, dar după o perioadă am înțeles că dorește numai să mor de plictiseală. Și-n tot

acest timp nu am avut cum să aflu ce se întâmplă cu Gavroche, Orso, Loup, Montparnasse… și cu tine.

Se uită în sus la mine, iar furia i se mai domolește:

— Abia reușeam să adorm, întrebându-mă ce ți s-ar fi putut întâmpla, și asta noapte de noapte.

Îmi ard ochii când îi aud cuvintele pline de tristețe. Mi-a fost dor de sunetul vocii ei, de reacțiile ei absurde. Mi-a fost atât de dor de ea, încât i-am simțit absența ca pe o durere fizică.

— Am încercat să fiu pregătită, pentru că am știut că vei veni după mine, continuă Ettie.

Flacăra credinței din ochii ei mă umple de rușine.

— Dar mi-a luat armele, ca să nu mă pot antrena.

— Ai încercat să mă înjunghii cu cuțitul, îi amintește *le Maire.*

— Nici măcar nu m-a lăsat să mănânc cu cuțitul și cu furculița, zice ea, ceea ce nu e o problemă în Sălile Morților. Dar când măicuțele te privesc mâncând cu degetele, de parcă ai fi un fel de animal…

— Ai încercat să mă înjunghii și cu *furculița.*

Ettie îl ignoră:

— Am încercat să țin cont de toate lucrurile pe care mi le-ai spus. Și nu am mâncat prea mult, ca să nu fiu înceată în caz că s-ar fi ivit ocazia să evadăm pe nepusă masă. Am dat jumătate din mâncare la păsări și, de fiecare dată când am făcut asta, m-am întrebat dacă tu ai suficientă mâncare, dacă mai este molimă, dacă micuțul Gavroche și-a revenit… dacă tu și Saint-Just v-ați declarat sentimentele unul pentru celălalt.

— De ce este toată lumea convinsă că sunt îndrăgostită de Saint-Just? întreb îmbufnată.

— Am auzit că este foarte chipeș, spune grav *le Maire.* Că are chipul unui înger.

— Oh, Nina! suspină Ettie și se aruncă în brațele mele.

Aproape că ne rostogolim pe podea.

— Am fost atât de nefericită fără tine.

Peste capul ei, *le Maire* îmi aruncă o căutătură prin care-mi spune că i-a creat mai multe necazuri decât merită.

E un bărbat în toată firea, un membru al Ghildei Literelor, un spion,

un criminal trecut prin multe, așa că încerc din răsputeri să nu îi arăt cât de amuzant mi se pare că este complet depășit de o fată mică și slabă.

— Ce faci aici, Pisică Neagră? întreabă el.

— Nu aș fi venit, *le Maire,* doar că…

Ettie se îndepărtează de mine.

— *Le Maire?* se miră ea, apoi se uită la bărbatul care a ținut-o prizonieră. *Le Maire?!*

El îmi aruncă o privește plină de reproș.

— *Le Maire?* repetă Ettie cu o voce pițigăiată, pentru că nu-i vine să creadă. Una dintre cele trei Minuni în viață ale Curții Miracolului? *Le Maire,* care a convins locuitorii unui oraș întreg că a fost primarul lor trei ani? *Le Maire,* care s-a infiltrat în Curtea Austriacă și a evadat din *Bastille?*

Mă uit de la unul la altul.

— Și ai spus că *nu ai povești de împărtășit?* continuă Ettie.

O întrerup în grabă și îi spun lui *le Maire:*

— Am nevoie de expertiza ta și nu există nimeni altcineva la care pot apela, nimeni care să poată înfăptui lucrul de care am nevoie.

— Înțelegerea a fost s-o ascund pe ea.

Se încruntă și face un semn spre Ettie, ca și cum n-ar fi mai mult decât un plic pe care a trebuit să-l tăinuiască.

— Nu am discutat nimic despre un ajutor suplimentar.

Îi zâmbesc:

— Dacă îmi acorzi această favoare, le *Maire,* atunci nu va mai fi nevoie să o ascunzi de Tigru – datoria ta va fi considerată complet achitată.

Îmi răspunde într-o fracțiune de secundă:

— Ce trebuie să fac?

— Și cu mine cum rămâne? întreabă Ettie, cu vocea la fel de ascuțită ca lama unui topor. Ce voi face în timp ce tu și *le Maire* plecați în alte aventuri? Nu mă poți lăsa aici și nici nu mă poți ascunde în altă parte. Nu voi accepta așa ceva, Nina!

O fixez cu o privire rece:

— Voi intra în Ghilda Trupului și îl voi ucide pe Tigru.

Importanța misiunii mele ar trebui s-o înspăimânte suficient cât să-i tempereze toată pălăvrăgeala despre aventuri.

Dar, spre surprinderea mea, Ettie zâmbește, cu o licărire în ochi.

— Foarte bine, spune ea. Era și timpul să facem asta.

33

Mâna distrusă

Noaptea s-a așternut peste *rue* Plumet. Felinarele cu ulei sunt niște halouri firave de lumină, de-a lungul unor fâșii lungi de întuneric, oferind o ocazie favorabilă oricărui Mizerabil dornic de un jaf rapid. Sau de un furtișag.

— Știi ce trebuie să faci? o întreb pe Ettie când *le Maire* dispare în sfârșit.

— Da, spune ea serioasă.

Fluier încet, Chemarea Fantomelor.

În spatele meu, Gavroche se ițește din întuneric. A început să mă urmărească pretutindeni; nu sunt sigură dacă o face la ordinele lui Orso sau pentru că este atât de atașat de Ettie încât crede că ar putea s-o găsească dacă mă urmărește.

Aceasta este ziua lui norocoasă.

Ettie scoate un strigăt firav și îl îmbrățișează. Zâmbetul lui e atât de larg, încât amenință să-i despice chipul.

— Frate Cenușiu, o vei aduce pe Ettie acolo unde trebuie să ajungă?

Gavroche se uită drăgăstos la ea și dă din cap.

— Ți-e teamă? o întreb pe Ettie.

— Oricui îi este teamă, spune ea, repetându-mi cuvintele Azelmei.

— Ettie, știi că n-avem cum să supraviețuim, îi spun cu blândețe.

— Atunci murim împreună, răspunde ea, scuturându-și sfidător buclele. Aș prefera să trăiesc o noapte glorioasă luptând de partea ta, Nina Thénardier, decât o sute de vieți fără tine.

Ridică palma și văd cicatricea care i-a rămas în urma jurământului depus în palat, în urmă cu atât de multe nopți. O ridic și eu pe a mea și ne împletim degetele.

— *Nous sommes d'un sang,* rostește ea.

Și dispare împreună cu micuța Fantomă în noapte.

***

Mă așteaptă următoarea misiune. Mă cațăr pe o porțiune nesupravegheată a zidurilor palatului, pe care am descoperit-o cu ani în urmă într-una dintre hoinărelile mele nocturne, și mă furișez spre o intrare pe care știu că o frecventează servitorii. Intru într-o debara dosită, deschid tolba și scot o rochie, primul articol dintre cele pe care le-am „procurat" de la Ducesa de Callicèbe într-o noapte când era plecată. Îmi dau cu pudră ca să acopăr negreala, îmi ciupesc obrajii ca să prind culoare și parfumez peruca furată. M-am mai servit și cu o pereche de cercei cu diamant, care acum îmi atârnă greoi de lobii urechilor.

Astfel deghizată, mă strecor afară din debara și o iau pe unul dintre coridoare, unde mă ciocnesc de câțiva valeți corpolenți, care se grăbesc încoace și încolo cu tăvi uriașe de mâncare. Îl prind de braț pe unul dintre ei, aparent accidental, și râd prea tare, prefăcându-mă că mă legăn.

— Vai, nu am nici cea mai vagă idee unde sunt! chicotesc eu.

Valetul pare enervat că a fost oprit din treburile sale, dar zâmbește forțat și se desprinde de mine exact cum prevede regula de etichetă.

— Permiteți-mi să vă conduc înapoi sus, *madame.*

Mă escortează prin *le Pavilion de Flore*[59] și sus, pe scările din spate, până ajungem în palat. Apoi deschide o ușă și totul devine lumină și culoare.

Balul înseamnă o mulțime de trupuri agitate și se întinde pe două etaje, vizavi de *le Pavilion central de l'Horloge*[60]. Mă opresc o clipă pentru a admira candelabrul uriaș, care aruncă peste tot raze de lumină scânteietoare. Se spune că este cel mai mare candelabru din întregul Paris, chiar din întreaga lume. Poate că îl voi fura într-o zi și îl voi atârna deasupra capului lui Tomasis în Sala Strălucitoare a Ghildei Hoților. Dar în seara aceasta am o misiune; trebuie pusă la punct ultima piesă din planul meu.

La bal sunt prezenți toți cei care ocupă o poziție prestigioasă în societate: nobilimea, regalitatea, demnitarii și ambasadorii străini.

Un valet trece cu o tavă pe lângă mine. Întind mâna și ridic un

pahar de șampanie roz, după care iau o înghițitură. Băutura este delicioasă, ușoară, spumoasă și efervescentă. Cercetez sala de bal prin fundul paharului și număr servitorii care mișună prin sală cu tăvi cu șampanie, fiind atentă ce intrări și ieșiri folosesc. Sunt douăzeci de gărzi în livrea albastră, câte două la fiecare ușă. Mă încrunt. Disting cu coada ochiului o uniformă albastră cu nasturi strălucitori de aramă. Un membru din *Sûreté.* Număr toți agenții și ies patru. Sar imediat în evidență și nu par să se simtă în largul lor.

Îl aleg pe cel mai tânăr dintre ei, un băiat brunet, mult prea slab pentru uniforma pe care o poartă, dar cu chipul îndeajuns de naiv cât să-mi dezvăluie ce trebuie să știu. Plonjez direct în mulțime, lăsându-i pe cei din jur să se lovească de mine și să se întoarcă pentru a-și cere iertare. Am mâinile rapide, zâmbetul – încântător, manierele – ireproșabile. Îmi croiesc drum spre cealaltă parte a holului, scot evantaiul pe care tocmai l-am achiziționat și, făcându-mi aer cu el, mă apropii de tânărul ofițer.

— *Bonsoir, Officier,* șoptesc pe un ton sfios.

Băiatul pare încurcat că îi vorbesc și începe să roșească.

— O caut pe minunata Inspectoare cu părul roșu. Mi-a propus să ne întâlnim în urmă cu zece minute și nu o găsesc pe nicăieri

Flutur din gene și mă uit la el lung, cu speranță.

— E posibil ca Inspectoarea Javert să mai fie ocupată încă o vreme, *mademoiselle,* îmi răspunde el cu o voce joasă. Participă la o întrunire în *le Salon de la Reine.*

Mă strâmb.

— Voi aștepta. Nu mă grăbesc, mint eu, deși faptul că se află aici, la Palatul Tuileries, este foarte inoportun, mai ales când am nevoie să fie pregătită să-și joace rolul în schemele mele.

Îi mulțumesc frumos ofițerului, apoi mă întorc și aproape că intru direct în… *Saint-Just?*

Pentru o clipă ne holbăm unul la celălalt. Este îmbrăcat în catifea stacojie și poartă o cravată alb-aurie.

Are gura ușor întredeschisă și mă măsoară din cap până-n picioare.

— Ei bine, arăți complet diferit.

— De ce naiba ești aici? îi șoptesc eu, strecurându-mi mâna sub

brațul lui.

Saint-Just urăște balurile și oamenii bogați și distracția, așa că prezența lui aici este complet neobișnuită și indică limpede ca lumina zilei că pune ceva la cale. Dar nu neg că este devastator de chipeș, așa înveșmântat în haina lui de catifea.

Coboară capul până ajunge cu buzele la urechea mea și o face într-un mod care ar putea părea seducător oricărei persoane din jurul nostru.

— Plănuim un act de trădare împotriva fiecărei persoane din această sală, deci m-am gândit ce prilej mai bun de a cerceta palatul decât un bal? Dar *tu* de ce ești aici?

— Sunt Hoață, Saint-Just. Intrarea prin efracție în locurile în care oamenii bogați se îmbată și își lasă bijuteriile nesupravegheate este specialitatea mea. Cu asta mă ocup, spun repede.

Are pe chip o expresie distrasă și îi zvâcnește un mușchi în obraz.

— Dar cum ai reușit să intri? îl întreb.

— Bunicul din partea mamei a fost tutorele mai multor duci. Este invitat adesea la astfel de *soirées* și de data asta a fost mai mult decât încântat să mă lase să particip în locul lui. Crede că ideile și convingerile mele eretice sunt o deziluzie.

Îl conduc pe Saint-Just de braț prin sala de bal, apoi spre o scară magnifică, de-a lungul căreia mișună oameni care se îndreaptă spre cel de-al doilea etaj. Mă strânge cu putere și-mi spun că este din cauza mulțimii nesfârșite din jurul nostru.

— De ce l-ai întrebat pe acel ofițer din *Sûreté* unde este Inspectoarea? îmi murmură în ureche cu o voce joasă și intimă, ca șoapta unui îndrăgostit.

— Aici există ceva ce trebuie să obțin, îi răspund vag, zâmbindu-i răutăcios.

Mă îndoiesc că Saint-Just va fi încântat de planurile mele pentru Inspectoarea Javert.

— Chiar așa? Și ce ar putea fi acel *ceva?*

Îl lovesc ușor cu evantaiul.

— Tu îmi spui toate secretele tale, Saint-Just? îl întreb, tachinându-l.

— Da, răspunde el cu o sinceritate brutală.

— Ei bine, atunci ești un prost, îi spun, sprijinindu-mă de el de parcă am fi doi tineri îndrăgostiți care flirtează plini de o dorință imposibilă.

Ceea ce, evident, nu este cazul. Pentru că, indiferent ce spune lumea, cu siguranță nu sunt atrasă nici măcar puțin de Saint-Just. Sau cel puțin asta îmi spun mereu.

Aștept ocazia potrivită, apoi îl trag după mine pe un coridor întunecat. Mulțumită vizitei anterioare, cunosc în detaliu planul palatului. Aripa de nord nu este folosită mai deloc, așa că mergem pe o rută ocolitoare, de-a lungul unor holuri pustii și pe lângă nenumărate camere goale. Saint-Just mă ține de mână în întuneric, mai mult pentru a evita să se lovească de ceva decât dintr-o pornire romantică, dar senzația degetelor lui strânse în jurul alor mele îmi taie răsuflarea.

Folosim scara servitorilor și ieșim pe un alt coridor, care duce la *Salon de la Reine.* Lângă ușa aflată în vecinătatea unui ceas uriaș, din fildeș și aur, stau două gărzi în livrele. Este un lucru bun că, înainte de a mă furișa în sala de bal, am pregătit câteva capcane zgomotoase pentru a…

În depărtare răsună o bufnitură. Gărzile o iau imediat în direcția zgomotului, iar eu trec în grabă pe lângă ele și mă opresc în fața unei uși înalte, cu rama suflată în aur.

Îi spun lui Saint-Just să stea de veghe în umbra ceasului, apoi mă strecor printr-o ușă și ajung pe un balcon deschis. Șemineul din încăperea de dedesubt este rece și gol, dar locul este luminat de alte surse, așa că îmi va fi greu să mă ascund. Mă pitulez ușor într-un colț și studiez camera. În centru tronează o masă mare, pe suprafața căreia este întinsă o hartă gigantică a orașului, care l-ar face pe Saint-Just să moară de ciudă. Pe ea sunt puse câteva obiecte, aliniate în rânduri perfecte. Inima îmi bate cu putere când recunosc ce sunt.

Soldați de plumb.

Sunt patru persoane în cameră. Inspectoarea Javert este una dintre ele, ușor de recunoscut după părul lung și roșu, legat strâns într-o coadă la ceafă, și uniforma albastru-deschis. Bun. Pur și simplu voi aștepta ca întrunirea să se încheie; apoi mă voi furișa jos și o voi acosta

cu informații care știu că o vor aduce la locul potrivit, la momentul potrivit…

Mai este și un nobil brunet, care stă cu spatele la mine. Și o femeie înveșmântată într-o rochie argintie, strălucitoare. Mi se taie respirația. *Son Altesse Royale la Reine.*

Regina își scoate ușor una dintre mănușile lungi și mă încrunt: este ceva ciudat în legătură cu mâna ei. Carnea este o masă de piele lucioasă, plină de pete roșii înfiorătoare. Nu mai arată ca o mână.

De acum încolo, oricui îi mai dă prin cap să ascundă moarte în apele acestui oraș își va arunca mâna în flăcări și o va ține acolo până când se va face scrum.

Tremur, amintindu-mi cuvintele blestemului aruncat de Corday.

Lua-te-ar Ysengrim să te ia!

Indiferentă la vorbele mele de duh rostite în gând, Regina ridică un soldat de jucărie de pe masă.

Mă uit din nou la hartă și recunosc douăzeci de puncte roșii care marchează pozițiile strategice. Și în jurul fiecărui punct este un cerc format din soldați perfect aranjați.

— Ești sigur că ești pregătit? îl întreabă Regina pe nobilul brunet.

— Nu arăt pregătit? răspunde el mieros. Cunoaștem locul exact al fiecărui grup. Îi depășim cu zece la unu. Îi vom șterge din memoria orașului.

Inima mi-o ia la galop – vorbesc despre Saint-Just și *Société!*

— Toți supraviețuitorii vor fi arestați, adaugă Regina. Vor fi judecați public și vor fi găsiți vinovați. Ei, familiile și prietenii lor și oricine care doar le recunoaște numele vor fi aruncați la *Madame Guillotine.*

— Ai numele lor? întreabă nobilul.

Regina zâmbește și este pe cale să răspundă, când Saint-Just năvălește pe ușa balconului alăturat, mimând cu buzele cuvântul „Gărzi”.

Mă reped îngrozită spre ușa masivă, dar ajung prea târziu – se închide brusc în spatele lui, cu un clic răsunător.

Fiecare cap din cameră se întoarce spre noi.

— Cine-i acolo? întreabă Javert pe un ton poruncitor.

Dintr-un foșnet de mătase grea și satin, Regina se află la ușa

salonului, poruncindu-le gărzilor să ne tragă în jos.

Fiecare lecție învățată de la Gentilomul George mi se învârte prin cap și pun în balanță toate opțiunile aflate la îndemână.

Dacă ești prinsă vreodată printre nobili, pur și simplu prefă-te că faci ceva indiscret.

În acest caz, există o singură soluție: o zbughesc spre Saint-Just și îmi arunc brațele în jurul gâtului său. Șocat, se împiedică în timp ce se dă înapoi și aterizăm grămadă pe podea.

— Ascultă-mă, Saint-Just, suntem trădați, îi șuier în ureche în puținele secunde pe care le mai avem.

Holbează ochii când înțelege: apoi îl sărut și sper cu disperare să nu mă îndepărteze sau să mă întrebe ce fac. Brațele îi șerpuiesc în jurul meu, trăgându-mă mai aproape, și mă sărută cu patimă. Are gust de cafea și vin roșu. Și sunt destul de sigură că îl aud rostindu-mi răgușit numele când ușile balconului sunt date de perete, iar noi suntem despărțiți brusc și ridicați cu forța în picioare. Spectatorii de dedesubt ne pot vedea acum pe amândoi, așa că îmi folosesc toată puterea ca să-i trag o palmă usturătoare lui Saint-Just.

— Cum îndrăzniți, domnule? spun cu voce tare. Cum să credeți că după câteva sărutări sunt pregătită pentru *asta.*

Saint-Just e uluit. Tresare și se crispează. Gărzile ne târăsc pe coridor.

— Dați-mi drumul! le poruncesc eu. Duceți-l pe acest gentilom înapoi la bal, unde își poate încerca norocul cu fecioare *mai ușor* de sedus.

Vorbesc neîntrerupt până ajungem în fața Reginei. Mă furnică pielea de frică. Dacă mă recunoaște? Când ridic ochii spre Maiestatea Sa, mă prefac șocată și cad în genunchi. Saint-Just, care este în spatele meu, face imediat la fel.

— Ce înseamnă asta? întreabă ea.

— Iertați-mă, Maiestatea Voastră. Am făcut greșeala să am încredere în acest gentilom, explic cu o voce teatrală și ascuțită. Nu m-am opus câtorva sărutări prietenoase, dar apoi a îndrăznit să pună mâna pe…

Regina îmi face semn să tac și amuțesc. Are fața inexpresivă și abia se uită la mine. Nu mă recunoaște. Sunt machiată și îmbrăcată în straie

fine și elegante, așa cum am fost și în urmă cu doi ani, dar nici atunci nu s-a uitat la mine. N-a avut ochi decât pentru Ettie. Aș fi putut la fel de bine să fiu invizibilă, dar poate nu și pentru…

Delfinul vine pe coridor. Ultimii doi ani au fost buni cu el; este în continuare incredibil de chipeș. Păr negru, ciufulit cu multă pricepere, și un trup musculos, înveșmântat într-un veston din catifea de nuanța ciocolatei, tivit cu fir de aur. Se uită direct la mine, analizează situația și se întoarce spre Mama lui.

— Ți se va simți lipsa de la întrunire, spune el.

Regina ridică o mână înmănușată.

— Sunt convinsă că te poți ocupa singur.

Prințul încuviințează din cap:

— *Oui,* Regina mea.

Mama Delfinului se întoarce pe călcâie și o ia grațioasă pe coridor, înapoi spre bal.

Înghit în sec, cu mintea plină de gânduri neclare. Țin capul plecat. Cu siguranță că Prințul nu se va uita suficient de atent cât să mă recunoască. Sunt doar o fată oarecare, una dintre sutele prezente la bal.

Delfinul întinde mâna.

— Bună, Nina, spune el.

34

Adevărul

Pălesc sub pudra albă. Delfinul se uită la Saint-Just:

— Cine este el?

— Nimeni, spun cu o voce disprețuitoare.

Îl aud pe Saint-Just bombănind ceva în barbă.

— Escortați-l înapoi la bal, le poruncește Prințul gărzilor.

Acestea îl apucă ferm de cot pe Saint-Just și se îndepărtează cu el. Saint-Just nu protestează, iar eu nu-l privesc cum pleacă. Dacă vreau să-l protejez, trebuie să mă prefac că nu înseamnă nimic pentru mine. Nu că aș avea de ales; Prințul m-a luat deja de braț și mă târăște în *le Salon de la Reine* înainte să apuc să mai rostesc vreun cuvânt.

— Ce faci aici? mă întreabă el.

— Am venit după Inspectoare, îi spun.

Prințului îi cade fața, dar Javert se uită la mine, încruntându-se amenințător.

— Cine ești? cere să știe.

— Numele meu este Nina Thénardier.

— Intri pe furiș în Tuileries în timpul celui mai important bal al sezonului ca să o vezi pe Inspectoare? întreabă neîncrezător Delfinul. Am sperat și am așteptat ani întregi să primesc vești despre tine.

Se holbează la mine cu o intensitate care nu sunt sigură că-mi place.

— Tu și Ettie sunteți singurii prieteni pe care i-am avut vreodată. Singurele persoane care nu se tem de mine. Mă gândesc mereu la tine, în fiecare zi, în fiecare noapte.

Ridic o sprânceană:

— În fiecare noapte?

Roșește discret.

— Da, în fiecare noapte, afirmă cu îndrăzneală. Mi-am dorit inclusiv să faci ce m-ai amenințat că ai să faci și să te furișezi într-o noapte ca să-mi tai gâtul. Orice ca să te văd din nou.

Nu prea am timp pentru aceste aduceri aminte, așa că mă mut de pe

un picior pe altul, în timp ce în mine crește un sentiment familiar de nervozitate.

— În noaptea în care te-am părăsit, Ettie a fost răpită și am avut nevoie de doi ani ca s-o găsesc.

Prințul se uită fix la mine:

— Răpită?

Se îndreaptă spre mine cu brațele întinse:

— Nina, îmi pare atât de rău. Știi cine a luat-o?

Îmi încrucișez brațele.

— Un fost pușcăriaș pe nume Jean Valjean. Zvonurile spun că Inspectoarea îl urmărește de ceva vreme. Și i-am găsit ascunzătoarea.

Javert tresare și mă fixează cu privirea.

— Credeam că ar vrea să știe, închei cu inocență.

— De ce nu ai venit direct la mine când s-a întâmplat asta? întreabă Delfinul, iar vocea îi trădează mâhnirea.

— Ce ai fi putut să faci? Nu ai un talent aparte la găsirea infractorilor și nici nu știi o iotă despre cerșetori dispăruți.

Am răspuns prea repede și clipește îndurerat:

— Aș fi putut fi un prieten.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu am nevoie de prieteni. Am nevoie de cineva care știe cum să se descurce cu Valjean. Am nevoie de ea, afirm hotărâtă, arătând spre Inspectoare.

Prințul oftează și se freacă pe frunte.

— Peste două zile voi trimite soldați să o salveze pe Ettie de acest Val…

— Nu! îl întrerup eu. Nu înțelegi. Ettie nu este în siguranță. Trebuie să acționăm acum!

— Dă-mi adresa și voi trimite acolo gărzi ca să mă asigur că rămâne în siguranță.

— Dacă Valjean bănuiește că a fost descoperit, va dispărea, insist eu, apoi, frustrată, mă întorc spre Javert. Spune-i!

Inspectoarea mă privește cu răceală. Habar nu are cine sunt sau dacă poate avea încredere în mine, dar, judecând după reacția pe care a avut-o când l-a văzut pe *le Maire* pe *Pont Neuf* și din conversațiile pe

care le-am auzit printre ofițerii din *Sûreté,* ea chiar îl *cunoaște* pe Valjean.

— Fata asta are dreptate, spune Javert. Valjean este foarte priceput când vine vorba de evitarea capturării. Cel mai bine este să-l lăsăm în pace până în momentul în care intenționăm să-l arestăm.

— Ei bine, atunci să conduci o divizie a armatei ca să-l aresteze de îndată ce-i zdrobim pe rebeli.

Nu-i pot lăsa să-și continue planurile. Vor nimici toți revoluționarii. Saint-Just, Grantaire și toți băieții vor pieri și, împreună cu ei, toate planurile mele.

— Dar Ettie este în pericol *acum*! răbufnesc cu o disperare autentică.

— La fel și Franța! țipă și Prințul la mine. Dacă acest oraș cade pe mâinile revoluționarilor, întreaga țară va fi ruinată și toți membrii nobilimii vor fi trimiși la ghilotină. Așa că te rog să mă ierți că pun mai presus soarta Franței și stabilitatea poporului de siguranța unei fete.

— A unui prieten, spun încetișor.

— Poftim?

— Ai spus că suntem singurii tăi prieteni.

Pe Prinț îl cuprinde furia.

— Totul se află pe umerii mei, mârâie el. Tata este pe alte meleaguri împreună cu *General* Bonaparte și mi-a încredințat menținerea păcii în absența sa.

— A păcii?

Mărșăluiesc spre masă și flutur o mână peste soldați și peste străzi, luându-mi secunde prețioase pentru a mă familiariza cu fiecare poziție, ca să-i pot raporta lui Saint-Just.

— De când înseamnă *asta* pace?

— De când o sută de copii de nobili au murit otrăviți într-o lună.

Când au murit copiii nobilimii, numărul lor a fost atât de mare, încât au fost organizate înmormântări în masă. Am urmărit procesiunile de pe acoperișuri, sub protecția umbrelor. L-am văzut pe Prinț așezat lângă părinții săi. Și inima mea, torturată de gândul înspăimântător că și el, cumva, ar fi fost otrăvit, a fost străbătută de un val de ușurare. Peste tot în jurul lui, nobilii jeleau și plângeau. Iar când

și-a ridicat capul și s-a întors, am putut întrezări strălucirea limpede a lacrimilor care îi împăienjeneau ochii. Durerea lor era durerea lui; până la urmă, era unul dintre ei. Dar a plâns oare și când foametea și otrava au trimis în mormânt un sfert din săracii orașului? Atunci nu au fost organizate procesiuni funerare.

După înmormântări a sosit vestea că medicii găsiseră otravă în stomacurile copiilor morți. Nobilimea nu a înțeles cum se putuse întâmpla așa ceva. Dar servitorii știau; își văzuseră stăpânii poftindu-și copiii să bea din sticle de cristal. Și astfel zvonurile s-au întețit și s-au răspândit și, chiar dacă nobilii nu-și aminteau fapta în sine, au ajuns cumva să-și dea seama că înfăptuiseră acest lucru de neiertat, că își uciseseră propriii copii.

— De când nenumărați semeni și membri ai familiei au fost subjugați de impulsul cumplit de a-și băga mâinile în foc, continuă Prințul cu duritate în glas.

Ochii îi sclipesc de furie și este gâtuit de emoție.

— De când ne-am trezit sub asediu. Și nimeni nu poate spune cum s-a ajuns până în acest punct. Așa că s-a hotărât că ar trebui să ne eradicăm dușmanii prin crearea grupului *Société.*

Îmi îngheață sângele în vene:

— Ce ai spus?

— Am spus că am creat *Société,* un fals grup menit să răstoarne monarhia, și am așteptat să vedem cine mușca momeala. Cine se dovedește trădător, dușman al Coroanei.

Întinde larg brațele și continuă:

— Numărul membrilor a crescut simțitor, ajungând la câteva mii. Și-n tot acest timp noi am așteptat și am privit, pregătiți să-i nimicim dintr-o singură lovitură.

Apoi tace. Îmi transform fața într-o mască, refuzând să trădez vreo emoție.

— Nu-ți amintești, nu-i așa? îl întreb eu.

În loc de răspuns, se încruntă.

— Nu-ți amintești ce au făcut cei blestemați să-și dea foc mâinilor.

Mă uit la Prinț, la ochii lui întunecați și scânteietori, la maxilarul lui încleștat de determinare. *El este unul dintre ei,* îmi reamintesc.

Delfinul îmi studiază chipul și observă expresia pasivă.
— Nu cred în blesteme, îmi zice.
— Nu era suficientă pâine, iar săracii au început să moară de inaniție. De teamă că foamea ar fi putut să ducă la o revoltă violentă, nobilii au pus otravă în fântânile orașului, ca toți cei care beau să moară.
— Nu fi ridicolă, încearcă el să protesteze, dar îl ignor.
— Ca răzbunare pentru aceste fapte, otrava a fost dată celui mai iubit copil din fiecare familie nobilă; aproape ți-a fost dată și ție.
Prințul pălește. Poate că mesmeriana i-a șters alte amintiri de atunci, dar ține minte perfect când eu și Ettie l-am implorat să nu bea nimic oferit de mâna mamei sale. Pare nesigur.
— Ești o mincinoasă.
— Și tu ești un prost.
Delfinul se întoarce spre Javert și îi spune pe un ton hotărât:
— Știe prea multe. Ține-o închisă până se termină totul. Apoi ai permisiunea să iei cât de mulți oameni ai nevoie pentru a-l aresta pe acest Valjean.
Javert mă apucă de braț mai brutal decât este necesar și începe să mă tragă cu forța afară din cameră.
— Așteaptă! strigă Prințul.
Ezită și se simte brusc stingherit, iar chipul i se îmbujorează.
— Și… adu-o înapoi după ce se termină totul.
Ochii îmi scânteiază.
— Întreab-o pe Mama ta dacă rostesc adevărul, strig peste umăr.
Îmi trece prin minte un gând cumplit, așa că adaug:
— Întreab-o dacă s-a gândit vreodată s-o facă din nou.

35

Inspectoarea Javert

Cunosc obiceiurile lui Javert din lunile în care am urmărit-o prin ferestrele jandarmeriei. Știu că este organizată când vine vorba despre programele și munca de birou, arogantă cu ofițerii și nemiloasă cu criminalii care ajung pe mâna ei. Nu rostește niciun cuvânt în timp ce mă îndepărtează de Prinț și mă ține atât de strâns că un trecător oarecare ar putea crede că suntem doi prieteni care fac o plimbare înviorătoare. Mă conduce în grabă pe scările din spate și evită zonele foarte aglomerate. Apoi, când traversăm una dintre curțile din spatele Palatului Tuileries la revărsatul zorilor, îndreptându-ne spre locul unde așteaptă trăsurile, surprind cu coada ochiului o pată de stacojiu și aur: Saint-Just ne urmărește de la distanță.

Deodată, niște clopote încep să bată cu putere, sfâșiind tăcerea dimineții întunecoase. Dar nu este ora la care ar trebui să prindă glas. Îmi dau seama că sunt clopotele Catedralei Notre-Dame, care bat ca o tânguire. A murit cineva important. Alte clopote încep să sune din partea de nord a orașului. Și apoi altele, din est, toate răspândind cântecul de doliu.

Javert abia dacă s-a oprit la sunetul primului clopot. Zumzetul mulțimii s-a transformat în cele din urmă într-o liniște deplină.

O voce bubuie împrejur:

— Cerem un minut de reculegere în urma trecerii în neființă a Generalului Jean Maximilien Lamarque.

Îmi amintesc că l-am văzut pe General pe *Pont Neuf* în timp ce striga la trupele sale să nu deschidă focul asupra mulțimii. Întotdeauna a fost un om al poporului. Vestitorii Morții și-au făcut bine treaba. Moartea Generalului este semnalul pe care eu și studenții l-am așteptat: începutul noii revoluții pentru ei, începutul vânătorii pentru mine.

Urmează o tăcere prelungă. Aerul rece îmi mușcă obrajii.

— Înmormântarea Generalului Lamarque va avea loc în această

dimineață.

Anunțul îmi răsună în urechi și mă uit alarmată în jur după Saint-Just. Trebuie să-i spun ce am aflat în le *Salon de la Reine.* Dacă înmormântarea are loc astăzi și nu-i pot avertiza, studenții vor mărșălui direct într-o capcană.

În cele din urmă, Javert mi se adresează când ajungem lângă o trăsură murdară, păzită de doi jandarmi:

— Ești sigură că este el?

Încearcă să fie pragmatică, dar îi pot auzi speranța din voce.

— Are un număr tatuat pe brațul drept: doi-patru-șase-ăăă-unu, spun, reamintindu-mi cifrele de pe afișe.

Își pleacă brusc capul, de parcă veștile ar fi mult prea copleșitoare.

E disperată să-l găsească pe Valjean – *le Maire* –, care i-a scăpat deja de două ori din custodie. Obsesia arde înăuntrul ei. Poate reușesc să folosesc acest lucru ca s-o determin să-și amâne planurile, oferindu-mi timp să-i avertizez pe Saint-Just și pe ceilalți.

Mă săgetează cu privirea: mă analizează cu răceală.

— Cine ești? întreabă ea.

— Doar o fată care și-a pierdut o prietenă din cauza acelui criminal, Valjean, spun eu, trăgându-mi nasul. Am jurat să o găsesc. Am făcut un jurământ.

Javert se încruntă:

— Și cum este ea, prietena asta a ta?

— E inocentă – naivă, încrezătoare și mai frumoasă decât zorii.

Atunci zăresc o străfulgerare de durere pură brăzdând fața lui Javert. Și o urmă de gelozie… Este geloasă pe Ettie? Dar Ettie este doar o copilă.

Inspectoarea își schimbă repede expresia și mă cercetează din cap până-n picioare:

— Și cum de-l cunoști pe Prinț?

Simt cum mă judecă, se vede prea limpede în ochii ei albaștri, când vede culoarea pielii mele.

— Eu și cu Ettie am vizitat palatul când eram mici, spun eu, urmând sfatul Gentilomului, care m-a învățat că minciunile cele mai bune sunt cele mai apropiate de adevăr.

— Atunci dă-mi voi să te avertizez într-o privință: indiferent ce spune, nu poți avea încredere într-un bărbat ca Delfinul. Bărbații îți fură ușor mințile cu promisiuni, dar, când vine momentul să aleagă, aleg întotdeauna datoria.

Deslușesc mesajul din spatele cuvintelor ei și știu fără nicio urmă de îndoială că vorbește despre Valjean – *le Maire.* Nu poate să fie decât el.

O privesc cu cea mai goală expresie de care sunt capabilă.

— Crezi că este ciudat să spun asta din moment ce Delfinului pare clar să-i pese, continuă ea.

Cred că Delfinul este un băiat singuratic și sensibil căruia i-ar păsa de o pălărie dacă aceasta i-ar arăta cea mai mică urmă de afecțiune, dar nu am de gând să-i spun asta.

— Dar bărbaților de felul lui nu le pasă de fete ca tine. Trebuie să-l îndepărtezi și să te protejezi, altfel îți va lua totul și te va lăsa fără nimic.

Îi tremură gura, strânge pumnii, iar ochii i se îneacă într-o mare de suferință.

Le Maire i-a frânt inima. Așa că îl vânează.

— Te-a rănit cineva? întreb cu o voce blândă și curioasă.

Privirea i se înăsprește și devine rece la auzul întrebării mele; își pune mănușile:

— Dacă a făcut-o, atunci va ajunge să regrete.

Îmi oferă un zâmbet glacial.

— Fiindcă, spre deosebire de alte femei, nu sunt genul care să-și plângă de milă odată rănită. Îmi voi urmări dușmanul până la capătul lumii.

Face o pauză și-mi dau seama că obsesia ei pentru Valjean îmi va fi de mare folos; este viermele pe care îl voi folosi ca momeală.

— Luați-o, le ordonă ea jandarmilor, care mă apucă fiecare de un braț și mă țin cu îndârjire.

Le poruncește să mă arunce într-o celulă.

— Și stați cu ochii pe ea, adaugă Inspectoarea, privindu-mă pieziș. Voi fi foarte nemulțumită dacă evadează.

***

Abia am trecut de porțile palatului și deja mi se învârte capul.

Mă uit pe fereastra trăsurii și încerc să recunosc strada pe care ne aflăm. Spre groaza mea, tot ce văd sunt rânduri peste rânduri de soldați care stau în poziție de drepți, în formație perfectă. Așteptând.

Trebuie să-i avertizez pe Saint-Just și pe băieți. Orso cu siguranță nu va veni în ajutorul studenților și acum, după ce am văzut planurile Prințului, știu că se îndreaptă spre o moarte sigură. Gândul se răsucește în mine ca un cuțit.

Trebuie să ajung la ei. Trebuie.

Mă podidesc lacrimile când trecem pe lângă soldați și ajungem propriu-zis în oraș. Simt că totul îmi scapă de sub control. Toate planurile. Toți prietenii.

Dacă mor, nu mă vor mai putea ajuta să-l înving pe Tigru.

Jandarmii mă studiază cu vădit interes. Unul se uită ca un libidinos la pieptul meu. Celălalt mă urmărește cu atenție, probabil întrebându-se ce am făcut mai exact.

Îl privesc în ochi pe libidinos și flutur din gene:

— Nu ați putea deschide fereastra nici măcar puțin, bunule domn? întreb cu vocea mea cea mai mieroasă.

Îmi rânjește într-un mod revoltător, dar se apleacă și deschide fereastra.

Îmi ia doar o secundă pentru a-mi țuguia buzele și a elibera un fluierat scurt și ascuțit, urmat de unul mai jos.

Jandarmul care stă cel mai aproape de mine mă lovește peste față cu dosul palmei.

— Încetează cu asta!

Lovitura nu a fost dură, dar simt gust de sânge. Cred că mi-a spart buza. Mă privește încruntat, autoritar și dominator.

— Vei regreta asta, îi spun eu.

Jandarmii închid fereastra cu putere.

Cel furios ridică mâna ca să mă lovească din nou, dar celălalt îi dă un ghiont în lateral.

— Ce-i asta?

— La ce te referi? întreabă colegul său, dar apoi vede singur.

Stau acolo, cu gura închisă, într-o tăcere deplină. Și totuși se întâmplă cel mai straniu lucru: fluieratul meu atârnă în aer. Răsună iar și iar, ca un ecou. Mai întâi frânturi estompate, care ulterior cresc în volum până când se aude un cor în fața noastră, unul în spate. Caii se sperie, trăsura se zguduie, vizitiul înjură. Iar fluierăturile țes pânze în jurul nostru, din ce în ce mai aproape. Caii nechează și fornăie, iar fluierăturile devin mai puternice, mai sălbatice.

Apoi se opresc. Tăcerea pe care o lasă în urmă este mai înfricoșătoare decât orice altceva.

Un jandarm lovește acoperișul trăsurii cu patul pistolului.

Se aude o voce – a vizitiului, presupun înjurând. Un zgomot ca și cum ceva greu ar fi târât pe acoperiș. Apoi glasul îngrozit al unui bărbat care imploră să-i fie cruțată viața. Rugându-se ca Dumnezeu să-l ierte.

Jandarmii se holbează unul la celălalt, albi ca varul. Își încarcă pistoalele.

— Suntem înarmați! strigă ei în ușa trăsurii.

O deschid și trag amândoi, fără să-și dea seama că sub tunetul împușcăturilor cealaltă ușă se deschide pe furiș. Curentul de aer rece din spatele lor îi face să se întoarcă, însă cu o secundă prea târziu, iar jandarmul libidinos este prins de spate și smuls din trăsură. Colegul lui mă prinde și-mi pune pistolul la obraz. Aproape că simt gustul metalului care îmi presează pielea.

— O voi ucide! O să-i zbor creierii! țipă el.

Râd sub strânsoarea lui.

— Nu aș face asta dacă aș fi în locul tău.

Nu se aude nimic din afară. Doar o liniște mormântală. Jandarmul mă obligă furios să mă ridic în picioare și, ținându-mi arma lipită de obraz, mă împinge afară din trăsură.

O sută de Fantome ne înconjoară într-o veghe tăcută. Nici urmă de vizitiu sau de jandarmul libidinos.

În fruntea Fantomelor se află Gavroche. Observă pistolul pe care îl am lipit de obraz și își îndreaptă privirea spre chipul bărbatului. Clatină din cap, transmițându-i un avertisment firav.

Jandarmul clipește brusc și îi văd albul ochilor în momentul în care

vârful unui cuțit îl apasă în ceafă.

Montparnasse atârnă de acoperișul trăsurii.

Bărbatul aruncă arma și-și ridică mâinile. Una dintre Fantome ridică pistolul, care dispare într-o mantie cenușie. Îl vor vinde Ghildei Contrabandiștilor pentru suficientă mâncare cât să aibă cazanul plin o săptămână întreagă. Rânjesc larg.

Montparnasse alunecă de pe acoperiș și aterizează în picioare mai grațios decât orice Pisică și se postează în fața jandarmului. Îmi cercetează chipul, iar ochii i se opresc o fracțiune de secundă pe buza mea spartă, după care trec la bărbatul îngrozit. Jandarmul pălește.

I-am spus că va regreta.

***

— Am găsit-o pe Ettie, îi spun lui Montparnasse.

Asasinul se uită la mine. Nu-mi dau seama dacă bănuiește că eu am fost cea care a ascuns-o de la bun început.

Se aude tropot de copite pe piatra rece și Saint-Just se năpustește călare spre noi, ca un cavaler amețit, care sosește prea târziu pentru a mă salva.

— Nina!

— Saint-Just! strig eu, fugind spre el. Armata…

— Știu, spune el repede. Tocmai am trecut cu calul printr-un regiment de infanteriști.

Se uită împrejur: la mine, la Fantome, la Montparnasse și la trăsura goală.

— Ești teafără? Am fost îngrijorat, adaugă el în timp ce descalecă.

Nu îi stă deloc în fire să se îngrijoreze. Saint-Just cugetă obsesiv, dar nu se îngrijorează.

Gavroche întinde mâna spre căpăstrul calului, iar Saint-Just îl lasă să-l ia. Mare greșeală. Calul acela va alimenta cazanul Fantomelor o lună întreagă.

— Trebuie să-ți spun… încep eu.

Saint-Just observă că am buza spartă.

— Ești rănită.

Îl împing deoparte, rușinată și conștientă de privirea apăsătoare a lui Montparnasse.

Saint-Just se uită împrejur, încruntându-se confuz.

— Nu erau și jandarmi?

Încerc să par cât pot de pasivă. Ochii lui Saint-Just rătăcesc înapoi spre mine, apoi se fixează pe Montparnasse.

— Nu i-ai ucis, nu-i așa?

Nu am timp de așa ceva, așa că intervin în grabă:

— Saint-Just, am văzut la palat planurile armatei. Trebuie să-i avertizezi pe ceilalți. *Trebuie* să anulezi protestele.

Mă fulgeră cu privirea.

— E exact așa cum ne-a avertizat Orso, continui eu. Revoluția este compromisă. Nobilimea știe unde veți fi, iar armata va fi acolo, gata să vă înfrunte.

— Ești sigură? întreabă Saint-Just, toată grija pentru mine evaporându-se subit.

— Am văzut totul la palat. Există o hartă a orașului, exact ca a ta, cu marcaje pentru poziția fiecărui grup din *Société*.

Saint-Just își unește degetele și se gândește.

— Vii cu mine? Să le explici totul și celorlalți?

Încuviințez din cap:

— Nu avem prea mult timp.

— Dar cum rămâne cu jandarmii? întreabă Saint-Just.

Îi fac cu ochiul lui Montparnasse:

— Uită de jandarmi.

36

Lacrimile Orașului

În timp ce străbatem orașul, Montparnasse ne părăsește, dar Gavroche, umbra mea veșnic tăcută, rămâne. Mă ia de mână și se înalță ca să-mi șoptească la ureche:

— E la el.

Este tot ce spune. Inima mi se contractă.

Concentrează-te, Nina. Totul face parte din plan. Nu te gândi acum la Ettie.

Orașul simte că se apropie ceva și amuțește. Străzile sunt goale ca un cimitir, acoperite de o ceață deasă. O tensiune palpabilă plutește pretutindeni în aer, este ultima răsuflare a mulțimii, înainte ca omul osândit la spânzurătoare să calce în gol.

Cei Care Umblă Ziua se fac mici în spatele ușilor închise.

Orașul are o memorie bună. Oamenii nu uită. Ultima dată când copiii Orașului s-au răsculat, când numărul lor era mare, iar inimile ardeau pentru schimbare, nu li s-a arătat niciun pic de milă. Nu au fost cruțate nici femeile, nici copiii. Străzile au fost scăldate în sânge.

Mă trec fiori.

O luăm pe căi tăinuite, știind că armata a pornit deja în marș. Alegem alei și drumuri înguste, unde soldaților le-ar fi greu să păstreze rândurile. Dar nu putem evita mirosul de salpetru[61] și liniștea stranie a unui oraș care de obicei pulsează de viață, chiar și în orele târzii ale nopții.

Saint-Just se oprește brusc. Nu trebuie să ridic privirea la indicatoarele stradale ca să știu unde suntem. Îmi dau seama după gust, prin atingere. Port acest oraș pe tălpile picioarelor.

— *Rue* Villmert, spune Saint-Just, iar ochii i se îngustează. Suntem aproape de primul grup. Ar trebui să fie mai mult zgomot…

Are dreptate. După toate discuțiile, mă așteptam la o baricadă condusă de studenți care beau și aplaudă. Tăcerea aceasta nefirească nu are ce să caute aici. Chiar și așa, clatin din cap.

— Poate că au ascultat de avertismentul lui Orso și au anulat protestul, sugerez, dar fără să cred ce spun.

Saint-Just se încruntă la mine, apoi se hotărăște și pornește în josul străzii spre bulevardul Ficelle, unde ar trebui să fie grupul.

Cel puțin încă flutură steagul, roșu ca sângele oamenilor furioși sau cel puțin așa m-a informat Grantaire într-o noapte în care era beat criță. Se ițește din vârful unei structuri imposibile, construite din butoaie, mese, scaune și orice altceva putea fi folosit sau jefuit din casele din apropiere.

— Nu… spune Saint-Just și disting ura pură din vocea lui.

Pentru că aceasta nu este imaginea unui protest în așteptare, a unor tineri care se pregătesc de luptă. Un miros respingător plutește în aer – miros de masacru și moarte, duhoare de fecale și sânge uman. Și după ce ne apropiem îi vedem: morții cocoțați pe baricadă ca niște ghirlande, trupurile bărbaților, femeilor, chiar și ale copiilor aruncate peste structură în unghiuri nefirești și inumane. Zac la picioarele noastre, un covor din carne distrusă. Rămășițele lor zdrobite nu sunt figuri tragice, înfrumusețate în picturi, ci răni deschise, provocate de o adevărată bătălie, mațe și excremente.

Mă aplec și mă forțez să ating cu blândețe cadavrul unei copile. Încă este caldă. Au murit cu mai puțin de o oră în urmă.

— Monștri, spune Saint-Just. Nu le vom arăta îndurare.

Arunc o privire în jur cu inima împovărată. Baricada rezistă, nu este demontată, arsă sau distrusă în vreun fel; nu există trupuri de soldați. Inamicul a luat grupul complet prin surprindere, prinzându-i în capcana propriului zid și ucigându-i pe loc, așa cum ar fi putut face doar dacă știau dinainte unde urma să fie ridicată baricada.

— Ți-am spus, Saint-Just. Orso ți-a spus. Ești trădat! Trebuie să ne întoarcem și să oprim răscoala! Nu are nicio șansă de izbândă.

Privirea lui Saint-Just alunecă dincolo de morți și de baricada care se ridică în spatele acestora.

— Trebuie să recuperăm steagul, spune el, și-n glasul lui apare o urmă de hotărâre.

Gavroche se ițește lângă mine.

— Poftim?

Este un lucru atât de ridicol, dar atât de caracteristic lui Saint-Just.

— Nu avem timp! Trebuie să-i avertizăm pe ceilalți!

— Steagul este simbolul pentru care au murit acești bărbați și aceste femei, strigă el și vocea i se umple de furie, iar suferința îl năpădește.

— Saint-Just, te rog, insist cu disperare, cu lacrimi în ochi și teamă în suflet. Este o bucată de pânză! Îți voi fura eu o sută de steaguri!

Nu înțeleg de ce tremur, de ce sunt atât de supărată sau atât de speriată. El este unul dintre Cei Care Umblă Ziua, un mijloc pentru atingerea unui scop… Cu siguranță nu ar trebui să-mi pese dacă vrea să smulgă steaguri din baricade și să mărșăluiască spre propria moarte.

Dar nu-mi pot desprinde privirea de pe chipul lui atât de sincer, chiar și acum, întunecat de o dungă lungă de murdărie, cu furia arzându-i în ochi.

Timpul pare să încetinească. Văd ochii lui Saint-Just cum se măresc, cuprinși de groază. Pentru că acolo, în spatele nostru, se află Gavroche cățărat sus pe baricadă, întinzându-se după steag. Aproape că îl ajunge, încă puțin și e în mâinile lui, dar distanța este suficientă ca să-l expună soldaților cărora li s-a ordonat să rămână în poziție…

Țip după Gavroche și mă năpustesc asupra barierei, dar Saint-Just este mai aproape. Se aruncă direct spre vârf. Cu steagul făcut ghem în mâini, Gavroche se întoarce și ne zâmbește triumfător.

Gloanțele străpung aerul când Saint-Just se ciocnește de el, iar timpul accelerează din nou în momentul în care se prăbușesc, în care mă prăbușesc. Urmează șocul impactului cu solul, sunetul de oase care trosnesc, garanția unei suferințe iminente. Și o grămadă lângă mine – un băiețel cenușiu și un tânăr într-o haină stacojie.

Mă ridic cu greu și mă târăsc spre ei. Gavroche este cu fața în jos, ascuns în brațele lui Saint-Just. Inima îmi bubuie în urechi; aerul este greu de la mirosul de salpetru, praf de pușcă, țărână și transpirație. Întorc micuța Fantomă cu fața în sus. Este sânge peste tot.

Gavroche clipește la mine. Încă ține blestematul acela de steag. Îl ridic și verific dacă are vreo rană… vreo leziune de orice fel. Mă inundă o ușurare teribilă. Nu este rănit; soldații trebuie să-l fi ratat! Dar de unde provine tot acest sânge? Atunci observ că Gavroche se

uită la Saint-Just, cu ochii lui mari împăienjeniți de frică.

Saint-Just este alb ca varul, unghiurile elegant sculptate ale chipului sunt lipsite de vlagă, contrastând puternic cu scânteia din ochii arzători.

Are o gaură în lateral, mică și neagră, iar sângele stacojiu înflorește ca o floare în jurul ei. Abia îmi aud vocea în timp ce strig la el, îi rup o fâșie din cămașă și apăs pe rană. Țip la Gavroche să plece după ajutoare. Reușesc să leg strâns bucata de material, înfășurând-o în jurul lut iar lacrimile încep să-mi încețoșeze vederea.

— Uită-te la mine, băiat prost, neputincios, nechibzuit…

Cuvintele mi se opresc în gât, dar veninul lor îl desprind pe Saint-Just din mrejele visării. Ochii lui se concentrează pe mine.

— Nina, spune el, ridicând o mână tremurândă spre obrazul meu.

— Să nu cumva să îndrăznești să mă iei cu „Nina"! Ai un glonț în tine și trebuie să plecăm de aici, pentru că este plin de soldați care or să ne ucidă.

Și atunci zâmbește și este ca un răsărit de soare. Îmi taie respirația chiar și-n mijlocul haosului din jur.

— Haide, sprijină-te de mine… îi spun.

Încerc să-l ridic în timp ce mă pun pe picioare, dar vine din nou grămadă.

— Saint-Just, pentru numele lui Rennart!

Clipește în sus, la mine.

— Plouă, spune el.

Vocea lui coboară, devenind o șoaptă delirantă.

La început, picăturile cad delicat, spălându-i sângele și murdăria de pe chip. Orașul își plânge copiii.

— Ploaia va face florile să crească… murmură Saint-Just cu o voce melodioasă.

— Cânți? întreb îngrozită.

Îl plesnesc cu putere peste față. Se smucește șocat. Apoi mă fixează cu ochii mari și concentrați.

— Jur pe Rennart că, dacă nu te prinzi de mine ca să te ridici, te mai împușc și eu o dată.

La auzul acestor vorbe, scoate un surâs slab.

— Nu m-ai împușca, spune el încrezător.

— Nu mă tenta – mi-ar fi mult mai ușor să dispar de aici dacă nu ar trebui să târăsc după mine un francez inutil.

— Ba nu, insistă el. Nu m-ai împușca, pentru că nu ai armă.

— Bineînțeles că am. Ți-am furat pistolul acum zece minute.

37

Mesagerul

Reușesc să-l trag pe Saint-Just după mine preț de două străzi înainte ca Gavroche să se întoarcă împreună cu *le Maire.* Uriașul îi aruncă o singură privire lui Saint-Just și îl ridică grijuliu peste umăr, ignorând strigătele de durere ale băiatului. Este ca o mașinărie, iar eu și Gavroche suntem nevoiți să alergăm ca să putem ține pasul cu el, urmărindu-l de-a lungul aleilor lăturalnice până pe *rue* Musain.

Grantaire răspunde la auzul bubuiturilor mele în ușă. Are cercuri întunecate sub ochi și un pistol îndesat neglijent sub betelia pantalonilor. Îi aruncă o privire lui Saint-Just și țipă după Feuilly. Studenții apar deodată peste tot, luându-l pe Saint-Just din brațele lui *le Maire* și ducându-l înăuntru.

— Grantaire, trebuie să anulezi totul!

Rostesc cuvintele în cea mai mare grabă, chiar dacă știu că astfel aș putea pierde sprijinul băieților.

— Palatul vă cunoaște planurile și armata a fost detașată în toate punctele vitale.

Îl urmez ca o umbră și-s cât pe ce să mă împiedic de grămezile de puști înghesuite pe coridor.

— Tocmai venim de pe bulevardul Ficelle. Grupul de acolo a fost nimicit.

Feuilly l-a așezat pe Saint-Just în bucătărie și dă ordine clare, punându-i pe ceilalți să fiarbă apă și să taie bandaje din cearșafuri.

— Nu-l puteți îngriji toți, răbufnește Grantaire. Vreau ca primii zece dintre voi să fie pregătiți s-o pornească la drum.

Studenții pleacă de lângă liderul lor și se reped înapoi în salon, lăsându-mă singură cu Grantaire, Saint-Just și Feuilly. Acesta din urmă l-a întins pe Saint-Just pe patru scaune. Pare pe jumătate mort; are ochii închiși.

— Grantaire! Nu ai auzit ce-am spus? Doar nu-i trimiți în continuare la luptă! Societatea este compromisă. Trebuie să anulați

misiunea!

Grantaire se încruntă la mine și spune cu fermitate:

— Am împărtășit la *Société* suspiciunile lui Orso, iar mesagerul tocmai s-a întors și ne-a anunțat că planul continuă. Baricadele sunt ridicate prin tot orașul. Timpul nostru a sosit.

Mă uit la el cu gura căscată.

— Plănuim asta de ani buni. Știm ce facem, încheie Grantaire și-n vorbele sale aparent încrezătoare se distinge o ușoară îngrijorare.

Nu mă cred.

Au ucis o treime dintre șoareci din răzbunare și o treime din plăcere. Apoi pisicile i-au spânzurat pe cei șase șoricei în fața tuturor fraților lor pentru a-i învăța ce este teama. Ghilotina este pentru cei pe care îi iubește Orașul; Montfaucon este pentru noi, ceilalți. Acești băieți cu siguranță vor fi spânzurați.

Mă întorc disperată spre Saint-Just.

— Trezește-l! îi spun lui Feuilly.

Acesta clatină din cap și îndepărtează grijuliu bucata de pânză strânsă în jurul lui Saint-Just.

— E în șoc. Trebuie să se odihnească.

Dintr-o singură mișcare, apuc o căldare cu apă umplută de studenți puțin mai devreme la ordinul lui Feuilly și i-o vărs lui Saint-Just direct în cap.

Acesta se ridică brusc în fund și scuipă, moment în care Grantaire mă apucă de braț.

— Saint-Just, spune-le că *Société* e compromisă, îi poruncesc. Spune-le ce am văzut.

Saint-Just abia se poate concentra. Feuilly îl susține și se uită furios la mine.

— Spune-le ce am văzut pe bulevardul Ficelle, repet. Toți erau *morți*, Grantaire. Este o capcană. Ați fost trădați!

— Trădați? Da… spune Saint-Just, în timp ce culoarea îi revine ușor în obraji. Dar întrebarea este: cine ne-a trădat?

Mă încrunt.

— Tu și aliații tăi ne-ați luat banii și ne-ați furnizat arme și informații, dar, exact când am avut cea mai mare nevoie de voi, v-ați

răzgândit.

— Po *-poftim?*

Mă holbez la Saint-Just, amintindu-mi brusc și limpede cum a apărut la palat cu cele mai neconvingătoare pretexte, cum m-a întrebat de ce vorbeam cu acel ofițer din *Sûreté.*

— Spionul din *Société,* motivul pentru care Ghildele nu ne vor sprijini. Ambuscada de pe stradă. Tu ești răspunzătoare pentru tot? mă întreabă Saint-Just.

— *De asta* m-ai urmărit până la bal? Crezi că eu sunt trădătorul?

— Nu poți nega faptul că ești cunoscută atât de agenții *Sûreté,* cât și de regalitate. Curios, nu-i așa? Știm toți că ai alte priorități. Poate că am uitat prea ușor că tu și cei ca tine sunteți, până la urmă, niște infractori, încheie Grantaire.

Tu și cei ca tine.

Și am crezut, o clipă, că aș putea fi una dintre ei. Este evident că ei nu au crezut niciodată asta.

— Chiar crezi că aș putea să vă trădez? întreb.

— Cred că ai face orice ca să o găsești pe fata aia, zice Grantaire.

Cuvintele lui sunt ascuțite ca niște cuțite:

— Ea e tot ce contează pentru tine.

Crede că am pierdut-o; toți cred asta. Mi-am jucat atât de bine rolul, încât nimeni nu mai crede altceva decât ce le-am arătat.

Îmi pierd controlul. Întind rapid mâna, scot pistolul pe care l-am furat de la Saint-Just și îl îndrept direct spre inima lui.

— Nu este timp pentru aceste drame, spun cu asprime.

Îi ia o secundă ca să-și dea seama ce am făcut. Îngheață toți și le arunc o privire necruțătoare.

— O să mă împuști din nou? mă întreabă cu o voce de gheață.

— Din nou?

— Nu am văzut cine m-a împușcat la baricadă – încercai să te asiguri că nu mă mai întorc ca să-mi avertizez frații că am fost trădați?

— În ziua în care te voi împușca, Saint-Just, nu va fi o simplă rană. *Cei ca mine* rar ratează. Suntem infractori, așa că tindem să avem o țintă foarte bună.

Strig după unul dintre studenți să vină.

— Joly!

Acesta intră în bucătărie și, când mă vede cu pistolul, se oprește și face ochii mari.

— Unde este mesagerul? Găsește-l sau îl voi împușca pe Saint-Just. Știi că sunt capabilă de așa ceva. Eu, unul dintre acei *infractori.*

Apăs pistolul și mai adânc în pieptul lui Saint-Just. Acesta nici nu tresare, mă măsoară din priviri și dă din cap spre Joly.

Băiatul pleacă precum o furtună, pașii lui răsunând pe măsură ce se îndreaptă spre spatele casei.

În câteva secunde se îngrămădesc în prag și mai mulți băieți neliniștiți și curioși. Unii au în mână arme, dar le țin fără tragere de inimă, fără să știe ce să facă. Apoi se întoarce Joly, care trece pe lângă ei, trăgând pe cineva în urma sa.

În timp ce băieții se dau la o parte pentru a-i face loc mesagerului, îmi mut privirea de la Saint-Just la ușă.

Mă holbez un minut întreg, tremurând. Apoi încep să râd, un râs zguduitor, alimentat de epuizare, care mă izbește ca un val. Cobor arma.

Profitând de acest moment de slăbiciune, Saint-Just mă atacă și îmi smulge pistolul din mână, după care aterizăm grămadă pe podea. Băieții strigă, dar nu mă pot opri din râs.

Saint-Just mă imobilizează la podea, ținându-mă cu putere în loc cu propriul trup. Asta doar pentru că sunt prea ocupată să chicotesc pentru a mă împotrivi. Cu o mână liberă, îi pasează pistolul lui Grantaire, care îl ia și-l ațintește asupra mea. Înfuriat de lacrimile care mi se preling pe obraji, cere pe un ton autoritar să știe ce este atât de amuzant.

— N-nu știți cine este? mă bâlbâi, încercând să mă calmez.

Se uită cu toții la mesager, o femeie îmbrăcată într-o haină de mușama, murdară și peticită, cu o singură șuviță rebelă de păr roșu care îi alunecă de sub bonetă.

— Pe boașele lui Rennart, Saint-Just. Sunteți toți niște proști. Aceea este Inspectoarea Javert de la *Sûreté.*

— Nu fi ridicolă, replică Grantaire. Ea este mesagerul. Ne aduce mesaje de la *Société* de câteva luni.

Bineînțeles că asta face. Gura lui Javert este o linie sumbră, iar o venă îi pulsează cu furie la baza gâtului.

— A fost la bal în seara asta, în *le Salon de la Reine* împreună cu Regina. Delfinul mi-a spus că *Société* a fost creată pentru a-i scoate la iveală pe dușmanii Coroanei. *Société* în sine este o minciună.

Saint-Just se uită la Inspectoare.

— Minte, izbucnește Javert, moment în care văd cum scrutează camera, măsurând distanța până la ușă, numărând oamenii care sunt cu noi.

— Nu trebuie să mă crezi. Întreabă-l pe Orso. Întreabă-l pe oricare dintre Mizerabili. Toți știu cine este, spun și rânjesc malițios la ea.

— Sau îl poți întreba pe gentilomul cu care am venit.

Saint-Just le poruncește să-l cheme pe însoțitorul meu.

Se aud pași și o voce gravă. Apoi *le Maire* intră, trupul lui umplând ușa. Se uită în jur și se oprește când o vede pe Javert.

Inspectoarea pălește. Ochii i se măresc.

— Tu, spune ea.

Le Maire se uită la Javert. Chipul lui este un amalgam de emoții.

— Doamnă Inspector.

Ea se năpustește asupra lui dar doi dintre studenți o prind între ei.

Javert ridică sfidător bărbia. Saint-Just își ia pistolul de la Grantaire și îl îndreaptă spre Inspectoare.

— Copii proști. Nu veți reuși niciodată, spune ea și rânjește până i se încrețește fața. Vă știm numele, asociații, toți membrii familiei. Nu vă puteți ascunde nicăieri de noi. Venim după voi.

Furia lui Saint-Just abia mai poate fi ținută sub control. Îi tremură mâna, dar armează pistolul.

O clipă, cred că o va împușca. Apoi coboară arma și spune:

— Luați-o de aici.

Inspectoarea este condusă afară complet lipsită de remușcări, cu *le Maire* urmând-o la câțiva pași distanță.

Grantaire își dă brusc seama că sunt în continuare întinsă pe podea și încearcă să mă ajute să mă pun pe picioare. Îi împing mâna.

— Ar fi trebuit s-o împuști, îi spun lui Saint-Just când mă ridic.

— E femeie, îmi răspunde el.

Îi privesc deznădăjduită. Educația lor aristocratică, complet lipsită de logică, sfidează mult prea des bunul-simț.

— Urma să vă conducă spre moarte.

Saint-Just se încruntă. Se străduiește să-și adune gândurile.

— Toate informațiile, spune el. Toate ordinele noastre au fost compromise.

Mă privește ca un băiat pierdut.

— Ea și alți curieri din *Société* le-au transmis mesaje fraților noștri de prin tot orașul. Au ieșit toți la luptă.

— Atunci au fost toți trădați, șoptesc eu.

— Nu-i putem lăsa să înfrunte singuri dușmanul.

— După toate probabilitățile sunt deja morți, îi spun, repetându-i vorbele. Dacă te duci acolo să li te alături, vei muri și tu.

— Ce altceva crezi că am mai putea face? întreabă el, cu ochii bântuiți. Nu-i putem lăsa pe frații noștri să zacă sfârtecați pe străzi în timp ce noi stăm aici, în siguranță.

Oftez. Exact ca mine, chiar și când sorții de izbândă sunt împotriva lor, acești băieți nu-și abandonează cauza.

— Trimite-i pe unii dintre oamenii tăi la grupurile rămase. Vezi dacă îi mai poți avertiza.

Saint-Just se întoarce spre studenți Cinci dintre ei dau din cap înspre el și, fără să scoată o vorbă, își iau armele și se pregătesc să plece.

— Aveți grijă! strigă el în timp ce-i privește cum se îndepărtează.

Apoi se uită din nou la mine.

— Îți datorez scuze… începe el.

— Nu am nevoie de scuze, spun, uitându-mă cu asprime la el. Am nevoie să mă ajuți să distrug un alt monstru.

Saint-Just ascultă. Toți ascultă. Se agață de fiecare cuvânt pe care îl rostesc, de parcă viețile lor ar depinde de asta.

***

În drum spre ieșirea din casă, o găsesc pe Javert legată de balustradă și cu un căluș la gură.

Gavroche stă pe o treaptă și o păzește plin de satisfacție. *Le Maire,* aflat undeva, în apropiere, se fâțâie de pe un picior pe altul.

Îi ofer lui Javert cel mai mare zâmbet

— Doamnă Inspector, îi spun. Vești bune.

Mârâie la mine prin căluș, ceea ce este un semn bun. Am nevoie să fie supărată.

— L-am găsit pe Valjean, adaug și arăt spre *le Maire.*

Îi aruncă o căutătură atât de înveninată, încât mă opresc și, aplecându-mă spre el, șoptesc:

— Ce s-a întâmplat mai exact între voi doi?

El își ferește privirea și începe să roșească.

Ridic din umeri și îmi îndrept din nou atenția asupra lui Javert. Rânjesc din nou și continui.

— Sunt sigură că Delfinul va fi în curând aici cu marea sa armată, gata să-i doboare pe toți cei care le stau în cale, spun eu, fluturând teatral din mâini. Dar noi pornim la drum. Dacă vreți să ne găsiți, vă las noua adresă aici, pe acest bilet.

Zicând acestea, i-l prind cu un ac de cămașă.

— Vom fi toți acolo, nu-i așa, Valjean?

Îi dau un ghiont în coaste, iar el îmi aruncă o uitătură furtunoasă.

Apoi mă mai uit o dată la Javert, legată ca un pui prăjit, și îi trimit o bezea.

— Transmiteți-i complimentele mele Maiestății Sale.

38

Bârlogul Tigrului

Bârlogul Tigrului este un depozit abandonat, care a aparținut unui șef de port. În mare parte, ferestrele sunt sparte sau acoperite cu scânduri. Pentru niște trecători nebănuitori, pare gol.

Privim de peste drum, ascunși în spatele unui zid în paragină, o siluetă înaltă, cu trăsături banale, care se duce direct la ușa din față și bate cu putere. Niciun răspuns. Bărbatul așteaptă răbdător. După un timp, bate din nou. De data asta ușa geme și se deschide cu un scârțâit sinistru de la lemnul deformat. Din adăpostul nostru, vedem că bărbatul înalt din fața ușii stă acum nas în nas cu țeava unui pistol.

Nu se mișcă niciun centimetru, nu ridică mâinile. O voce aspră răsună din interiorul depozitului, cerând să știe ce vrea.

Vocea bărbatului înalt este joasă, dar clară. Nu pune întrebări și nu acceptă nicio provocare.

— Ghilda Literelor, spune el. Sunt aici pentru a face un audit.

***

O pâclă deasă plutește deasupra râului. Câțiva vagabonzi mișună în continuare în jurul docurilor, scormonind după cuie sau alte bucăți de metal ce pot fi vândute.

Două bărci sunt legate de malul râului, lângă Casa Ghildei. În lumina slabă le zăresc pe Fantome furișându-se dintr-o gură de canalizare. Loup începe să taie una dintre frânghiile groase care ancorează prima barcă. Gavroche urcă în ea, toarnă ceva pe punte și îi dă foc. Apoi sare înapoi pe mal, iar Fantomele se reped în gaura din care au ieșit.

Flăcările se întețesc în timp ce barca plutește alene, departe de locul de acostare. În cele din urmă, cei câțiva Cerberi ai Trupului care stau lângă docuri o observă și încep să zbiere și să alerge spre ea, dar barca plutește în derivă în toată splendoarea sa orbitoare. Sunt atât de

ocupați s-o prindă din urmă, încât nu mă văd alunecând dintre umbrele din spatele lor și cățărându-mă în cealaltă barcă. Ajunsă acolo, așez o sticlă umplută cu un lichid pe care Pescarul mi l-a decantat cu mare grijă.

M-a avertizat cu seriozitate să nu o scap, așa că transpir când dau drumul sticlei, împingând-o ușor ca să se rostogolească pe punte. Arunc o privire în spatele meu. Mai mulți Cerberi ai Trupului se năpustesc din casă spre barca cuprinsă de flăcări. Odată calea eliberată, sar de pe punte, trec în viteză pe lângă locurile de acostare și intru în catacombe. Urmez pasajul întunecat până ajung la un grilaj aflat deasupra mea.

Din perete se desprinde o umbră. Are cuțite.

— Nu trebuie să vii cu mine.

— Credeam că suntem prieteni, îmi răspunde Montparnasse. Ar fi nepoliticos din partea mea să nu particip la înmormântarea unui prieten.

Nu pot să nu zâmbesc în timp ce urcăm pe o scară străveche, cioplită în peretele tunelului. Când ajungem la grilajul de deasupra, Montparnasse îl ridică în tăcere, iar eu mă cațăr practic în brațele lui ca să mă uit afară. Strada este goală. Oricine se afla prin apropiere este acum în josul râului, urmărindu-i pe Cerberii Trupului recuperând o barcă în flăcări.

Ieșim exact când o explozie tună prin noapte, iar un nor negru de fum gros se înalță din râu. Va fi văzut și auzit de la mare distanță.

În caz că nu mi-au primit biletul.

— Ce apus Pescarul în acea sticlă? întreabă Montparnasse.

— Nu cred că vreau să știu, răspund și alergăm până în josul străzii, spre Ghilda Trupului

***

În partea din spate a clădirii s-au postat noi paznici, ca să-i înlocuiască pe cei aflați pe urmele bărcii în flăcări sau pe cei făcuți chiseliță de explozie. Rânjesc în sinea mea.

Montparnasse se uită cu atenție la paznici.

— Îi pot doborî.
— Așteaptă.
Ridică o sprânceană spre mine.
— Da, așteaptă înainte să-i ucizi pe toți.
Scot un ceas de buzunar pe care l-am furat de la Feuilly și mă uit cât e ora. *Saint-Just, unde ești? Am convenit asupra unei ore și ai întârziat.*
În fața clădirii izbucnesc țipete și urale.
— Liberté, égalité, fraternité!
Auzim sloganul *Société* scandat de numeroase voci purtate de vânt.
Montparnasse pare puțin surprins.
— I-ai adus aici pe revoluționari?
Tonul vocii lui este pe jumătate impresionat, pe jumătate îngrozit.
— Trădătorul le-a compromis planurile. Așa că i-am convins să se alăture unei lupte pe care au șansa să o câștige, spun eu, făcându-i cu ochiul.

***

Paznicii care stau în partea din spate a clădirii se mișcă de colo colo, neștiind dacă ar trebui să-și părăsească posturile ca să cerceteze explozia sau scandările. Deodată, cineva scoate capul pe o ușă și le strigă să vină imediat în față. O iau cu toții la goană.
Escaladăm zidul în câteva secunde și sărim în grădină. Ne facem drum spre casă și ne ghemuim în fața unei ferestre sparte, care a fost acoperită cu scânduri fixate strâmb. Ne uităm prin goluri într-o cameră care are ușa deschisă; e goală, îmi leg eșarfa în jurul gurii și a nasului, iar Montparnasse face același lucru cu a lui. Apoi strecor mâna în tolbă și scot două săculețe de piele. Montparnasse apropie un chibrit de acestea, apoi le aruncăm pe amândouă prin fereastră. Aterizează cu un *buf și* se rostogolesc până în mijlocul podelei, în timp ce flăcări mici le pârjolesc, apoi se sting.
Săculețele incandescente scot un fum gros și întunecat, pe care îl pot mirosi chiar și de la distanța la care mă aflu. Este intens și dulce: miros de mac. Două săculețe cu opiu pur, furnizate de Ghilda Visătorilor, mulțumită Lordului Yelles. Vor arde mocnit ore în șir, devenind tot

mai puternice și atenuând simțurile tuturor celor din interior.

Montparnasse cercetează clădirea.

— Întregul etaj superior, spune el.

Mă uit în aceeași direcție.

Încăperile Tigrului. Acolo trebuie să ajungem. Ne-am putea cățăra, dar am fi expuși vederii oricui din afară și nici nu știu cât vor mai ține diversiunile.

— Intrăm în pivniță și pătrundem din interior, spun eu hotărâtă. Apoi îi poți ucide pe toți.

Ne despărțim și plecăm rapid în recunoaștere pe cele două laturi ale clădirii. Montparnasse găsește pe partea din vest chepengul de lemn prin care se face aprovizionarea. Este prevăzut cu un lacăt foarte vechi, dar pe care îl deschid în mai puțin de un minut, după care Asasinul ridică ușa grea. Coborâm într-o pivniță unde este întuneric beznă, trăgând chepenguri în urma noastră, ca să nu ne dezvăluim punctul de intrare.

Mi se face pielea de găină când ceva, probabil un șoarece, se mișcă prin apropiere. Cuțitul lui Montparnasse e-n aer într-o clipită. Apoi ne lovește mirosul. Transpirație, sânge, mucegai și excremente umane. Respir pe gură și înaintez. E prea multă liniște.

Montparnasse se oprește în fața mea. Aprinde un chibrit, iar flacăra minusculă șuieră însuflețită, luminându-ne. Și atunci le vedem: rânduri peste rânduri de femei și copile lipite de ziduri, înghesuindu-se unele de altele.

Mă uit la ele. Ele se holbează la mine încremenite. Una clipește.

Sunt în viață.

Nu sunt legate, dar nici nu trebuie să fie; Tigrul le-a hrănit deja cu mac, așa că are control total asupra lor.

Chibritul se stinge și mintea mi se învârte în timp ce caut altul. Dacă aceste femei ar fi destinate Caselor Trupului din oraș, n-ar fi fost aici. Există un singur motiv să le strângă astfel, ca pe o marfă dintr-un depozit. Vor fi trimise departe.

Se știe că Tigrul și-a dobândit averea ca negustor de sclavi înainte să preia conducerea Ghildei Trupului. Și, chiar dacă au existat zvonuri că ar livra Surori din Ghilda sa bordelurilor din străinătate, nimeni nu a

putut fi sigur vreodată.

Sclavia este interzisă conform Legii Curţii Miracolului şi ilegală conform legii Celor Care Umblă Ziua. Din acest motiv am momit-o aici pe Inspectoarea Javert. Pentru că, indiferent dacă mor sau trăiesc în această seară, poate că va găsi dovezi suficiente pentru a opri definitiv traficul pe care îl face Tigrul.

Montparnasse merge în vârful picioarelor până la uşa temniţei şi îşi lipeşte urechea de aceasta.

Ridică zece degete şi simt că mi se face rău. Zece *paznici:* mai mulţi decât am crezut că vom găsi.

Nu avem timp să rămânem şi să salvăm femeile şi o ştim amândoi. Şi totuşi Montparnasse încearcă să le ajute să se ridice în picioare.

— Ai chemat armata până aici, şopteşte Asasinul.

Se uită la mine cu privirea lui indescifrabilă.

— Ştii ce le vor face Cerberii Trupului când sosesc soldaţii? Le vor arunca pe aceste femei în râu, ca să nu fie prinşi, continuă el, dar vocea îi tremură. Le vor îneca şi nu vor exista dovezi că au fost aici.

Bineînţeles că are dreptate, vina îmi va aparţine, pentru că eu am adus armata. În loc să le ofer o cale de scăpare, le-am semnat condamnarea la moarte.

— Scoate-le de aici. Trebuie să o iau pe Ettie, îi spun eu.

Când mă întorc să plec, Montparnasse mă prinde de mână.

— El pe mine mă aşteaptă, nu pe tine, adaug eu. Nu este lupta ta.

În lumina pâlpâitoare a chibritului, umbrele întunecă chipul lui Montparnasse, iar incertitudinea îi schimbă trăsăturile.

— Ettie şi cu mine suntem doar două, insist, făcând un gest spre femei. Iar ele sunt atât de multe. Trebuie să le ajuţi.

Sunt cinci paznici în faţă şi încă şi mai mulţi se vor întoarce în curând în grădină. Nu pot trece de toţi. Sunt o luptătoare, nu o ucigaşă. Montparnasse este un ucigaş. Şi o ştie. Ştie că este singurul care poate să le scoată de aici pe aceste femei şi să le apere dacă totul se duce de râpă.

Mă strânge tare de mână:

— Sunt Maestru al Ghildei Asasinilor. Nu am putut *niciodată* să lupt în bătăliile tale. Nu am putut niciodată să te protejez. Nu pot risca să-

mi implic Ghilda într-un război.

Ochii îi scapără de emoție.

— Dar, dacă te ucide, îi voi smulge capul de pe umeri și îl voi înfige într-o țepușă în mijlocul mesei Lorzilor din Curtea Miracolului și nimeni nu îl va da vreodată jos. Acolo va putrezi, viermii îl vor mânca până la oase și toți cei care îl vor vedea își vor aminti de tine, continuă Montparnasse, pierzându-și vocea. Chiar dacă Lady Corday îmi va cere la schimb propria viață, o voi face. Jur.

Înconjurați de mizerie și întuneric, cu probabilitatea mare de a nu-l mai vedea niciodată, mă refugiez în brațele lui Montparnasse și îmi sprijin capul de pieptul lui, ascultându-i bătăile agitate ale inimii. Este mușchi, os și oțel. Dacă a avut vreodată o inimă, știu că îmi aparține. Vreau să-i spun lucruri, dar descopăr că nu le pot pune în cuvinte. Așa că mă îndepărtez de el și, cu ochii plini de lacrimi nevărsate, îi spun:

— Nu mă va ucide. Îți promit.

39

Tatăl Pisicii Negre

Sunetul copitelor pe piatra cubică răsună de-a lungul străzii când ies din pivniță în grădină. Conform planului, armata sosește. Soldații vor înconjura în curând clădirea, în căutarea revoluționarilor. Privesc în sus, spre fațadă. Încăperile Tigrului sunt la ultimul etaj. Nu mai pot intra prin pivnițe, așa cum am plănuit, pentru că Montparnasse va fi ocupat să scoată pe acolo femeile. Deși voi fi expusă, nu am de ales decât să urc. Înfășor fâșii de pânză în jurul palmelor, fixez ghearele la locul lor și mă cațăr pe clădire cât pot de repede.

Trec pe lângă o fereastră, pe lângă o cameră goală, și mă opresc doar o clipă ca să ascult; aud voci ridicate din interiorul casei. Cerberii Trupului trebuie să-i fi înconjurat pe studenți; răzbate glasul lui Saint-Just. Încearcă să-i convingă să se alăture revoluției glorioase. Zâmbesc mâhnită și continui ascensiunea.

Sunt cât pe ce să ajung în vârf când o voce limpede precum cristalul strigă:

— Saltare!

Am timp doar să arunc o privire în sus, unde un cap pudrat și unsuros mă privește fix, printr-o fereastră deschisă.

Thénardier.

Îndreaptă vesel pistolul spre mine cu mâna nevătămată și trage.

Îmi las întreaga greutate într-un braț, permițând trupului să se balanseze exact când glonțul îmi șuieră pe lângă ureche.

Capul lui Thénardier dispare și înjur, coborând cu greutate spre o fereastră de la un etaj mai jos. Mă balansez din nou, trimițându-mi picioarele înainte și înapoi, apoi mă năpustesc prin sticlă. Se spulberă împrejur, iar eu mă prăbușesc în cameră.

Stau întinsă pe podeaua aspră de lemn. Am pielea zgâriată și îmi sângerează; am sticlă sub vârfurile degetelor. Dar cel puțin camera este goală. Oamenii Tigrului sunt ocupați cu revoluționarii și soldații la parter. Simt prin eșarfă mirosul de fum dulce al macului. Asta e de

bine; îi va face pe toți mai înceți și mai puțin tentați să omoare pe cineva în bătaie. *Putem doar să sperăm.* Mă împing în brațe și tresar; mi-am sucit glezna.

Blestemat să fii, Ysengrim!

Se aude sunetul unor cizme care pășesc apăsat pe podeaua de lemn.

Am pumnalul în mână și mă îndrept împleticit spre ușă, încercând să nu-mi las greutatea pe gleznă.

Oare așa se va sfârși? O Pisică doborâtă în Ghilda Tigrului de o gleznă luxată? Cât de nebună am fost să cred că aș putea să-l înving în propriul bârlog?

Ușa se deschide cu un scârțâit. Mi se taie respirația și mă pregătesc să atac. Dacă tot e să mă ucidă cineva, mi-ar plăcea să împart câteva lovituri înainte. Aș vrea să mor luptând.

Îmi ia o secundă să recunosc bărbatul care se profilează în prag și, când o fac, ușurarea îmi inundă trupul.

— *Le Maire*!

Mă legăn și el ajunge din trei pași lângă mine și mă ridică în picioare, punându-mi brațul după umărul lui înainte să apuc să zic ceva.

— Băiatul ăla al tău le creează probleme, spune el.

— Nu e băiatul meu, protestez eu și zâmbesc în timp ce mi-l imaginez pe Saint-Just luând cu asalt Ghilda Tigrului.

Le Maire mă ajută să înaintez pe un coridor gol, spre un rând de scări. Încăperile Tigrului sunt deasupra, iar *le Maire* este alături de mine.

— Armele? întreb.

— Am făcut un audit complet – arme, cuțite, tot, mă informează el, rânjind larg. Am eliminat complet muniția. Am vărsat tot praful de pușcă într-o latrină.

— Pur și simplu ți-au predat tot?

— Nimeni nu-i ia la întrebări pe Oamenii Condeiului.

Are dreptate. Ghilda Literelor este respectată și temută de toți.

Poate putem învinge.

— Dar mai avem puțin timp. Au descoperit trădarea până acum.

Și dacă eșuăm astăzi, acțiunile sale vor fi considerate o declarație de

război între Ghilda Literelor și Ghilda Tigrului. Amândoi știm asta.

Ce-am provocat?

De sub noi răzbat sunete violente: bărbați furioși.

Apoi se aud pași grei pe treptele de la etajele inferioare. O privire scurtă în josul scării și văd trei Cerberi ai Trupului voinici, care aleargă spre noi. *Le Maire* se uită la mine.

— Nu te poți lupta cu ei.

Are dreptate. Sunt uriași și mortali și, chiar și fără glezna mea rănită, sunt o Hoață, nu o Hienă.

Dar *le Maire* este un zdrahon de om ca un taur, puternic cât patru bărbați. Se poate lupta cu ei.

— Du-te, mă îndeamnă el cu hotărâre și mă împinge.

Sunt cât pe ce să cad, așa că mă prind de balustradă exact când Cerberii Trupului ajung pe palier.

Ezită când îl văd pe *le Maire,* pentru că, în definitiv, este un membru al Ghildei Literelor.

Nu mă uit în urmă.

Nu când îl înjură. Nu când le răspunde. Nu când aud cum o bâtă zdrobește un os. Urc spre etajul superior, trăgându-mi piciorul rănit în spate și mișcându-mă cât pot de repede.

Există o singură ușă pe acest nivel și știu ce mă așteaptă în spatele ei.

Sunt Pisica Neagră; aceasta este vânătoarea mea.

Sunt Pisica Neagră; aceasta este vânătoarea mea.

Mânerul ușii este un tigru de alamă care rage. Pun mâna pe el și simt că e rece. Îl întorc și împing.

Ușa se deschide scârțâind.

Mi se zbârlește părul de pe cap. Cicatricile care îmi brăzdează spatele cântă.

Camera Tigrului arată ca un bordel, este decorată extravagant cu perne din mătase, covoare exotice și lămpi suspendate foarte jos. Număr opt siluete în colțurile încăperii: Surori machiate, cu ochii goi din cauza drogurilor cu care le-a hrănit Tigrul. Stau tolănite într-o stupoare, într-o beție profundă, răsfirate peste scaune sau ghemuite pe pernele de pe podea. Două par a fi goale; celelalte sunt pe jumătate

îmbrăcate. Una se injectează folosind un ac cu aspect terifiant.

În capătul îndepărtat al camerei, pe un pat scund, format din perne, stă însuși Tigrul. Alături, chircindu-se și trăgându-se cât mai departe de el, se află Ettie.

Iar în dreapta lui sunt Thénardier și Tomasis.

Inima îmi tresare și mă forțez să respir. Tomasis este aici. Știam că avea o înțelegere cu Tigrul, dar nu mă așteptam să fie aici, în Casa Ghildei Trapului.

— Ți-am spus că va apărea în cele din urmă, spune Thénardier, fluturând spre mine ciotul brațului distras. Nu știe cum să lase lucrurile așa cum sunt.

— Bună, Pisicuță.

Vocea Tigrului este caldă în timp ce mă îndrept spre ei, vigilentă ca întotdeauna.

Ettie are mâinile legate. La ochi începe să i se formeze o vânătaie și o dâră de sânge i se prelinge din nas pe față.

Înclin capul scurt și fără pic de respect spre Tigru și-l ignor complet pe Thénardier.

— Ce lipsă șocantă de afecțiune familială aici. Nu-l saluți pe tatăl tău? întreabă Tigrul.

— Tată, zic eu și plec capul spre Tomasis.

Mă privește cu ochi severi.

Tigrul râde din toată inima.

— Un temperament feroce până la capăt, remarcă el. Vorbeam despre Thénardier.

Mă uit la Maestrul Fiarelor. Stă sprijinit de perete și urmărește totul amuzat.

— A încercat să mă împuște.

— Întotdeauna susțin partea câștigătoare, spune Thénardier.

— Susții partea care te va plăti, i-o întorc eu.

Râde fără răutate. Goana lui după aur este extrem de impersonală.

Cercetez camera. Cu excepția pistolului din mâna lui Thénardier, nu există arme la vedere. Sunt doar lămpi înalte, sfeșnice și scaunul acela ciudat.

— Nu ar fi trebuit să o găsești, spune Tomasis. Știam încotro te va

duce.

— Tomasis a pus să fii urmărită, Pisicuță, adaugă Tigrul. Și-a pus propria Ghildă să te urmărească și să-i raporteze.

Mă prefac că informația nu mă îndurerează.

— Am venit ca să pun capăt acestui lucru, continuă Tomasis, arătând spre Ettie. Existența ei aduce Ghildele în pragul războiului. Își alege cu grijă cuvintele și le rostește lent, de parcă l-ar durea.

— E o Fantomă, afirm, uitându-mă rugător la Tomasis. Când am plătit prețul pâinii, ai jurat că nu o vei răni!

Tigrul râde. Tomasis îmi evită privirea.

— Am ajuns la o înțelegere. Fata este sursa tuturor necazurilor. Dacă moare, lupta dintre Fantome, Hoți și Ghilda Trupului ia sfârșit.

— Lordul meu, *Legea,* încep eu, apropiindu-mă de Tomasis. Nu poți face asta!

Tomasis mă lovește peste față și mă împiedic.

— Sunt Lordul tău. Nu-mi pui la îndoială judecata, spune el cu o voce ridicată, dar nesigură. Te supui Lordului tău, având încredere că vrea ce este mai bine pentru Ghilda ta.

Mă îndrept de spate, iar el întinde mâna ca să mă ajute. Mă strânge de braț și îmi răsucește capul, obligându-mă să-l privesc în ochi. Vorbește în șoaptă.

— Prima îndatorire a fiecărui Lord este să-și protejeze copiii. Știi asta. Pentru că ești fiica mea, am făcut tot ce-am putut ca să te adăpostesc de mânia lui Kaplan. Dar văd acum că ți-am îngăduit prea multe, că ți-am dat prea multă libertate. E doar o Fantomă. Și nu îi voi permite să vă mai pună în pericol pe tine sau pe ceilalți copii ai mei

Degetele lui îmi învinețesc pielea, dar are un ton milos:

— Nu pricepi, micuțo? Ne conduce spre război și nu pot permite așa ceva.

Am lacrimi în ochi. Înțeleg ce spune. Este Tatăl meu; știu că toate cuvintele lui reflectă adevărul. Și totuși nu pot să accept asta.

— Nu suntem Mizerabili? întreb eu cu voce sugrumată. Noi, copiii Curții Miracolului. Nu suntem legați de Lege?

Se îndepărtează de mine, ca și cum astfel s-ar putea ascunde de întrebările mele.

— Nu înțelegi. Ești prea tânără ca să-ți amintești ultimul război dintre Ghilde.

Tigrul ne urmărește, cu ochii însuflețiți de o încântare crudă, și bagă degetele în buclele lui Ettie, strângând pumnul. Ea țipă când începe s-o tragă mai aproape.

Îi înclină fața spre a lui:

— Auzi, micuță Fantomă? În seara asta vei muri.

Mă uit disperată la Tomasis, dar refuză în continuare să-mi înfrunte privirea. Nu-i place nimic din toate acestea, însă nu va face nimic în acest sens. Și atunci știu că l-am pierdut.

— Las-o în pace!

Fac un pas spre Tigru, dar Tomasis este mai rapid decât mine. Mă apucă și mă leagănă dintr-o parte în alta, țintuindu-mă de el. Mă zbat, dar strânsoarea devine puternică. Relaxez brațul, las pumnalul să-mi coboare în palmă, apoi împing lama în sus, crestând brațul lui Tomasis. Înjură și, prinzându-mi din nou brațul, îl izbește de genunchii lui. Urlu convinsă că l-a rupt. Și totuși încă mă zbat.

— Ajunge! îmi ordonă Tomasis.

Nu mă opresc și lupt ca să mă eliberez din strânsoarea lui, lupt ca să ajung la Ettie, care a încremenit de frică. Încerc să-l lovesc ca să-mi dea drumul. Îmi poate imobiliza mâinile, dar nu-mi poate ține picioarele nemișcate.

Conștient de ce încerc să fac, Tomasis se uită la Thénardier.

— Împușc-o în picior!

Glonțul trece prin mine. O clipă mistuitoare de carne sfâșiată. Apoi durerea mă copleșește brusc, în timp ce Tomasis mă ține în sus. Încerc cu disperare să mă concentrez pe respirație, să rămân conștientă și să privesc chipul lui Thénardier, care se străduiește să-și reîncarce pistolul cu o singură mână.

— Ești Tatăl meu. Ai jurat să mă protejezi, îi spun lui Tomasis cu fălcile încleștate. Ai depus un *jurământ.*

— *Chiar* te protejez, îmi zice el la ureche.

Vocea pare la fel de sigură și reconfortantă ca întotdeauna. Cuvintele i-au fost mereu potrivite și adevărate. Dacă am încredere în el, atunci pot fi în siguranță.

Dar Ettie nu va mai fi. Azelma va dormi veșnic. Și Tigrul va trăi.

— Lasă-mă să-l omor, Tomasis. Te rog.

Înlemnește:

— Ai înnebunit, copilă? Dacă asculți și îți ții gura, s-ar putea să scapi cu viață din asta.

— Crezi că vreau să trăiesc într-o lume în care există el? În care toți ne ascundem și ne facem mici pentru că ne este frică de el? Ia de la noi ce vrea. Ne fură surorile și soțiile și copiii. Se ocupă cu sclavie și trafic de carne. Este o pată asupra Curții.

— Nu înțelegi ce înseamnă un război între Ghilde, repetă Tomasis.

— Am depus un jurământ. Te-am iubit, Lordul meu.

Cuvintele îmi sunt înecate de lacrimi pentru că l-am iubit, pentru că este Tatăl meu. Dar pe cine iubesc mai mult? Pe Tomasis sau pe surorile mele?

Și cum rămâne cu celelalte, cu femeile îngrămădite în pivnițe? Cu Surorile întemnițate în paturi jegoase peste tot în oraș?

Ceva se frânge înăuntrul meu. Poate că așa te simți când ți se frânge inima.

Uneori trebuie să plătim un preț îngrozitor pentru a proteja lucrurile pe care le iubim.

Mă concentrez pe Thénardier, care încă ține arma și mă urmărește cu un interes moderat. Fac o alegere. Îl privesc în ochi.

— Dacă îl împuști acum, spun eu și cuvintele îmi sfâșie gâtul, vei fi Lordul Ghildei Hoților.

Tigrul râde. Tomasis se întoarce, cu ochii holbați de groază. Îmi dă drumul și ridică mâna, rostind numele lui Thénardier.

Dar acesta și-a înălțat deja arma, cu mâna nevătămată fermă.

Mirosul prafului de pușcă îmi arde gâtul. Și-n timp ce Tomasis cade, cineva țipă ca un animal rănit, urlă și tot urlă. Cred că eu sunt aceea.

Cad în genunchi lângă Tomasis. E palid și degetele i se încleștează frenetic de piept. Lacrimile îmi alunecă șiroaie pe obraji și mă aud plângând în hohote când îl iau în brațe.

— Iartă-mă, iartă-mă, spun la nesfârșit, ca și cum asta ar anula ceea ce tocmai am făcut.

Tomasis pune mâna la gât, iar degetele i se strâng în jurul

Talismanului lui *Charlemagne.* Îl ridică spre mine. Îl iau și mâna lui îmi atinge fața: îmi mângâie ușor obrazul cu vârfurile degetelor și-n timpul acesta încep convulsiile. Tremură violent și sângele i se revarsă din gură când o deschide ca să rostească așa, cu o voce sugrumată, ultimele cuvinte.

— *Protejează-i,* murmură el.

Îi spun lui Tomasis că-mi pare rău. Îi spun că voi face așa cum dorește. Îl țin strâns în timp ce se zguduie spasmodic, îmi țin ochii ațintiți asupra lui pe măsură ce se face alb la față, membrele i se relaxează și licărirea veselă, veșnic prezentă în ochii lui, se stinge, lăsând doar un înveliș gol.

Tigrul se scoală, uitând de Ettie. Vine spre mine, iar cuvintele lui îmi străpung durerea.

— Ridică-te!

Mă apucă de umăr și mă trage în picioare, smulgându-mă de lângă Tomasis. Îmi spune în ureche cu o voce ascuțită:

— Știu că l-ai iubit. Știu că ai avut încredere în el. Știu că ți se frânge inima. Dar te-a trădat, spune Tigrul, scuturându-mă și apoi luându-mi fața între mâini. Nu plânge pentru el, Pisicuță. Trebuia să te protejeze, dar nu a făcut-o. Nu-ți risipi lacrimile pe el. Nu fi atât de slabă.

— Aia e cea mai mare problemă a ei, zice Thénardier din spatele meu. Se atașează prea mult.

Deși mă înec în durere, nu pot să nu gândesc ca o Pisică. Arunc o privire prin cameră și îmi pun în balanță șansele. Tomasis este mort.

Și acum sunt doar doi.

40

Cântecul Morții

— Știu la ce te gândești, spune Tigrul, strângându-mă în continuare de umeri. Știu durerea care răscolește fiecare parte din tine. Te consumă din interior, sfâșiindu-ți inima.

Thénardier se apropie de Tomasis și îl împinge cu piciorul, ca să se asigure că este mort.

— Crezi că este sfârșitul, îmi șoptește Tigrul la ureche. Dar greșești. Este începutul. M-am gândit la tine, Pisicuță. Nu sta în gardă, spune el, încruntându-se. Nu ți se potrivește.

Îmi dă drumul și ridică mâinile ca să-mi arate că nu se pregătește să atace.

— Mi-am amintit totul de la început. M-am gândit de nenumărate ori. Mi-am spus că asta mică nu era de prea mult timp cu tine când am oferit un preț, continuă el, uitându-se peste umăr la Ettie. Ciudat să fii atât de atașată de ea. Atât de hotărâtă să nu renunți la ea. Ai încasat și lovituri de bici în numele ei. Dar nu pe ea încercai să o salvezi, nu-i așa?

Îmi zâmbește.

— Thénardier mi-a spus că am luat altceva de la tine. O soră… care era numele ei?

Aruncă întrebarea ca pentru Maestrul Fiarelor, care deschide gura ca să-i răspundă.

— Nici să nu îndrăznești să-i rostești numele, șuier eu.

Thénardier se uită atent la mine și-și zice că este în interesul lui să mi se supună.

— Au fost apropiate.

Este singura explicație pe care o împărtășește.

— O mamă pentru tine, nu-i așa? Te-a crescut? Te-a iubit? Atunci totul are sens. Ți-am luat sora și nu ai putut face nimic în privința asta. Faptul că am luat-o te-a îndemnat să fugi la Tomasis. Te-a îndemnat să-l implori să-ți ofere protecție. Totul la tine, de la furie și dungile de

pe spate până la pumnalul din mână, are legătură cu *mine.* Te-am creat, așa cum și tatăl meu m-a creat în momentul în care m-a vândut bicelor negustorilor de sclavi.

Întinde mâna și trece cu un deget de pe frunte pe obraz, desenând în oglindă dungile de pe propriul chip.

— Porți deja cicatricile mele pe spate. Mi-am scrijelit numele în pielea ta. Îmi aparții.

Tresar.

— Aparțin Ghildei Hoților. Ești fără onoare, fără Lege…

Râde scurt, de parcă ar lătra.

— Lege? Unde era Legea când am fost luat, distrus de tatăl meu, ca să poată trăi? El m-a făcut ceea ce sunt. Eu sunt eșecul Legii. Eu sunt coșmarul pe care l-a zămislit. Eu sunt răzbunarea ei.

Mă ia din nou de umeri și mă trage spre el.

— Curtea Miracolului se teme de mine. Copiii săi se înclină, merg tiptil și se ascund. Sunt atât de speriați încât le poți mirosi frica. Sunt slabi își pleacă ușor capul în direcția mea.

— Dar tu… tu nu ești ca ei, nu-i așa? Tu ești Pisicuța care a fost biciuită. Pisicuța care a atacat un Lord de Ghildă. Singura care a îndrăznit să-l sfideze pe Tigru, spune el.

Se apleacă mai aproape, cu buzele la câțiva centimetri de urechea mea. Mă străduiesc din răsputeri să nu tremur.

— Știi cum ești? mă întreabă cu o voce catifelată și caldă. Ești ca mine.

Se îndepărtează și vede neîncrederea de pe fața mea. Zâmbește:

— Cine altcineva, în afară de noi doi, ar fi petrecut fiecare zi din ultimii doi ani gândindu-se la Ettie? Cine altcineva a petrecut fiecare oră plănuind cum să o recupereze? Suntem la fel. O voi distruge. Nu pentru că vreau, nu mai vreau asta. E un lucru drăguț, asemenea altor lucruri drăguțe. Dar o voi distruge pentru tine, pentru că vreau să văd cum devii un lucru teribil, fără onoare, fără lege. Vreau să te văd cum te sfărâmi și te agiți. Vreau să te văd cum devii ca mine.

Îmi ridică bărbia, astfel că acum mă uit fix în ochii lui.

— Astăzi vei renaște. Din sânge, din durere, din furie.

Îmi murmură în ureche și simt căldura respirației lui.

— În definitiv, ți-ai ucis Tatăl propriei Ghilde. Ești deja la jumătatea drumului. Ești doar un mic monstru căruia nu i-au crescut încă ghearele.

O mișcare subtilă în spatele Tigrului. A uitat de Ettie, deoarece pentru el nu este decât un lucru slab și drăguț.

Mare prostie.

Am învățat-o cum să scape din prinsoare cu ani în urmă, iar acum este în picioare, în spatele lui și al lui Thénardier, pășind silențios și încrezătoare. Ține în mână pumnalul pe care i l-am dăruit. L-a păstrat ascuțit în tot acest timp.

Tigrul continuă, cu chipul luminat de zâmbete:

— Ți-am spus, Pisicuță, suntem la fel. Ești la fel ca mine.

— Nu este deloc ca tine!

Vocea lui Ettie denotă o ură arzătoare. Tigrul se întoarce, dar este prea târziu; cu fiecare fărâmă de putere, Ettie îi înfige lama direct în obrazul brăzdat de zâmbet.

Țipetele lui sunt înfricoșătoare. Cade pe spate, își flutură înnebunit mâinile, împroașcă peste tot sânge. Ettie încearcă să ajungă la mine, dar Thénardier, cu ochii holbați din cauza șocului, o ia în bătaia pistolului. Sar în spatele lui Thénardier, dar am piciorul rănit, iar el este un om cu instincte extraordinare. Mă aruncă în cealaltă parte a camerei și aterizez cu fața în jos.

Asurzită de urletele Tigrului, încerc să mă ridic pe brațul nevătămat, dar sunt lentă și amețită de la durere.

Este uimitor ce detalii neobișnuite observi când pericolul planează asupra ta. Ochii mei analizează textura lemnului din suprafața de podea pe care nu sunt covoare otomane. Văd șireturile de la ghetele Surorii care se ascunde în umbrele din fața mea, rochia dintr-o mătase albastru-spălăcit, care s-a decolorat și care a fost cusută inegal de-a lungul tivului. Mă încrunt, concentrându-mă pe liniile acelui fir.

Știu aceste cusături, îmi spun șocată.

Mă uit la fața ei și mi se strânge inima.

Azelma.

Sora mea.

Bineînțeles că este aici. Bineînțeles că Tigrul a adus-o ca să-și bată

joc de mine. Are părul lipit de față și strânge o seringă între mâini. Dar ochii ei… se uită la mine. Se concentrează pe chipul meu.

Mă vede.

Știe cine sunt. Deschide gura și îmi rostește șoptit numele. Vede cum îmi atârnă brațul, inutil și moale. Îmi vede piciorul vătămat acoperit de sânge stacojiu. Apoi ridică privirea la Tigrul care urlă. Și pe chip îi apare o expresie stranie.

Dă drumul seringii și o rostogolește pe podea spre mine. O apuc cu mâna sănătoasă și mi-o strecor sub haine, în timp ce mă ridic încet. Mă urmărește cu o privire flămândă. Reușesc să mă ridic în picioare și mă uit în jos la seringă. E plină.

Tigrul zbiară la Thénardier lucruri neinteligibile. Apasă cu putere cu degetele peste rană, dar este greu să vorbești clar când ai o gaură atât de mare în obraz. Sângele lui este peste tot, iar cuvintele sale, incoerente. Thénardier se uită la el cu arma în mână, înclinându-și capul într-o parte, întocmai ca un câine, analizând opțiunile.

— Împușc-o! bălmăjește Tigrul, iar sângele i se scurge printre buze.

Cel puțin acel ordin este clar. Ettie este într-un colț, strângând o lampă înaltă de lemn ca și cum ar fi o armă. Pare grea în mâinile ei și o ține complet greșit.

— Întotdeauna susțin partea câștigătoare, îi spune Thénardier pe un ton calm Tigrului. Și în acest moment s-ar putea să nu câștigi.

Și spre marea groază a Tigrului, Thénardier își bagă pistolul înapoi la brâu și se uită la mine.

— Fără resentimente, adaugă el vesel. Dacă supraviețuiești peste noapte, te voi face Maestru al Hoților.

Apoi, cu un ultim rânjet, părăsește camera.

Ettie avansează spre Tigru, târșâind lampa cu ea. Tigrul stă ghemuit ca un luptător. Are ochii înnebuniți de o furie care arde mai puternic decât durerea. Chiar și rănit, este terifiant.

Ettie are ochii mari și îngroziți. Tigrul se aruncă asupra ei, iar ea dă să se ferească cu ajutorul lămpii. Însă o încetinește greutatea acesteia. El aterizează deasupra ei, împingând-o în zid cu o bufnitură puternică, și încearcă să-i smulgă lampa. Ea țipă și zbiară ca o vrăjitoare, așa că el nu mă observă târându-mă de-a lungul camerei.

Tot ce simte este înțepătura acului înfipt adânc în gâtul său, moment în care drogul începe să-i circule prin sânge și să-l umple cu propria otravă.

Tigrul se ridică și mă izbește cu putere. O lovitură și sunt aruncată la podea. Apoi apucă seringa și și-o scoate repede din gât. Dar drogul este puternic și deja are efect. Se împleticește ca un animal scos din minți, incapabil să stea în picioare. Mișcările lui devin lente, ridicole, mai puțin înfricoșătoare.

Ettie este în picioare, cu lampa din nou în mâini. O ridică, dar el abia o poate vedea, orbit de durere și de amețeală. O învârte spre capul lui și, de data aceasta, îl lovește cu toată forța. Tigrul se prăbușește la podea, cu membrele tremurându-i și încearcă să vorbească, dar tot ce auzim este mârâitul unui animal. Ettie înaintează spre el și ridică din nou lampa, îl lovește a doua oară. Tigrul urlă și încearcă să se târască departe de ea. Dar Ettie îl urmărește ca un arhanghel răzbunător, ridicând încă o dată lampa deasupra capului; ochii i se umplu de furie și de lacrimi când îl lovește a treia oară.

— Ettie…

Nu mă aude, atât e de prinsă în mrejele misiunii ei cumplite. Mă târăsc spre ea.

— ETTIE!

O apuc de braț.

Se trezește ca dintr-un somn adânc. Tremură și este murdară de sânge.

— E suficient, îi spun.

Chipul ei transmite că nu este de acord. Își coboară privirea spre el.

Tigrul zace pe podea, gâlgâind, zvâcnind și sângerând peste tot.

Surprind o mișcare cu coada ochiului. Surorile. Umbre incoerente, teribile, care vin din colțurile camerei. Se târăsc amenințător spre noi, cu expresiile împietrite și mâinile ridicate.

Ettie strânge ferm lampa, dar ridic un braț ca s-o opresc.

Azelma le conduce.

— Așteaptă! îi spun eu cu o voce șoptită și compătimitoare. E Azelma, sora mea.

Ettie ține lampa întinsă, ca să alunge Surorile. Dar ele nu ne acordă

atenție.

Închid ochii și, când îi deschid din nou, observ că au trecut pe lângă noi, formând un cerc mic în jurul Tigrului. Stau în picioare și se uită în jos la el. E slăbit de la cât sânge a pierdut, de la asaltul lui Ettie, de la opiul care îi circulă prin vene.

Ridică o mână către una dintre ele, cerând ajutor.

Știu cu o claritate care mă îngrețoșează ce urmează să se întâmple.

— Ettie, hai să mergem, o rog eu.

Nu se mișcă, hipnotizată de spectacol.

— Ettie, te rog.

Azelma se uită la mâna Tigrului, apoi se lasă într-un genunchi în fața lui și bagă un deget în rana din obraz. El începe să țipe.

— Ettie! strig din nou, dar ea nu pleacă; nu se mișcă.

Întorc capul. Nu vreau să văd sau să aud asta.

Nu voi uita țipetele Tigrului cât voi trăi. Îmi doresc să-mi tai urechile ca să nu le mai aud. Dar rămân pentru Ettie. Ettie, care stă în picioare tremurând, cu ochii larg deschiși. Frumoasa Ettie, căreia mereu îi era teamă.

Acum nu se mai teme.

Undeva, în depărtare, Orașul șoptește. Își înfășoară degetele ca niște gheare în jurul bărbatului care era un monstru și-l ia. A fost o poveste bună, una tristă: băiatul din spatele biciului. Dar Mama noastră, Orașul, a cerut un sacrificiu, iar el a fost cel mai întunecat pe care i l-am putut oferi.

41

Sfârșitul poveștii

Ettie mă ajută să merg încet spre scări; le luăm pe rând. Mi-a legat eșarfa în jurul piciorului, ca să oprească sângerarea. Florile decolorate din model sunt întunecate acum de la sângele meu.

Scena care ne așteaptă ar fi comică, dacă nu ar fi atât de gravă.

Ghilda este plină-ochi de oameni și este o cacofonie de voci ridicate și amenințări tăioase. Toată lumea de aici flutură o armă spre cineva.

În timp ce coborâm cu greu, suntem întâmpinate de o duzină de arme îndreptate spre capetele noastre. Ridic mâna bună și Ettie strigă:

— Suntem neînarmate!

În mijlocul camerei, femeile din pivniță stau strânse laolaltă. Revoluționarii și le *Maire* formează un cerc în jurul lor. Chipul lui Saint-Just sângerează, Grantaire are un ochi vânăt și Feuilly și-a pierdut ochelarii. Par furioși și îi amenință cu armele pe Cerberii Trupului, care formează un al doilea cerc în jurul lor. Musculoșii Fii ai Ghildei Trupului par în egală măsură ucigători și confuzi și înțeleg repede de ce: soldați năvălesc înăuntru prin fiecare ușă și sunt poziționați la fiecare fereastră, cu muschetele ațintite asupra tuturor. O văd printre ei pe Javert, cu părul ei roșu strălucind ca un far.

Zarvă și mișcare la ușă și soldații se dau în lături pentru a permite trecerea unui bărbat brunet. Acesta analizează repede situația, în mod clar șocat de scenă. Clipește când ne vede pe mine și pe Ettie pe scări.

— Nina!

— *Votre Altesse,* îi spun Delfinului și mica mea plecăciune aproape că o răstoarnă pe Ettie.

Prințul vine la noi și observă în ce stare gravă sunt.

— Ești rănită! Cine ți-a făcut asta?

— Un om mort, răspund eu, încercând să scap de oboseala care amenință să mă înghită.

Noaptea aceasta încă nu s-a sfârșit.

Am reușit să-i aduc aici pe soldați și pe inspectoarea Javert, așa că a

sosit timpul să-și joace rolurile.

— *Altesse*, ai venit călare prin tot orașul și ai nimicit fiecare grup revoluționar care ți-a sărit în cale, nu-i așa?

Chipul Prințului devine sumbru și încuviințează imperceptibil din cap.

— Mai rămâne un singur grup. Iată-l aici! Cred că Mama ta, Regina, a poruncit ca supraviețuitorii să fie arestați. Ia-i. Sunt depășiți numeric și nu ți se vor împotrivi

— Nina? rostește Saint-Just, cu fața complet răvășită de furie.

Îl ignor.

Soldații Delfinului îl înconjoară pe Saint-Just, care mă fixează cu o privire feroce, înfuriat de această trădare. Pentru o clipă mă tem că va sări să se apere, atât de acerbă este expresia de pe chipul lui. Dar predă pistolul și prietenii lui îi urmează repede exemplul.

Și acum, de ordinele mele veți asculta, dorințele mele vor fi îndeplinite.

Fac un gest spre femei:

— Aceste femei au fost furate de pe străzile orașului și, încălcând toate legile țării, urmau să fie vândute ca prostituate, afirm hotărâtă, apoi arăt spre Cerberii Trupului Aceștia sunt bărbații care au făcut asta.

Prințul este îngrozit și, cu o voce care îi trădează furia abia ținută sub control, le poruncește soldaților:

— Arestați-i pe toți!

Mă aplec conspirativ spre el.

— Totuși, nu l-aș aresta pe acela, adaug și arăt spre umbre, unde stă la pândă Montparnasse. Dacă nu vrei să te trezești cu foarte mulți soldați pe conștiință.

Prințul se uită în jur.

— Arestați-i pe toți ceilalți! spune el.

Soldații înaintează, iar Cerberii Trupului, văzându-se copleșiți numeric, aruncă armele. Armata îi adună pe toți și îi obligă să ridice mâinile deasupra capului.

— Altceva? mă întreabă Delfinul cu o urmă subtilă de sarcasm strecurată în glas.

— Sunt mai multe femei la etaj, spun eu și vocea îmi tremură fix când vreau să fie fermă. Toate au fost prizonierele Tigrului prea mult timp. Au nevoie de îngrijiri medicale.

— Duceți femeile la *l'Hopital de la Pitié.* Fiți blânzi! tună el. Nu au nevoie de și mai multă durere. Și acoperiți-le. Doar nu vor fi plimbate pe străzi pe jumătate goale!

Pe un ton impetuos, Prințul le ordonă oamenilor săi să acționeze. Soldații îi trag pe toți afară. Primii sunt studenții: Saint-Just merge în liniște. Nici măcar nu se uită la mine, nici nu-și dă seama că arestarea asta i-a salvat viața. Armata a intervenit la timp ca să împiedice orice vărsare de sânge. Cerberii Trupului nu au reușit să-i ucidă pe studenți, iar prezența noastră, a celorlalți, a împiedicat armata să-i masacreze pe străzi.

— Du-te cu Saint-Just, îi șoptesc lui Ettie, care mă privește confuză. Ai încredere în mine.

Îmi dă drumul și se îndepărtează.

— Dacă vor fi arestați, atunci voi merge cu ei, anunță ea răspicat, de parcă tocmai ne-am fi certat.

Mă clatin, incapabilă să stau în picioare fără sprijinul ei. Vreau să strig după ea să rămână, să aștepte. Dar totul va fi mult mai ușor dacă este cu ei.

Iese nervoasă pe ușă, împreună cu prizonierii. Apuc balustrada și înaintez lent, tresărind de durere. Montparnasse mă urmărește de la distanță. Nu vine să mă ajute. Atât timp cât voi putea, mă va lăsa să merg singură. Ridic bărbia și ochii noștri se întâlnesc. Și aș putea jura că, pentru prima oară în viața lui, zâmbește.

Delfinul, pe de altă parte, este lângă mine într-o clipă. Stă acolo, în uniforma sa doar puțin prăfuită, în timp ce eu sunt acoperită de murdărie și sânge, dureros de conștientă că put.

— Ai nevoie de un chirurg care să se ocupe de acel picior. Haide, lasă-mă să te ajut.

Clatin din cap și îl lovesc ca să-l îndepărtez. Nu am timp; mai sunt multe de făcut. Mă urmărește afară pe ușă, încercând insistent să mă convingă să mă duc la palat ca să mă recuperez acolo. Trăncănește despre cum îmi poate pune la dispoziție cei mai buni doctori. Mă

întreb cum este posibil ca o persoană să fie în același timp atât de frumoasă și atât de enervantă.

Cerberii Trupului au fost strânși și urcați într-o căruță pentru prizonieri. Revoluționarii, Saint-Just, Grantaire, *le Maire* și Ettie sunt îngrămădiți în alta. Javert se asigură că sunt toți. Ettie mă urmărește dintre gratii, exact unde am nevoie să fie. În dreapta, Surorile sunt urcate în trăsuri care le vor duce la spital. O întrezăresc pe Azelma, cu rochia ei uzată pătată cu sângele Tigrului. Are ochii încețoșați și confuzi; este piele și os. Mi se strânge inima. Vreau să merg la ea. Vreau să-mi pun brațele în jurul ei și să o iau de aici. Dar știu că este mai în siguranță unde este acum.

Este în *siguranță.*

În sfârșit este în siguranță.

Mulțumită că *le Maire* este închis în căruța-închisoare, Javert se urcă lângă căruțaș și îi ordonă pe un ton vioi să se îndrepte spre *Châtelet.* Acesta pocnește din bici și căruța se îndepărtează hurducăindu-se.

Fluier scurt și ascuțit. Ettie se întoarce și se uită la mine, moment în care duc o mână la gulerul cămășii. Se încruntă, apoi ridică degetele spre gulerul îmbibat de sânge al rochiei, unde simte două clame de păr din aramă pe care le-am fixat acolo mai devreme. Râde. Este un sunet glorios.

***

Soldații se urcă pe cai și se îndepărtează. Mă izbește un val de amețeală. Prințul profită de slăbiciunea mea ca să mă apuce de braț și să mă conducă spre trăsura lui.

O clipă mai târziu, stau în brațele lui și suntem în mișcare.

— Vei fi controlată de medicul meu personal, spune Prințul, mângâindu-mă ușor pe păr. Vei fi bine.

Îi tremură vocea și mă uit în sus la el. E acoperit de praf, mai murdar decât am crezut, și are ochii umflați și roșii.

— *Tu* ești bine? întreb.

Clatină din cap și se ține de mine, cu o mână înfășurată în jurul brațului meu.

— Eu…

Își pierde repede glasul, apoi își ferește privirea.

— Am întrebat-o pe Mama despre fântâni, reia Prințul cu o voce ciudat de detașată. Mi-a spus că este adevărat. Au pus otravă în apă. A spus că a fost necesar, un lucru milostiv, altfel săracii ar fi devenit prea numeroși, iar noi n-am mai fi fost în siguranță. A spus că s-au mai răsculat și-n trecut și că s-ar răscula din nou dacă nu suntem atenți și nu le ținem sub control numărul.

Lua-i-ar Ysengrim! Sunt toți niște monștri.

— Am întrebat-o dacă s-a gândit vreodată s-o facă din nou, continuă el cu jale, iar ea s-a ridicat, s-a apropiat de foc și și-a băgat mâna în flăcări.

Se oprește, îngrozit de mărturisirea pe care a făcut-o.

— Nici măcar nu am oprit-o, adaugă Prințul, holbându-se ca un om bântuit la scaunul gol din fața lui. Nu se oprea din țipat.

Își freacă mâinile de parcă ar fi acoperite de sânge.

— Când i-am spus că nu voi conduce atacul, mi-a zis că n-am de ales. Că, dacă le permitem rebelilor să se răscoale, aceștia vor mărșălui spre palat și ne vor arunca la ghilotină, așa cum au încercat cu ani în urmă. Pe fiecare dintre noi.

Are dreptate. Asta au încercat cei șase șoricei să facă în ultima revoluție.

— Cum aș fi putut lăsa asta să se întâmple? Mi-a spus că, dacă nu mă duc, va trimite un alt căpitan și îi va cere să execute fiecare civil pe care-l vede.

Tremură.

— Așa că te-ai dus, șoptesc.

— Regina a spus că trebuie dat un exemplu. A trebuit să călăresc în fruntea lor și să-i las pe soldați să-și facă treaba, spune el, cutremurându-se. Au atacat prin surprindere și au spulberat fiecare grup. Nu au cruțat pe nimeni, Nina. Pe nimeni. Și după ce au terminat au aliniat cadavrele unul lângă altul ca să le fie mai ușor cioclilor să le ia.

Închide ochii și văd o lacrimă cum i se prelinge pe chip.

— A trebuit să le tăiem numele de pe o listă, spune el și înghite în

sec. Planul a fost gândit de consilieri. Tata și Mama l-au aprobat, dar eu am dat ordinul. *Eu* am făcut-o, Nina. I-am ucis pe toți acei oameni, de parcă aș fi fost omul care trage cu arma, mâna care mânuiește sabia.

Ochii îi licăresc de groază. Îi iau mâna tremurândă în a mea și ridic privirea spre a lui.

E stranie această dorință de a-l alina, când îmi povestește despre toți oamenii care au murit de mâna lui.

— S-a terminat, rostesc cu blândețe.

Pentru că nu mai este nimic altceva de spus.

Se uită la mine ca un om înnebunit, ca un om care se îneacă. Apoi buzele lui se lipesc cu putere de ale mele. Mă sărută cu atâta forță, că abia mai pot respira.

Dacă stau să mă gândesc, după toți acești ani încă are gust de ciocolată.

Când se desprinde în cele din urmă ca să-și recapete răsuflarea și se uită în jos la mine, cu ochii scânteietori și uluiți, îi zâmbesc cu tristețe.

— Îmi pare rău, șoptesc.

Se încruntă, confuz. Dintr-o mișcare, îmi duc mâinile în spatele capului său și îi acopăr iute gura cu eșarfa însângerată.

Ochii aproape îi ies din orbite și încearcă să se zbată, dar i-am legat mâinile cu o bucată de pânză în timp ce îmi împărtășea povestea lui.

Chipul lui este durere pură, dor și singurătate. Prințul chipeș și fără prieteni.

Deschid ușa trăsurii; afară, strada încețoșată trece în vârtejuri pe lângă noi.

Îi fac cu ochiul Delfinului și dispar în noapte.

***

La prima scânteie a zorilor, mă opresc și scot din interiorul hainei ultimul cadou al Pescarului: limba Păunului Mor. O înțep cu unul dintre șperacle, o înfig în pământ și aprind fitilul. Țâșnește în aer cu un țipăt care va fi văzut și auzit de oriunde din oraș. Bărbați și femei se opresc și se uită spre cer, în timp ce limba Păunului Mor șuieră de-a

lungul văzduhului, explodând în artificii luminoase și colorate, ca un tigru care răcnește peste ceruri.

Acum, ca răspuns la acest semnal, Mizerabilii din tot orașul vor descinde asupra ascunzătorilor rămase ale Tigrului. Le vor ataca pe fiecare în parte, ucigând sau alungând Cerberii Trupului și eliberând Surorile.

Reușesc să șchiopătez pe o alee întunecată, unde văd o căruță pentru prizonieri. Un băiețel se materializează din întuneric și stă în fața vehiculului. Caii se opresc și refuză să înainteze. Javert se ridică, strigând la băiat să se dea la o parte. Dar el avansează. Apar și alte Fantome în spatele lui, ivindu-se din ceață, formând un zid, blocând strada la ambele capete. Sunt conduse de un tânăr fără nas. Javert încearcă să scoată pistolul, dar căruțașul îl scoate și el pe al său și îl îndreaptă spre capul ei.

Cu agrafele de păr pe care i le-am dat, Ettie deschide în câteva secunde încuietoarea și sare prompt din căruță. Ceilalți prizonieri o urmează, în timp ce Javert urlă și înjură. Orso o ia în brațe pe Ettie și o îmbrățișează cu înverșunare. Ea își ascunde chipul în mantia lui și-l ia în brațe. Gavroche este acolo, printre fustele ei, și, când o eliberează Orso, îl întâmpină pe Loup cu un sărut pe obraz și-l ia de mână pe Gavroche.

Între timp, *le Maire* se duce să discute cu Javert. Nu-i pot distinge cuvintele, dar pare să-și ceară iertare. Inspectoarea țipă la el, strigând că n-are cum să-i scape, jurând să-l găsească indiferent unde s-ar duce. Femeii i se preling lacrimi pe obraji și *le Maire* arată teribil de ciudat când se întoarce și o părăsește.

Urmăresc totul din umbră.

Saint-Just vorbește cu Orso pe tonuri joase.

— Câți au murit? întreabă Saint-Just.

— Toți, îi răspunde Orso. Sunteți singurii rămași în viață.

Saint-Just clatină din cap, cu ochii inundați de lacrimi.

— Eram pregătit să mor în seara asta. Ar fi trebuit să fiu cu ei. Am greșit? I-am trădat?

— Nu, spune Orso. Moartea Nesfârșită vine pentru toți. Când va veni rândul tău, îl vom face să conteze.

Grantaire întreabă unde merg.

— Trebuie să traversăm canalele subterane, ca să ajungem la catacombe, răspunde Loup.

Ettie apare lângă mine și mă strânge de mânecă. Știu că arăt rău, pentru că recunosc grija care îi umbrește trăsăturile.

— Suntem în viață, spun, încercând să par mai veselă decât sunt.

Mă ia de mână, iar gestul ei este o declarație puternică de tristețe, de iertare, de iubire, fire de argint și aur care se înfășoară în jurul nostru: orfana și hoața. Brațele lui Ettie mă înconjoară. Își sprijină fruntea de umărul meu. O mie de amintiri îmi răscolesc mintea când cobor capul și-l așez ușor peste al ei.

Sora mea.

— Du-te, murmur eu cu o voce subțire. Încă nu am scăpat.

Mă sărută. Buzele ei îmi ard obrazul rece.

Fantomele îi îndeamnă pe studenți să coboare în grabă printr-un grilaj de pe stradă. Gavroche deschide calea, dansând ca un djinn entuziasmat înaintea lor.

Apoi Orso este în fața mea.

— Ei bine, Pisicuță. Acum ce mai urmează? spune el.

— Javert nu se va lăsa până nu îl va găsi pe *le Maire,* îi răspund. Băieții vor fi criminali dați în urmărire, iar Saint-Just nu va renunța la luptă.

— Nu, dar ar putea fi mai bine echipat data viitoare, zice Orso, oferindu-mi unul dintre zâmbetele lui înfricoșătoare. Ai ucis un monstru și ai salvat multe vieți. Nu-i rău pentru o noapte.

Se încruntă la mine:

— Încearcă să nu sângerezi până la moarte.

Îmi este atât de frig și mă simt atât de slăbită.

Simt strada sub picioare. Prin tălpile ghetelor, ecoul unui cântec pulsează amețitor prin mine. Orașul îmi recită un cântec de leagăn. A băut suficient sânge în seara aceasta. E timpul pentru somn.

Mă lovește un val de sfârșeală și, când genunchiul vătămat cedează, Montparnasse se topește din umbre, mă prinde de talie și mă ține să nu cad.

Mă ridică în brațele lui subțiri. Îi aud bătăile inimii când îmi pun

capul pe pieptul lui

Cuvintele lui Orso îmi vâjâie în cap.

— Să mergem, spune Montparnasse. Morții ne cheamă.

Zâmbesc în țesătura aspră a mantiei lui și apoi suntem înghițiți de întuneric.

Les milles remerciements – en ordre chronologique[62]

Tatălui meu, care mi-a dăruit orice talent aș putea deține.

Mamei și lui Babu, care mi-au dăruit cuvinte, grai, povești și toți clasicii.

Lui Gow, care obișnuia să mă pună să-i fac temele la istorie, declanșând astfel o pasiune pe viață pentru poveștile despre regi francezi și revoluții violente.

Lui Victor Hugo, care a creat personaje atât de spectaculos de evocatoare ca Valjean, Javert, Éponine, Gavroche, Enjorlas… le-a aruncat în cea mai tragică dintre povești, și apoi l-a adăugat pe Marius Pontmercy, doar ca să mă scoată din minți. Îmi place să mă gândesc la această carte ca la o formă de răzbunare pentru toți acei ani în care mi-am dorit să-l strangulez pe Marius (cum poate fi cineva atât de inutil?) – și pentru că ÉPONINE MERITA MULT MAI MULT!

Messieurs Boublil și Schönberg, care mi-au întărit obsesia pentru *Les Mis* cu musicalul lor spectaculos.

Soțului meu, care este stânca mea, fără de care nimic nu s-ar putea face vreodată.

Lui Jess. Am scris asta de parcă ți-o spuneam la culcare.

Lui Mao, primul meu cititor, care îmi este cea mai bună prietenă și cea mai tare dintre majorete.

Surorii mele, care crede în continuare că este inspirația subconștientă pentru această carte.

Lui Brenda Drake, care a creat în mod neobosit Pitch Wars și așa mi-am găsit agentul!

Lui Rosalyn Eves și Erin Summerill, mentorii mei în această privință, pentru că i-au oferit Ninei și bandei sale de răufăcători ocazia de a invada lumea.

Lui Josh, agentul meu, care este cel mai bun, pentru că a crezut în poveștile mele, și întregii familii Adams Lit pentru sprijinul ei

Celor care m-au făcut pe parcurs să râd în loc să plâng. Echipa E.a.

F., Rebecca și Torni.

Lui Amie Kaufman, pentru că și-a făcut timp să-mi împărtășească sfaturi sincere și m-a salvat de multe neliniști.

Editorilor mei – lui Melanie, de la Knopf, pentru toată munca, implicarea și îndrumările înțelepte, și lui Natasha, de la Harper, pentru pasiunea ei, precum și tuturor membrilor dedicați ai Ghildei Literelor care lucrează sub comanda lor. În cerneală este adevăr.

Nous sommes d'un sang.

---

[1] Personaj din Reynard The Fox, ciclu de fabule alegorice medievale olandeze, germane și engleze, în care Ysengrim este lup.

[2] General-maior (fr., în orig.).

[3] Vino, pisicuța mea (fr. în orig.).

[4] Slavă Domnului (fr. în orig.).

[5] Picioare-Negre (fr. în orig.), termen care desemnează persoanele de origine franceză sau de altă origine europeană născute în Algeria în perioada dominației franceze (1830- 1962). Cele mai multe au ales să plece spre Franța continentală imediat ce Algeria a obținut independența sau în lunile următoare.

[6] Au fost odată (fr., în orig.).

[7] Personalități istorice ale Revoluției Franceze.

[8] Biserica episcopului Myriel (fr. orig.).

[9] Primarul (fr., în orig.).

[10] Clasă de vertebrate care cuprinde păsările.

[11] În original, *Elanion,* pasăre mică răpitoare de zi, asemănătoare uliului, cunoscută ca gaie-albă sau zmeu cu aripi negre.

[12] Carol cel Mare.

[13] În seria de fabule *Reynard The Fox,* Vulpoiul Reynard înșală alte

animale antropomorfe pentru propriul avantaj sau încercând să evite eventuale represalii. Principalul său dușman și victimă de-a lungul ciclului literar este Lupul Ysengrim.

[14] Mama(fr., înorig.).

[15] Podul Nou, cel mai vechi din Paris și unul dintre cele mai frumoase poduri de pe Sena (fr., în orig.).

[16] Dansul morții (fr., în orig.), gen artistic de alegorie apărut la sfârșitul Evului Mediu, având ca temă universalitatea morții: indiferent de statutul social deținut pe durata vieții, Dansul Morții îi unește pe toți.

[17] Guler-Alb (fn, în orig.).

[18] Lup (fr.,în orig.).

[19] Porțile Parisului (fr., în orig.). După construirea Zidului Fermierilor Generali în 1785, acestea au purtat denumirile de Bariere (Barrières) până în 1860.

[20] Noroc la vânătoare (fr., în orig.).

[21] Valea Suferinței (fr., în orig.).

[22] Podul Schimbării (fr., în orig.).

[23] Trib galic care a locuit pe malurile râului Sena în epoca fierului și epoca romană.

[24] Fortăreață situată pe malul drept al Senei în timpul vechiului regim din Paris, formată dintr-un tribunal, un sediu de poliție și mai multe închisori.

[25] Securitate (fr., în orig.).

[26] În traducere liberă, *Groapa, Podul umblător, Puțul* (fr. în orig.).

[27] Cimitirul Inocenților (fr, în orig.).

[28] Târfă (fr, în orig.).

[29] Pentru Pisica Neagră (fr, în orig.).

[30] Spital situat pe Île de la Cité, în arondismentul 4 al Parisului. Cel mai vechi din lume, continuă să funcționeze și astăzi

[31]Sfânta Protectoare a Parisului în tradițiile ortodoxe romano-catolice și orientale.

[32] Fântâna Diavolului (fir., în orig.).

[33] Ajutați-mă! (fr., în orig.)

[34] Să mă ajute cineva! (fr., în orig.)

[35] Societatea pentru Drepturile Omului (fr., în orig.).

[36] Trăsuri asemănătoare diligenței.

[37] Anticari (fr., în orig.).

[38] Negustori ambulanți (fr., în orig.).

[39] Regina prăjiturilor (fr., în orig.).

[40] Sala de baie (fr., înorig.).

[41] Pantaloni până la genunchi, pentru femei (fr., în orig.).

[42] Șervețele (fr.$_t$ în orig.).

[43] Invitații (fr., în orig.).

[44] Cremă dintr-un amestec de zahăr, gălbenușuri și lapte fierbinte aromat cu vanilie (fr., în orig.).

[45] Șarlotă (fr., în orig.).

[46] Produs de patiserie cu fructe caramelizate în unt și zahăr (fr., în orig.).

[47] În original, *a whipping boy* - un băiat biciuit sau un țap ispășitor. Tânăr educat alături de prinț și care primea pedeapsă corporală pentru fărădelegile acestuia, chiar în prezența sa.

[48] Serată (fr., în orig.).

[49] Vrabie (fr., în orig.)

[50] Treziți-vă! (fr., în orig.)

[51] Floare-de-crin (fr., în orig.), simbol heraldic al regalității, provenit din tradiția monarhică franceză.

[52] Devenit parte din Bijuteriile Coroanei franceze în 1669, a fost considerat unul dintre cele mai frumoase safire din lume. Este adesea confundat cu safirul „Ruspoli”.

[53] Devenite parte din Bijuteriile Coroanei franceze în 1661, când au trecut din posesia cardinalului Mazarin în cea a lui Ludovic al XIV-lea.

[54] Adus în Franța în 1593, dar dispărut în timpul Revoluției Franceze. A reapărut înl828 printre obiectele de artă ale unui colecționar rus.

[55] Considerat cel mai frumos și mai pur diamant din lume. Unul dintre deținătorii săi a fost Napoleon Bonaparte, care l-a folosit pentru a-și împodobi mânerul sabiei după lovitura de stat din 1799.

[56] Înălțimea Voastră (fr., în orig.).

[57] Cunoscută și ca Regina Margot, a domnit mai întâi peste Navarra, apoi peste Franța.

[58] Strada Crimelor (fr., în orig.).

[59] Pavilionul Florilor (fr., în orig.).

[60] Pavilionul central al Ceasului (fr., în orig.).

[61] Nume generic pentru două tipuri de azotați, unul folosit la obținerea prafului de pușcă și altul folosit ca îngrășământ mineral.

[62] Mii de mulțumiri, în ordine cronologică (fr., în orig.).